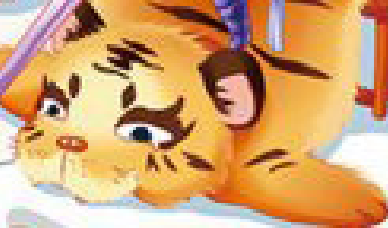
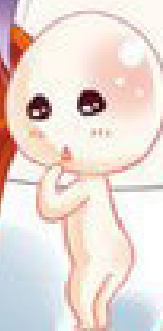

L Q Đ

XÀO MUỘI MUỘI

LƯU TÔ

Editor: Lạc Tâm Nhi

Xảo Muội Muội

Tác giả: Lưu Tô

Ebook tạo bởi: EbookTruyen.VN

Giới thiệu:

Thể loại: ngôn tình cổ đại, HE

Editor: Lạc tâm nhi

Hừ! Người ta rõ ràng là một nữ nhi xinh đẹp, dễ thương. Vì cái gì phải mặc một thân nam trang? Nàng mặc nữ trang nổi danh xinh đẹp mà!

Mặc dù....là, là, là. Xinh đẹp đều là những kẻ gây họa.

Chính là, nàng phần nam trang vẫn làm cô nương nhà người ta hoài xuân nha!

Tuy nói thân mặc nam trang không có gì là không tốt. Chỉ là... Ai nha ! Nàng giả nam nhi, nhưng vì sao cùng đại ca diện mạo như thổ phỉ kia thân cận vậy ?

Chẳng lẽ, nàng tự nhìn tuổi tác mình già như vậy từng ngày ư ? Rất cam tâm a...

Nói đến cũng thật kì quái, vì cái gì bà ngoại nói nàng không thể không phần nam trang? Rốt cuộc trên người nàng đã phát sinh chuyện gì? Nàng rốt cuộc đã quên chuyện quan trọng gì chứ? Vì sao mỗi khi nghĩ tới, đầu đau như muốn vỡ ra? Cầm kiếm sơn trang thần bí...

A ! Vấn đề này thật đáng ghét nha. Mà đáng ghét nhất chính là, nàng cũng không thể làm Xảo muội muội của đại ca thổ phỉ nữa rồi....

Rất muốn a !

Mục lục:

<u>Chương 1: Chương 1.1</u>
<u>Chương 2: Chương 1.2</u>
<u>Chương 3: Chương 1.3</u>
<u>Chương 4: Chương 2.1</u>
<u>Chương 5: Chương 2.2</u>
<u>Chương 6: Chương 2.3</u>
<u>Chương 7: Chương 3.1</u>
<u>Chương 8: Chương 3.2</u>
<u>Chương 9: Chương 3.3</u>
<u>Chương 10: Chương 4.1</u>
<u>Chương 11: Chương 4.2</u>
<u>Chương 12: Chương 5.1</u>
<u>Chương 13: Chương 5.2</u>
<u>Chương 14: Chương 6.1</u>
<u>Chương 15: Chương 6.2</u>
<u>Chương 16: Chương 7.1</u>
<u>Chương 17: Chương 7.2</u>
<u>Chương 18: Chương 7.3</u>
<u>Chương 19: Chương 8.1</u>
<u>Chương 20: Chương 8.2</u>
<u>Chương 21: Chương 8.3</u>
<u>Chương 22: Chương 9.1</u>
<u>Chương 23: Chương 9.2</u>
<u>Chương 24: Chương 9.3</u>
<u>Chương 25: Chương 10.1</u>
<u>Chương 26: Chương 10.2</u>
<u>Chương 27: Kết thúc</u>

-----oOo-----

Chương 1: Chương 1.1

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trăng lặn trong mây, vài tiếng chim kêu như khóc. chiếc thuyền đánh cá tiếng động nhàn nhạt lay động mặt sông tùy ý trôi dạt đến bình minh. Cũng biết đỗ ở bến nào, khi trời dần sáng cũng đến đoàn thuyền buôn bán.

Giữa ánh sáng nhạt, màn sương mù sông như làn lụa mỏng bay lên, lay động, làm cho khí ở dòng sông bình thường này thêm phần thần bí và

quyến rũ.

Đột nhiên, từ bụi cỏ lau bờ sông phát ra tiếng la hét. Tiểu Lược trốn trong đám cỏ lau nín thở, quan sát động tĩnh của đám gia đình.

“Tìm cẩn thận chút cho ta, tên xú tiểu tử này cho là “Cầm Kiếm sơn trang” có chủ nhân hay sao? Dám nhiều lần xem sơn trang như hoa viên nhà , có chuyện gì liền chuồn vào lẩn lút, ngủ trộm. Hôm nay thể bắt sống tên xú tiểu tử này, đem treo trước cửa Cầm kiếm sơn trang ba ngày, ba đêm, xem có ngoan ngoãn hay ?”- Lí quản gia lớn.

Tiểu Lược khinh bỉ thầm: “Khá lắm a! Cầm kiếm sơn trang lớn vậy, lại có nhiều phòng trống, bắt quá ta chỉ ngủ nhờ chút, làm chi phí công hoang hốt bắt người như thế? Hừ, con người càng giàu có, càng mọn. Bắt quá, nếu bị tóm được, treo lên ba ngày ba đêm, nàng phải thành người khô sao? được, được!

Lúc này sông con thuyền đánh cá ấy lại trôi dạt lại đây.

“Lí quản gia, có thuyền sông.”

“Cái tên xú tiểu tử kia có thể ở thuyền! Người tới, đem thuyền kéo lên bờ cho ta.” Lí Đại vừa mới hạ lệnh xuống, miệng liền bị viên châu bắn trúng, đau đến kêu ra tiếng, hô to: “Là ai?”

Mọi người lập tức đề cao cảnh giác.

Đột nhiên, đám người liên tục bị đạn làm tổn thương có người ở chân, có người là ở ngực... bắt quá chỉ trong nháy mắt, cả đám người ngã trái, ngã phải, ai da liên tục.

Lúc này có người hưng phấn kêu to: “Là trân châu...”

“Hảo công phu! Ra tay hào phóng! Thế nhưng lấy trân châu thương người!!!” nàng nghĩ thầm. Vài động tĩnh này giờ đều bị Tiểu Lược trốn trong đám cỏ lau nhìn thấy toàn bộ. Xác định là do từ chiếc thuyền đánh lên bờ, thừa dịp mọi người cúi người xuống tìm trân châu, hai chân thành , nàng nhảy nhanh lên chiếc thuyền kia.

“Này.....có người ở đây ?”- Tiểu Lược hô to vài tiếng, thấy có người trả

lời, nàng bạo gan vào khoang thuyền, bàn có rượu lê, lúc này mới cảm thấy bụng đói kêu rột rột, tay cầm miếng vịt nướng đưa lên miệng cắn, nhắm nháp mùi vị ngon tuyệt, đột nhiên cổ có cảm giác lạnh ngắt.

“Tiểu tử, ngươi là ai?”- Nhâm Thiên Du từ phía sau gác kiểng lên cổ Tiểu Lược, lạnh lùng hỏi.

“Ta là... Tiểu Lược...”- Tiểu Lược liếc mắt ngó trộm thanh kiếm lạnh như băng cổ, toàn thân khỏi phát run. -“Vị đại ca này, kiếm có mắt, huynh trước thu hồi nó, ngộ ngộ có cái gì sơ xuất, huynh chẳng phải là vô ích khi cứu ta sao?”

Nhâm Thiên Du liếc mắt nhìn thân hình thiếu niên ốm yếu ngừng run rẩy, giống như bị sợ hãi, giống người luyện qua võ công, liền đem kiếm thu hồi.

“Hô...cảm tạ!”-Tiểu Lược thở ra hơi, sờ sờ phía sau cái cổ. Nàng quay đầu lại, ràng nhìn thấy nam tử mặt đầy râu, thâm lấp bắp kinh hãi, có chút sợ hãi. Nhưng khi tầm mắt nàng tiếp xúc đến con ngươi đen bóng và ánh mắt âm áp kia, kì quái, run sợ trong lòng liền biến mất.

Nàng nhớ Phù Dung tỷ tỷ từng : nam nhân có đôi mắt ôn nhu nhất định là nam nhân tốt. Như vậy nàng liền quyết định là nam nhân tốt.

“Ai cho ngươi lên thuyền?”- Nhâm Thiên Du mắt hững hờ.

“Có ơn phải báo mới là nam tử hán đại trượng phu, vừa rồi huynh vừa cứu ta mạng, ta đương nhiên muốn lên thuyền tiếng cảm tạ với huynh.”- Tiểu Lược chấp tay hỏi “Xin hỏi tôn tính đại danh của huynh?”

Nhâm Thiên Du ngồi xuống rót ly rượu ngắm ngáp, trả lời nàng.

Tiểu Lược đụng trúng cái đỉnh mềm, nhưng nàng tuyệt đối để ý.

“Ta đây liền gọi huynh là Râu đại ca”- Tiểu Lược ngồi trước mặt Nhâm Thiên Du, tự rót cho mình và ly rượu, sau đó đưa lên “Tiểu đệ kính râu đại ca chén”.

xong, Tiểu Lược liền hào hứng muốn uống cạn ly rượu. Nhưng nàng ngờ rượu này rất cay làm nàng vừa uống ngậm liền há miệng quạt lấy quạt

để, sau đó nàng gấp liền mấy miếng đồ nhắm cho vào miệng nhằm hòa tan bớt vị cay của rượu.

“Hóa ra rượu khó uống như vậy...” rốt cục Tiểu Lược cũng hiểu vì sao bà ngoại cho nàng đừng tới rượu. Nhưng nàng vẫn hiểu, vì sao các nương ở ‘Vọng xuân lâu’ có thể ly tiếp ly uống cả đêm cùng với các khách nhân.

Thiên Du gặp cảnh mặt thiếu niên trắng nõn này lên từng mảng đỏ ửng như áng mây đỏ, đáng .

“Tiểu hài tử đừng uống rượu, cẩn thận trở về người lớn giáo huấn cho.”

Tiểu Lược thấy miệng râu như cỏ cây lay động, nghĩ thầm, nhất định là giễu cợt mình, vì thế cam lòng yếu thế “Ta mười bảy tuổi, cũng còn là tiểu hài tử!”

Tiểu Lược cậy mạnh lại rót cho mình thêm ly rượu, bùng ly rượu lên nàng nín thở đổ mạnh vào miệng. Thiên Du giành lấy cái chén tay nàng, ngửa cổ lên uống hết.

“Bọn họ là ai?” – Thiên Du hỏi.

“Người của Cẩm kiếm sơn trang.”

Thiên Du giật mình chút “Người và người của Cẩm kiếm sơn trang có thù oán ? ”

“ có a! đệ chỉ là tò mò, chuồn vào núi của sơn trang dạo rồi dạo, tới một mội, vào phòng, đệ thấy cái giường nhìn có vẻ rất thoải mái, nghĩ tới cái giường to kia thư thái. Đệ nghĩ nằm chút, nghĩ tới ngủ quên mất. Ngủ liền mạch tới nửa đêm, bị người của sơn trang phát , liền bị đuổi bắt tới bờ sông.” -Tiểu Lược tới đây nhin được liền oán giận “Sơn trang lớn như vậy, cho người ta ngủ chút có sao chứ, làm gì phải đuổi bắt thôi? Theo như đệ thấy, mắt nô tài đều như vậy, vậy chủ nhân cũng tiểu nhân thôi.”

“Người gặp qua chủ nhân của sơn trang kia?”

“Râu đại ca, huynh hỏi câu này, nghĩa là huynh là người nơi khác tới rồi. Đệ cho huynh biết, mọi người đều sơn trang này là nơi xui xẻo, bỏ hoang

vài năm rồi, vẫn có người dám đến gần đó. Chính là năm trước đột nhiên có người bắt đầu tu sửa, tại sơn trang cũng sửa xong hơn nửa năm, nhưng vẫn chưa có người vào ở, huynh thấy có kì quái hay ?”

“Vì sao cảm kiếm sơn trang là nơi may mắn?”

“Đệ cũng biết rằng lắm, hồi nghe mọi người chuyện, bà ngoại luôn cho đệ hỏi nhiều”. -Tiểu Lược thấy sắc trời dần sáng hô to “Nguy rồi, đệ đêm về, bà ngoại nhất định rất lo lắng, đệ phải về rồi.”

“ thông thả.”

Tiểu Lược đứng lên bước ra khoang thuyền, quay đầu lại hỏi “ Phải rồi, râu đại ca, hôm nay huynh có rời nơi này ?”

“Tạm thời .”

“Như vậy tốt! Râu đại ca, khi huynh lưu lại nơi này, nếu ngủ thuyền thoải mái, liền cảm kiếm sơn trang , giường ở đó thoải mái. Nếu là ban đêm tịch mịch, buồn chán đệ liền mời huynh Vọng xuân lâu, dùng thẻ đỏ mời Phù Dung tử uống rượu, xướng khúc cho huynh nghe.”

xong, Tiểu Lược chấp tay cáo từ Nhậm Thiên Du, bước ra mũi thuyền, nhúng người nhảy lên bờ. cất bước chạy .

-----oOo-----

Chương 2: Chương 1.2

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tiểu Lược chạy như bay qua các con đường, lách mình tiến vào ngõ , lập tức ba chữ ‘Vọng xuân lâu’ đập vào mắt bên cạnh những chiếc đèn lồng đỏ thắm treo ở hai bên.

Nàng nhàng đẩy cửa của vọng xuân lâu, rón rén men theo bên phải định bước vào phòng. Phía sau giọng của Dung bà ngoại chột vang lên:

“Tiểu Lược, con chạy tới nơi nào, cả đêm qua về, làm ta lo lắng con xảy

ra chuyện.”

Tuy rằng Tiểu Lược cùng Dung bà ngoại chuyện chưa từng thấy bà hung dữ, bất quá chỉ cần nhìn bà đầu tóc bạc trắng, thêm vẻ mặt âu sầu lo lắng, cùng với đôi mắt sắp rơi lệ của bà, trong lòng nàng liền cảm thấy áy náy, cũng dám làm cho bà lo lắng.

Thực xin lỗi bà ngoại, đêm qua con ở cùng với vị bằng hữu, thân thủ của huynh ấy rất tốt, con cùng huynh ấy giao thủ mấy chiêu, nhất thời quên cả thời gian. Tiểu Lược cũng dám với Dung bà ngoại đêm qua nàng lén tiến vào cầm kiếm sơn trang, nếu nàng cũng biết bà ngoại lo lắng thành như thế nào.

“Là bằng hữu như thế nào? Ta gặp qua chưa?”-bà ngoại thận trọng hỏi.

“Bằng hữu con vừa mới kết giao. Chúng con vừa gặp như quen, hôm nào con giới thiệu cho bà nhận thức”- Tiểu Lược . Bà ngoại luôn nghiêm khắc trong việc kết giao bạn của nàng, bà luôn sợ nàng gặp phải bạn bè xấu.

“Cẩn thận chút, đừng có suốt ngày chạy ra ngoài, nếu làm cho người ta phát con là nương tốt lắm.”- Dung bà ngoại nhàn nhác nhắc nhở.

“Bà ngoại yên tâm, con cẩn thận”. Tiểu Lược cũng hiểu bà ngoại vì sao phải bắt nàng giả nam trang sống qua ngày. Bất quá như vậy cũng sao, như vậy nàng vui, có thể ra ngoài, cũng như nương khác suốt ngày trốn trong phòng, cửa lớn cũng thể bước ra.

Bà ngoại nhìn thấy vẻ mặt nàng mệt mỏi liền đau lòng “Vào nhà ngủ lát”.

“Dạ”. Tiểu Lược chạy vào phòng, lại quay đầu cam đoan “Bà ngoại người an tâm, chuyện đêm qua xảy ra nữa”.

“Con là đứa trẻ ngoan, lão gia, phu nhân nếu biết, nhất định rất vui”- Dung bà ngoại vui mừng .

Đối với cha mẹ cùng Vọng xuân lâu Tiểu Lược đều có ấn tượng, mà Dung bà ngoại cũng nhắc đến.

Bất quá hàng năm vào ngày giỗ bà liền đem bài vị ra để nàng dập đầu bái tế, năm nào bà cũng khóc thương tâm, nên dù có thắc mắc như thế nào nàng cũng dám hỏi.

Tiểu Lược từ khi có trí nhớ ở Vọng xuân lâu này, mười năm trước vào buổi tối, Dung bà ngoại ẵm nàng khi đó mới bảy tuổi tiến vào Vọng xuân lâu, Hoa di nương thấy bà mang theo đứa trẻ hoảng hốt nhất thời mềm lòng thu nhận các nàng ở tại Vọng xuân lâu.

Tiểu Lược nằm ở giường cố nhớ lại vài chuyện, cảm thấy thể nào buồn ngủ được. Nàng đối với Vọng xuân lâu có vài kí ức mơ hồ trong trí nhớ, chính là có số chuyện nàng cảm thấy quen thuộc, rằng là sắp nhớ được rồi, lại cảm thấy trống rỗng.

Tỷ như, nàng ở Cầm kiếm sơn trang nhìn thấy bức tranh, trong tranh vẽ nữ nhân ôn nhu, thân thiết giống như nàng từng gặp ở đâu đó, nhưng cố tình nàng lại thể nhớ được gặp qua ở đâu.

Tiểu Lược trở mình cái, trong đầu lại lên khuôn mặt đầy râu kia, tuy rằng hôm nay nàng mới nhận thức, nhưng là nhìn cặp mắt đen bóng kia nàng thấy âm áp, giống như là nàng biết từ lâu, cùng với bức họa kia, luôn làm cho nàng có cảm giác từng quen biết.

Vì cái gì trùng hợp như vậy ?

Thế nhưng khi Tiểu Lược cố gắng nhớ lại, đầu lại đau như muốn vỡ ra.

Kì quái, gần đây xảy ra chuyện gì? Chỉ cần nàng cố gắng tập chung suy nghĩ đầu liền đau, nhưng Tiểu Lược lại dám cho bà ngoại biết, sợ rằng làm cho bà càng thêm lo lắng.

Tiểu Lược phát chỉ cần nàng cố gắng suy nghĩ nữa đầu đau.

Nàng dứt khoát nằm úp xuống, rất nhanh chìm vào giấc mộng.

Khi Tiểu Lược tỉnh lại, trời cũng gần hoàng hôn, nàng nhàng đến phòng của Phù Dung tỷ, bà ngoại chải đầu cho tỷ ấy.

Thời điểm lên đèn là lúc bà ngoại thay các nương ở đây trang điểm.

Tiểu Lược rất thích nhìn bà ngoại búi tóc cho các tỷ ở đây, thắc mắc biết đến khi nào nàng mới có thể chải tóc như vậy, thoa son trát phấn, mặc thân nữ trang hồng phấn, đứng ở trước mặt nam nhân nàng thích.

Nàng bị suy nghĩ này làm tim nhảy dựng lên, mặt cũng nóng dần lên.

“Tiểu Lược, Tiểu Lược...” – Phù Dung gọi nàng vài tiếng.

“A, chuyện gì ? Bà ngoại....”.

“Dung bà ngoại đến phòng Hoa Liên chải đầu .”- Thủy Phù Dung khẽ liếc đôi mắt đẹp, cười “Tiểu Lược, vì sao vừa rồi đệ giật mình nha? Có phải nghĩ tới nương nhà ai hay ?”

“Ta...ta mới có đâu, vì Phù Dung tỷ hôm nay đặc biệt xinh đẹp, làm cho tâm tư người ta rung động nha.”

Thủy Phù Dung cười duyên tiếng, bàn tay ngọc mềm mại nhàng véo khuôn mặt nàng, nhu hòa : “A, khuôn mặt này tuần tú, lại thêm lời ngon tiếng ngọt, cũng biết hút hồn bao nhiêu nương nhà người ta, bất quá cũng làm ích nương đau lòng nha.”

“Ta thích nhất Phù Dung tỷ, ta làm Phù Dung tỷ đau lòng đâu.”-đây là lời lòng, nàng vẫn thích vị tỷ tỷ hơn nàng bốn tuổi này.

“ lời này hay... uổng công ta thương đệ.”- xong Phù Dung liền hôn mặt nàng cái nặng. Sau đó từ bên hông lấy khăn tay ra, nhàng lau vết môi son má nàng. “Sau này đừng dễ dàng như vậy nữa, ngộ ngộ Dung bà ngoại nghe thấy bà rất thương tâm, bà chính là mong đệ đỗ trạng nguyên, mở rộng tiền đồ.”

“Được, ta đỗ trạng nguyên liền thay tỷ tỷ chuộc thân.”

Bình thường hai người thường liếc mắt đưa tình đùa vui, nhưng lần này Phù Dung rất cảm động.

“Tiểu Lược, Thủy Phù Dung ta chính là mệnh hèn, ta chính mình hiểu , phần tâm ý này của đệ ta cao hứng, nhưng đệ cũng đừng làm cho Dung bà ngoại lo lắng rồi thêm nếp nhăn nữa.”

“Đệ biết bà làm tất cả vì đệ, đệ hứa sau này làm bà lo lắng thêm nữa.”

“Đây mới chính là lời đệ nên .”

Lúc này bên ngoài vang lên giọng của Hoa di nương: “Đốt đèn....”

Tiểu Lược biết đến lúc nàng phải rời khỏi Vọng xuân lâu.

-----oOo-----

Chương 3: Chương 1.3

Nguồn: EbookTruyen.VN

Ban đêm Nhâm Thiên Du tiến vào dò xét cầm kiếm sơn trang, đường trong trang rất quen thuộc giống với lần đầu vào đây, vừa tiến vào liền nhớ lại quá khứ.

Thiên Du phi thân nhảy lên tú các, đẩy cửa bước vào, trong phòng vẫn bày trí như xưa, nơi này ngày xưa có mối tình đầu ấm áp.

nhìn lên bàn cờ, trong đầu lên vô số buổi chiều vui vẻ cùng hảo muội muội của chơi cờ tại đây.

“Chiếu tướng.” Thiếu niên đắc ý .

“Chờ chút, muội đánh quân xe, muội mã trước.”- xấu xa .

“Sao có thể vậy được, xuống cờ thu lại mới là đại trượng phu, muội hiểu sao? ”

“Người ta chính là tiểu nữ tử, phải là đại trượng phu, có thể cần theo quy củ này.” – cười khanh khách .

“Chỉ cần là chơi cờ mọi người phải tuân theo quy định, bằng ván cờ công bằng.” – thiếu niên nghiêm túc .

“Muội mặc kệ, chính là huynh được chiếu tướng” – cầm lấy quân cờ, cười “Du ca ca, tại có tướng, huynh thể chiếu tướng của muội ”.

“Xảo muội muội, đem quân cò trả lại cho ta huynh.”

“ trả!” – nhàn nhay ra khỏi tú các, thiếu niên đuổi theo sau, hai bóng dáng thanh xuân bay qua bay lại trong sơn trang.

Tiếng cười của như tiếng chuông bạc vang vọng cả sơn trang: “Du ca ca, huynh tới bắt muội a! ”

Đột nhiên tiếng xôn xao trong sơn trang làm cắt ngang hồi ức của Thiên Du.

“Có người xông vào sơn trang... ” – bên ngoài có người hét to.

Tiểu Lược? Trong đầu Thiên Du lóe lên hình ảnh người thiếu niên gập bên bờ sông. đến bên song cửa liếc mắt nhìn ra bên ngoài. Chợt nhìn thấy cái bóng đen chạy tán loạn ở hoa viên, thân hình cường tráng, thân thủ nhanh lẹ, liền xác định người này phải Tiểu Lược.

Rất nhanh, hắc y nhân trèo tường rồi , Thiên Du nhảy người bay theo, đuổi sau hắc y nhân kia.

“Tiểu Lược, Tiểu Lược.... ”

Tiểu Lược đọc thơ Lý Thanh Chiếu, khi nghe có tiếng gọi nàng đứng dậy ra mở cửa, phát người bên ngoài là nha hoàn hầu hạ của Phù Dung tử, khỏi kinh ngạc hỏi :

“Tiểu Hoa, lúc này phải muội phải hầu hạ Phù Dung tử sao lại đến đây tìm ta.”

“Phía trước có khách tên muốn tìm huynh, Phù Dung nương muốn huynh qua chuyển.”

“Tìm ta ?”. Tiểu Lược kinh ngạc chút nhưng sau đó hồi phục lại vẻ mặt nghịch ngợm, cười ha ha : “Chẳng lẽ cũng có nương tiến vào Vọng xuân lâu tìm nam nhân sao?”

Tiểu Hoa tròn đôi mắt hạnh, : “Tiểu Lược, huynh chính là đúng đấy, lời như vậy cũng có thể ra. ”

“Là muội có người tìm ta. ”

“Muội cũng đó là nữ nhân.”

“ phải nữ nhân ?” – Tiểu Lược liú lưỡi, kinh ngạc “Nam nhân vào Vọng xuân lâu tìm nam nhân, người như vậy cũng khó tránh hạ lưu nha.”

“Là nam nhân tên muốn tìm huynh, nhưng lại là nam nhân mặt đầy râu a.” – Tiểu Hoa .

“Mặt đầy râu? A! Râu đại ca.” – Tiểu Lược hưng phấn . Nàng chân vội vàng bước ra cửa lại lùi về “ được a, nếu ta tiến vào bên trong vọng xuân lâu, bà ngoại biết được vui đâu.”

Tiểu Hoa hé miệng cười khê: “Đừng lo lắng, buổi tối Hoa di nương cảm thấy thân mình tốt, tại Dung bà ngoại chiếu cố nàng, đêm nay ở lại đây chăm sóc Hoa di nương, có thể về đâu.”

Tiểu Lược nghe xong vội vã hướng Vọng xuân lâu chạy tới.

Vọng xuân lâu từ khi khai trương đến nay, có việc lạ nào mà chưa gặp qua, nhưng chính là chưa từng thấy nam nhân tiến vào Vọng xuân lâu phải tìm nương mà chỉ đích danh muốn tìm tiểu tử.

Thiên Du cúi đầu uống rượu, Thủy Phù Dung cùng trò chuyện, cũng để ý tới, sức quyến rũ của nàng tựa hồ có đất dụng võ.

Tiểu Lược vội vàng chạy tới, Thủy Phù Dung kéo nàng qua bên, miệng có chút trách cứ hỏi: “Tiểu Lược, ta hỏi đệ, đệ làm sao nhận thức đại hồ tử này? Đệ còn trẻ chưa hiểu chuyện cũng sao, nhưng ở bên ngoài đừng giao du lung tung, cẩn thận học xấu đấy?”

“Râu đại ca phải người xấu, lại là đại hiệp hùng võ công cao cường.” – Tiểu Lược đem chuyện ở bờ sông kể lại lần.

“Dùng trâm châu bắn người, hay giả a?” – Thủy Phù Dung kinh hô ra tiếng, mang chút hoài nghi liếc cái.

“Nhìn có sở thích này, cùng với khuôn mặt bị đầy râu che phủ kia, coi

chùng là cường đạo, Tiểu Lược, đệ phải cẩn thận nha.”

“ có việc gì đâu.” Tiểu Lược tiến nhanh tới chỗ chào hỏi tiếng, sau đó liền ngồi bên cạnh : “Râu đại ca, nghĩ huynh nhanh như vậy đến vọng xuân lâu tìm ta.”

“Đêm nay ta nghĩ ngủ thuyền, nhớ đến lời đệ cầm kiếm sơn trang có giường lớn êm ái, ta liền chuyển đến cầm kiếm sơn trang, kết quả bị người khách mời mà tới đến quấy rầy, ta đuổi theo lúc tới đây, liền thấy tầm hơi.”

“ vậy sao ?” – Tiểu Lược hưng phấn : “Râu đại ca, huynh phải là muốn tra từng người trong vọng xuân lâu chứ? Muốn ta liền giúp huynh, vọng xuân lâu có ai có thể quen thuộc hơn ta đâu.”

“Ta có thời gian rảnh rồi đó, ta đuổi theo y nhân đến đây liền nghĩ giường lớn của cầm kiếm sơn trang thể ngủ vậy đành phải đến vọng xuân lâu tìm đệ uống rượu rồi.”

Phù Dung nghe họ bàn đến Cầm kiếm sơn trang liền tìm cơ hội chen vào hỏi: “Tiểu Lược, đệ vào cầm kiếm sơn trang sao?”

Tiểu Lược đặt tay lên miệng suy tiếng “Đừng lớn tiếng như vậy, cẩn thận đến tai bà ngoại.”

Phù Dung lấy tay điểm vào trán Tiểu Lược “Đệ nha! Dám làm còn sợ bị phát sao.”

“Đệ cái gì cũng sợ, chỉ sợ bà ngoại đau lòng thôi. Hảo tử tử, tử giúp ta giữ bí mật nha.” Tiểu Lược kéo Phù Dung bước đến, giới thiệu “Râu đại ca, nàng chính là Phù Dung tử tử, là nương xinh đẹp nhất, xướng khúc hay nhất vọng xuân lâu.”

Nghe Tiểu Lược giới thiệu mình như vậy, Phù Dung trong lòng vui vẻ, hạ người uyển chuyển cúi đầu.

“Thủy Phù Dung thỉnh an Râu đại hiệp, vừa rồi tiếp đãi có gì chu toàn, xin thứ lỗi.” xong phân phó Tiểu Hoa mang thêm rượu và trái cây lại đây.

Tiểu Hoa rồi, Phù Dung liền ngồi đối diện với Thiên Du, nhiệt tình tiếp rượu .

“Râu đại hiệp, Tiểu Lược biết uống rượu, ta đến bồi rượu huynh nha.”
Phù Dung châm rượu hỏi: “ biết huynh muốn nghe khúc gì?”

“Hôm nào .” Suy nghĩ của Thiên Du còn chìm vào chuyện cũ ở cầm kiếm sơn trang, có tâm tình nghe khúc.

Phù Dung gặp qua biết bao nhiêu nam nhân, mà nam nhân trước mắt này, tuy rằng râu che gần như toàn bộ khuôn mặt , nhưng sâu trong đôi mắt ấy cất chứa nhiều sâu muợn. Nhìn ra được là người giàu tình cảm.

“Râu đại ca, đêm nay huynh nhìn thấy chủ nhân của cầm kiếm sơn trang sao?” – Tiểu Lược tò mò hỏi.

“Chỉ thấy được toàn bọn nô tài kêu căng kia.” – Thiên du lạnh nhạt .

“Tiểu Lược, từ lúc đệ vào cửa, chỉ nghe hai người nhắc đến cầm kiếm sơn trang, cũng đủ chán .” – Phù dung .

“Phù Dung tỷ tỷ, tỷ có biết chuyện của cầm kiếm sơn trang ?” – Tiểu Lược hỏi.

“Nhiều khách nhân ở đây cũng bàn luận về chuyện ở cầm kiếm sơn trang.” – Phù Dung .

“Bọn họ có biết chủ nhân của sơn trang là ai ?” – Tiểu Lược tò mò hỏi.

“Cũng chỉ là đoán mò thôi, đại bộ phận khách nhân đều rằng lắm là người nơi khác tung tiền ra sữa chữa lại sơn trang. Theo ta thấy chưa chắc thế, ta cảm thấy có thể do con cháu của hung thủ ngầm tìm người tu sữa.”

Lời này của Phù Dung làm cho Tiểu Lược cùng Thiên Du kinh ngạc thôi, nhất là Thiên Du, nhìn chăm chú Phù Dung chớp mắt. Phù Dung bị dùng đôi mắt nhu tình như vậy nhìn có chút e lệ.

“Ta chỉ là tùy tiện suy đoán, các người tùy tiện nghe là tốt rồi, cần coi đó là .”

“Phù Dung nương biết năm đó xảy ra chuyện gì sao?” – Thiên Du hỏi.

“Biết nhiều lắm, vào buổi tối hôm cầm kiếm sơn trang gặp chuyện, ngay lúc đó ta bị cha kế bán vào Vọng xuân lâu, nên khi nghe người ta bàn luận về cầm kiếm sơn trang ta đặt biệt có cảm giác.”

“Phù Dung tỷ, tỷ mau chuyện của cầm kiếm sơn trang .” – Tiểu Lược thúc giục. Mỗi lần nghe người khác về cầm kiếm sơn trang, lòng nàng liền có cảm giác níu chặt, cảm giác rất thoải mái.

Phù Dung suy nghĩ chút, rủ rỉ “Tính ra cũng mười năm rồi, ngày cầm kiếm sơn trang gặp chuyện, hôm ấy ta bị cha kế kéo vào vọng xuân lâu, ta cảm thấy rất khô sở và lo sợ, nên thừa dịp đêm tối ta bỏ trốn ra ngoài. Khi đứng bên ngoài cầm kiếm sơn trang ta suy nghĩ, thà làm nha hoàn của nhà giàu còn hơn làm kỹ nữ ở thanh lâu, vì thế ta cố lấy dũng khí bước đến gõ cửa, nhưng chưa kịp thấy người ra mở cửa, ta bị người của Vọng xuân lâu tóm được bắt về.”

“Phù Dung tỷ, tỷ có biết vì sao khi đó ai ra mở cửa ?” – Tiểu Lược khẩn trương hỏi

“Đến hôm sau ta nghe được hai mươi mấy mạng người của cầm kiếm sơn trang đều bị giết chết, lúc đó ta suýt bị hù chết, còn chút nữa đó có thêm mạng là ta rồi”. tại khi nhắc đến chuyện đó trong lòng nàng vẫn còn sợ hãi, Phù Dung hớp ngậm rượu, thêm “Ta cũng vì sao hai người các ngươi thấy hứng thú với chuyện của cầm kiếm sơn trang đến thế, mấy năm trở lại đây mọi người đều ở đó có oan hồn bất tán, thường xảy ra chuyện ma quái.”

“Rầm!” tiếng cái bát rơi xuống đất vỡ nát.

“Tiểu Lược, đệ sao vậy, sắc mặt khó coi?” – Thiên Du phát Tiểu Lược bên cạnh sắc mặt tái nhợt thân mình ngừng run rẩy.

“Đệ ... đệ cũng biết, đại khái, phải.....chuyện xưa này làm cho đệ thấy thoải mái.” Tiểu Lược lệ rơi đầy mặt, ngồi xuống thống khổ níu lấy ngực.

“Tiểu Lược, ta gọi Tiểu Hoa mang đệ trở về nghỉ ngơi nha.” – Phù Dung lo lắng .

“ cần, đệ có thể tự mình trở về. Râu đại ca, xin lỗi, đệ trước...” Tiểu Lược loạng choạng chạy .

“Quái, bình thường Tiểu Lược phải rất hồ nháo vui tính sao, nghĩ tới lá gan lại như vậy.” – Phù Dung thảo sau đó quay đầu lại “Râu đại hiệp... A! Người đâu?”

-----oOo-----

Chương 4: Chương 2.1

Nguồn: EbookTruyen.VN

Máu chảy thành sông, thi hài trải rộng, đôi mắt đỏ như máu tràn đầy sát khí nhìn nàng chăm chăm, bất ngờ giờ thanh đao trong tay lên chém về phía nàng, nàng há miệng muốn kêu cứu nhưng thể kêu ra tiếng.

Tiểu Lược nằm giường thống khổ vặn vẹo thân thể, Dung bà ngoại thấy lo lắng, bước đến lay nàng “Tiểu Lược, Tiểu Lược, con tỉnh lại...”

Tiểu Lược hoảng hốt tỉnh lại, thân mồ hôi lạnh.

“Tiểu Lược! Con xảy ra chuyện gì?” Dung bà ngoại ngồi bên giường nàng lo lắng hỏi.

“Bà ngoại, phiền bà rót cho con chén nước” Tiểu Lược ngồi dậy, đối với tình cảnh trong mơ vừa rồi vẫn còn cảm thấy sợ hãi.

Bà ngoại đưa cho nàng chén nước, cũng vất đưa cho nàng cái khăn ướt, Tiểu Lược lau mặt mình chút lát sau thấy bà ngoại vẫn hoảng hốt nhìn mình.

Tiểu Lược cố gắng hạ khóe miệng xuống, cố gắng cho bà ngoại chút tươi cười cho bà an lòng, nhàn “Bà ngoại con sao đâu.”

“Tiểu Lược mấy buổi tối gần đây con đều bừng tỉnh như vậy, có phải gặp ác mộng kia hay ?”

“Ân” Tiểu Lược đáp tiếng, xuống giường thay đổi thân y phục ẩm ướt.

Tiểu Lược có chút đăm chiêu, liếc Dung bà ngoại hỏi “Bà ngoại, cái kia có đơn giản chỉ là ác mộng hay ?”

Dung bà ngoại bỗng sững sốt, kinh ngạc chăm chú nhìn nàng.

“Tiểu Lược, con đừng suy nghĩ lung tung, ngủ tiếp chút, chờ đến trời sáng ta ra tiệm thuốc bốc vài thang an thần cho con uống. Đúng rồi, hai ngày nữa là Lễ nữ nhân, ta nhớ kỹ đến miếu Quan xin cho con lá bùa bình an để con mang bên người”

Sau khi Dung bà ngoại ra ngoài, Tiểu Lược đẩy cửa sổ ra để gió lạnh thổi bay nỗi khiếp sợ còn lưu lại, nàng mới có thể bình tĩnh suy nghĩ vài chuyện.

Gà gáy tiếng, trời xám trắng, làm phai nhạt vài phần ánh trăng.

Khủy tay Tiểu Lược đặt bên song cửa, nâng má, nghĩ thầm, kia chỉ là giấc mơ sao?

Vì cái gì nàng ngừng gặp cùng giấc mơ, giấc mộng này có phải là trí nhớ nằm sâu trong lòng nàng hay , bởi vì sợ hãi, nên mới đem nó chôn chặt lại.

Vì sao bà ngoại chưa từng nhắc chuyện trước kia với nàng?

Vì sao bức họa nữ nhân ở cầm kiếm sơn trang luôn lớn vờn trong đầu nàng?

Còn có, khi nghe Phù Dung tỷ về thăm án của cầm kiếm sơn trang, vì sao lòng nàng liền đau xót?

nhiều cái vì sao... khi nàng cẩn thận suy nghĩ, đầu liền đau kịch liệt.

“ nghĩ...” Tiểu Lược thở ra hơi, mở cửa bước ra ngoài.

Trời dần sáng, Tiểu Lược dọc theo bờ sông tới, xa xa nàng nhìn thấy Nhân Thiên Du ở sông luyện kiếm, thân hình nhàn, kiếm trong tay phát ra ánh sáng lấp lệt, tùy ý múa kiếm, như ánh sáng bay qua, làm người

khác hoa cả mắt.

Tiểu Lược nhìn được khen “Hảo kiếm pháp”.

Đột nhiên, Thiên Du ở giữa trung nhanh chóng xoay người lại, cầm kiếm hướng về phía Tiểu Lược đâm thẳng, nàng sợ tới mức vội vàng dùng khinh công nhảy lên.

Giữa trung, hai bóng dáng truy đuổi nhau, nhưng quá ba chiêu, Tiểu Lược chống đỡ được.

“Râu đại ca! Ta là..... Tiểu Lược a!”

Tiểu Lược cảm thấy cổ khí hướng nàng đánh tới, thân mình chịu được, thẳng tắp rơi xuống.

“Cứu mạng a....!”

Thiên Du phía trước liên lộn cái, bay lên tiếp được nàng, an toàn tiếp đất.

“Vừa rồi nguy hiểm...” - Tiểu Lược thoát khỏi nguy hiểm vỗ ngực .

Thiên Du nhìn chăm chú thiếu niên trong ngực mình, nghĩ thầm, vừa rồi Tiểu Lược thi triển khinh công rất giống với chiêu thức tiêu dao ngày xưa dạy cho xảo muội muội, vì cái gì Tiểu Lược cũng biết chiêu thức này?

“Tiểu Lược, ta hỏi đệ vì sao đệ biết chiêu thức tiêu dao này?” – Thiên Du hỏi.

“Cái gì tiêu dao?” Tiểu Lược phát mình vẫn còn nằm trong lòng ngực của Thiên Du, đột nhiên cảm thấy mình giống như ở thuyền, thuyền ở hồ dập dềnh, đừng đưa, cả người liên cảm thấy choáng váng.

“Chính là khinh công vừa rồi đệ sử dụng để tránh kiếm”.

“Râu đại ca, huynh mau buông đệ ra, bằng chúng ta là hai nam nhân lại ôm nhau như vậy, chúng ta chắc chắn trở thành chuyện cười cho thiên hạ.”

Thiên Du buông Tiểu Lược ra, nhưng vẫn nhìn chăm chăm nàng.

Tiểu Lược khẽ liếc thấy Thiên Du vẫn nhìn mình, bên tai nóng lên, mặt cũng đỏ, cả người như bị hút vào ánh mắt ôn nhu của .

Chuyện gì xảy ra? Hay là râu đại ca cũng luyện nhiếp hồn thuật, lấy tim và linh hồn của người khác?”

“Râu đại ca, huynh có muốn tìm người luyện kiếm cũng phải nhìn kĩ chứ, đệ muốn chết những hai lần đâu, trước bị hù chết, sau lại bị té chết.”
– Tiểu Lược định dùng lời hài hước nhằm che giấu rung động trong lòng.

“Tiểu Lược, đệ mau! Rốt cuộc là ai dạy đệ chiêu tiêu dao khinh công này?” – Thiên Du cố gắng chất vấn.

“ ra chiêu này gọi là tiêu dao a...” Tiểu Lược nhún vai, vui đùa “ ai dạy đệ cả, là đệ tự ngộ ra thôi.”

“ có khả năng” – Thiên Du như trăm đĩnh chặt sắt.

“Người khác có thể có khả năng, nhưng đệ là Tiểu Lược thông minh...”

Thiên Du bỗng nắm chặt lấy cổ tay Tiểu Lược, ánh mắt lộ ra hung quang ép hỏi “Đừng lảng với ta, mau thành thực .”

“Râu...đại ca, huynh chính là đại hiệp cao thủ, huynh sò cũng là ngàn cân a, huynh mau buông tay, tay của đệ gãy nha...” – Tiểu Lược đau đến mức hộc mắt đầy nước.

Thiên Du nhìn Tiểu Lược cái, buông nàng ra bất quá vẫn nhìn nàng chăm chăm.

“ mau, nếu có lời dối, cẩn thận kiếm của ta nhận người”.

“Nếu đệ , kiếm của huynh biết sao?” – Tiểu Lược khóc thút thích, dùng mu bàn tay gạt nước mắt, sau đó đem cánh tay sưng đỏ đưa lên miệng thổi phù phù “ đau, đau...”

Giống như khi vừa thổi vừa như vậy, đau đón bay .

Thiên Du kéo Tiểu Lược đến bờ sông, đem cái tay sưng đỏ của nàng

nhúng xuống nước, Tiểu Lược nhất thời cảm thấy chỗ nóng rát kia dần nhu hòa, đau như trước nữa.

lát sau, Thiên Du kéo tay Tiểu Lược từ dưới nước lên, cánh tay nhẵn mềm mại của nàng lên vòng màu đỏ nhạt.

“ giống tay nữ nhân, khó trách ta mới vừa nắm sung lên.”

“Chuyện này cùng tay của đệ có quan hệ, mà vì huynh dùng sức rất mạnh, đừng đệ, ngay cả nam nhân tráng kiện bị huynh nắm như vậy cũng chịu nổi.” – Tiểu Lược rút tay về, giấu trong tay áo, rất sợ bí mật của mình bị phát .

-----oOo-----

Chương 5: Chương 2.2

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tiểu Lược ngồi bờ sông, mở to mắt nhìn dòng nước trong suốt, cùng với bóng của hai người in ngược dưới nước. Nàng nhớ tới cảm giác khi này được ôm vào trong ngực, tâm tựa hồ như sóng sông giống nhau, gợn sóng vòng lại vòng lay động, làm cho người ta cảm thấy vui vẻ, choáng váng, lại như tuyệt vời.

“Tiểu Lược, xin lỗi, ta phải cố ý làm tổn thương đệ, ta chỉ muốn biết từ đâu đệ biết tiêu dao chiêu thức” – Ngữ khí của Thiên Du dịu dàng, giống người vừa rồi vừa kiếm chuyện vừa hung dữ kia.

“Râu đại ca, đệ đệ biết cái gì là tiêu dao hay tiêu dao, đệ chỉ biết đó là mặc kệ”

“Cái gì mặc kệ” – Thiên Du kinh ngạc

“Đệ từ gây yếu hơn những đứa trẻ cùng lứa, lại có cha mẹ thương, những đứa trẻ ở đây liền hợp lại khi dễ đệ, đệ đánh lại bọn họ liền bỏ chạy, bọn họ đuổi theo, đệ cảm thấy sợ hãi, chỉ có thể liều mạng chạy, chạy, chạy. Bất giác liền bay lên. Sau đó đệ phát minh có thể bay lên. Khi có người khi dễ đệ, đệ liền bay lên, mặc kệ bọn họ.”

Thiên Du kinh ngạc nhìn Tiểu Lược, nhưng vẻ mặt chính là tin lời nàng ,

“Đệ đều là , nếu huynh tin, đệ có thể thề với trời.” – Tiểu Lược giơ tay lên thề: “Tiểu Lược ta nếu có nữa lời dối gạt râu đại ca, ta ...”

“Quên , cần thề.” Thiên Du ngặt hòn đá lên, ném vào mặt sông, hòn đá trượt mặt nước năm thước mới chìm vào trong nước.

Tiểu Lược cũng học , nàng nhặt lên hòn đá ném vào trong nước, nhưng hòn đá tõm cái liền chìm vào trong nước. Thử lại vài lần, chút cũng trượt được xa hơn.

“Ai nha! chút cũng vui.” – Tiểu Lược cắn môi dưới, đá cái, cam lòng câu.

Thiên Du lại ngăn ra! Tâm thất kinh, bộ dáng thiếu niên này làm chuyện xấu rất giống với bộ dáng xảo muội muội của ”.

“Phải rồi râu đại ca, huynh vừa rồi vì sao chiêu thức kia là tiêu dao?”

Thiên Du chăm chú nhìn Tiểu Lược lúc, nghĩ thầm nhất định là rất nhớ xảo muội muội của nên mới có thể liên tưởng thiếu niên này với xảo muội muội.

“ có gì, liên quan tới đệ.” – Thiên Du lạnh lùng , liền xoay người rời .

“Này! Râu đại ca, vì sao huynh cứ như vậy bỏ chạy lấy người rồi, phải giang hồ đại hiệp khi rời liền câu cáo từ sao, nào có giống như huynh gì bỏ .” Tiểu Lược hô to, đuổi theo. Thiên Du đột nhiên bước như bay, Tiểu Lược chạy theo kịp, đành phải dừng lại, thở dốc, thào oán giận: “Vừa rồi kiếm kia, ta bị hại suýt chết, ngã chết, sau đó huynh lại thản nhiên câu ‘ liên quan với đệ’, người cứ như vậy bỏ , chuyện gì đây.... ”

Tiểu Lược nhìn chăm chú bóng dáng ngày càng xa kia, đơn về hướng đầu sông khác.

Tiểu Lược cầm trong tay nhánh cỏ lau nàng bẻ ở bờ sông, vừa vừa vẩy vẩy, hoa trắng tùy ý tung bay, dính vào vải dệt xanh xanh hồng hồng của nhà Lý gia, như là những đoá hoa xinh xinh, thuần khiết.

“Tiểu Lược, đừng làm dơ vải của ta.” – Lý đại thúc bán vải trách cứ .

“Lý đại thúc, con thay ngài vẽ lên đóa hoa tốt sao?” – Tiểu Lược cười hi hi .

“ chỗ khác, đến nơi khác gâỵ .” – Lý đại thúc cầm khúc lụa tơ tằm trắng đuổi nàng.

Tiểu Lược cười khúc khích, tiếp tục bước , cở lau trong tay nàng vẫn vung vẩy khắp nơi, roi lung tung người Trương đại thúc.

“Tiểu Lược, đừng làm loạn.” – Trương đại thúc bán cháo trách cứ .

“Trương đại thúc, con thay ngài nêm thêm gia vị vào cháo tốt sao?” – Tiểu Lược cười .

“ chỗ khác chơi .” – Trương đại thúc vừa vớt cở lau trong cháo vừa .

Tiểu Lược cười khanh khách bước .

Lúc này, Thạch Lỗi ăn cháo lơ đãng liếc mắt cái, đột nhiên chấn động, thanh toán bạc vụn, cầm kiếm đuổi theo.

“Tiểu huynh đệ, có thể dừng bước chuyện hay ?” – Thạch Lỗi .

Tiểu Lược quay đầu liếc nhìn cái, bị khuôn mặt hung ác của dọa giật mình.

“Ta lại biết ngươi, vì sao phải dừng lại chuyện với ngươi ?”

xong Tiểu Lược xoay đầu bước , Thạch Lỗi nhàng đặt tay vai nàng, nàng cảm giác toàn thân mình thể động đậy.

“Ngươi...ngươi muốn làm gì?” – Tiểu Lược trong lòng kích động, lại làm ra vẻ mặt bình tĩnh “Ta cảnh cáo ngươi, phố này mỗi người đều biết ta, ngươi dám can đảm làm gì ta, mọi người để yên đâu.”

“Tiểu huynh đệ, ta chỉ muốn hỏi ngươi chuyện mà thôi.”

“Muốn hỏi chuyện gì liền , ở vùng này, có chuyện to chuyện gì mà ta

biết chứ.” Tròng mắt Tiểu Lược mở to như chuông đồng liếc qua liếc lại “Bất quá người trước bụng ta ra, thân thể ta cứng ngắt như vậy chuyện thoải mái.”

Thạch Lỗi vỗ vai Tiểu Lược cái, nàng phát vậy mà nàng có thể cử động thân thể, trong lòng kinh sợ, công phu lợi hại!

“Tiểu huynh đệ, người là họ Âu Dương?”- Thạch Lỗi hỏi

Tiểu Lược sắc mặt đại biến, kinh hoàng xua tay, lùi lại phía sau, miệng lặp lại nhiều lần: “ phải ta, ta phải họ Âu Dương gì cả ....”

Thạch Lỗi giữ chặt tay Tiểu Lược, đôi mắt lóe lên nhìn nàng chăm chăm, thẳng: “ có khả năng, bộ dáng của người quá giống...”

“Ta là phải, người rốt cục muốn làm gì? Mau thả ta ra... Các thúc thúc, bá bá, mau cứu Tiểu Lược a, có người muốn bắt nạt Tiểu Lược.” - Tiểu Lược đột nhiên la lớn.

Thạch Lỗi cả kinh, nghĩ tới Tiểu Lược làm như thế, nhất thời buông lỏng tay ra, Tiểu Lược thừa cơ Thạch Lỗi buông tay liền bỏ chạy thực mạng.

đường chạy về vọng xuân lâu, Tiểu Lược quay đầu lại nhìn thấy nam nhân mặt đen đỏ đuổi tới đây, thở ra hơi.

Tiểu Lược đẩy cửa lớn vọng xuân lâu ra, chân mới bước vào cửa, liền đụng ngã Hoa di nương muốn ra ngoài, đau đến mức té chổng vó.

“Ai da! Tên quý chết sớm nào, đường có mắt còn chưa tính, còn dùng hết lực đụng ngã ta, đây là muốn cướp mạng của Hoa di nương ta sao ?”.

Tiểu Lược đem Hoa di nương nâng dậy, dùng tay áo phủi hết bụi bặm, sau khi Hoa di nương bình tĩnh, hé mắt trừng, liền đem Tiểu Lược mắng chút.

“Nguyên lai là tên tiểu tử hồ đồ này! Qua năm sau là có thể đón dâu rồi, vẫn còn lỗ mãng như vậy, có chút điềm tĩnh, xem nhà ai dám gã nương cho người.”

“nương vọng xuân lâu ai cũng đều xinh đẹp như hoa, nếu như Tiểu Lược nghĩ tới thiếu nữ xinh đẹp, đến lúc đó Hoa di nương đứng ra làm chủ phải là được rồi sao?”

“Người sớm bỏ suy nghĩ này , nếu để Dung bà ngoại nghe được, biết bà ấy có bao nhiêu đau lòng cùng thất vọng, bà ấy vẫn hy vọng vào người có tương lai tốt đẹp.” – Hoa di nương nghiêm mặt .

Tiểu Lược lè lưỡi.

Hoa di nương nhìn khuôn mặt Tiểu Lược còn đẹp hơn nữ nhân, nhìn được nắm cằm của nàng, ngã ngón : “Ta , Tiểu Lược người tuần tú, sau này người chính là khắc tinh của nữ nhân.”

“Nữ nhân nào muốn trường mệnh sông lâu, nên cách xa ta tí.”

“Như vậy người cũng đừng lại gần các nương khác nha, cẩn thận ngày nào đó các nàng nhìn được liền ăn sống nuốt tươi người.”

“Hay là các nương của vọng xuân lâu đều là Quỷ Dạ Xoa, vừa đến buổi tối liền bắt người ăn sao?” – Tiểu Lược ngây thơ hỏi.

Hoa di nương cười ám muội “Bộ dáng của người trưởng thành ít, nhưng kì vẫn là tiểu tử chưa hiểu tình.”

xong, Hoa di nương lắc mông ra khỏi vọng xuân lâu.

Tiểu Lược trở lại phòng, từ tủ quần áo lấy ra bao đồ, mở ra, lấy ra bài vị của cha mẹ, ngón tay nhàng vuốt dòng chữ đó - “Âu Dương Kính phu nhân bài vị”

kì quái, đời này ngoài Dung bà ngoại ai biết được nàng họ Âu Dương, vì sao tên nam tử mặt đen kia biết được.

Tên nam tử mặt đen kia là bằng hữu hay là cừu nhân của Âu Dương gia?

Nàng muốn tiếp tục suy nghĩ hỗn loạn trong đầu, nàng biết mình là hậu nhân của Âu Dương gia, nhưng vì sao nàng lại quên khuôn mặt của cha mẹ nàng.

Còn có cái tên nam tử mặt đen kia cùng Âu Dương gia có quan hệ gì?

Nàng qua lại trong phòng, trong lòng trăm mối có lí giải, hơn nữa càng nghĩ đầu càng đau, càng muốn lí giải càng thấy hỗn loạn, giống như cuộn tơ trong tay bà ngoại bị nàng phá hư thành đoàn, thế tìm thấy mối ra.

Tuy rằng trước mắt nàng vẫn chưa thể nhớ ra chuyện trước kia, nhưng nàng có thể xác định, cảnh trong mộng của nàng giống với khung cảnh ở cầm kiếm sơn trang.

Nàng quyết định đêm nay lại cầm kiếm sơn trang, hy vọng có thể tìm được đầu mối trong mớ hỗn loạn này.

-----oOo-----

Chương 6: Chương 2.3

Nguồn: EbookTruyen.VN

Cầm kiếm sơn trang nằm sừng sững bên trái dòng sông, bốn phía tĩnh lặng, ngẫu nhiên có tiếng nước chảy róc rách, cùng với tiếng cỏ lau vi vu lắc lư trong gió, ngoài ra nghe thanh gì khác, nàng tin là tất cả người trong trang đều ngủ.

Tiểu Lược nhàng trèo tường vào, thẳng đến căn phòng lúc trước nàng nhìn thấy bức họa nữ nhân kia.

Cùng lúc đó, trong bóng tối có bóng đen quan sát nhất cử nhất động của Tiểu Lược.

Tiểu Lược đốt đèn, đứng trước bức tranh, nhìn chăm chú mỹ nhân trong đó chớp mắt, mặt mũi nàng hiền lành, khóe miệng mỉm cười, làm cho Tiểu Lược cảm thấy ấm áp, nước mắt thế không chế được rơi xuống.

Tiểu Lược cũng biết vì sao lại như vậy?

Lúc này đột nhiên người nãy giờ ngằm theo nàng phát có người lại bên ngoài, vì thế phi thân nhảy lên, đem Tiểu Lược ôm lên xà nhà, nấp người trốn.

Tiểu Lược kinh hoảng, muốn lên tiếng người phía sau bịch miệng nàng lại.

“Đừng kêu, là ta” xong liền đánh ra chuông, làm tắt ngọn đèn bàn.

“Râu đại ca!” Tiểu Lược hấp giọng hỏi “Huynh cũng đến đây?”

“Suyt, có người đến” – tay Thiên Du khoát lên vai Tiểu Lược, vào tai nàng.

Bọn họ ngồi gần như vậy, hai má Tiểu Lược còn bị râu của Thiên Du đâm có chút đau, có chút ngứa, trong lòng giống như có vụn con kiến bò loạn, làm cho nàng chịu nổi, thân mình như con sâu trong lòng nhích tới nhích lui.

“Đệ an phận chút, coi chừng ngã.” – Thiên Du thấp giọng .

“Là râu của huynh đâm vào mặt đệ ngứa nha!” – Tiểu Lược giọng thâm oán câu.

Thiên Du đưa tay ra, gãi gãi má của Tiểu Lược, cũng làm đầu của nàng dựa vào ngực .

“Như vậy ngứa ?”

Nhất thời tim Tiểu Lược đập như trống, âm âm, thùng thùng kêu vang, cả người sắp chịu nổi, cũng sắp hôn mê.

Lúc này cửa bỗng bị đẩy ra, là Lý quản gia cùng gia đình tuần tra, nhìn bốn phía chút, thấy có gì, chuẩn bị đóng cửa rời khỏi. Đột nhiên có hắc y nhân xuất , kẻ đao lên cổ Lý quản gia.

“Ta hỏi ngươi, chủ nhân của sơn trang là ai?” hắc y nhân uy hiếp .

“Ta....ta biết.”

“Ta có nhẫn nại nghe ngươi láo. mau là ai sai ngươi tu sửa cầm kiếm sơn trang? Mau nếu đừng trách ta xuống tay ác độc.”

“Ta biết nha! Đại gia, chủ nhân đến vô ảnh, vô tung, mỗi lần có việc cần đều chỉ để lại thư và tiền, cho đến bây giờ, ta chưa từng giáp mặt gặp qua chủ nhân.”

“Người cho ta là đứa trẻ ba tuổi sao?”

“dám, tiểu nhân chỉ là nô tài nhận tiền làm việc, mỗi câu đều là , dám có nữa câu gian dối, xin đại gia tha mạng...”

Thiên Du lấy ra thỏi bạc trong ngực hướng cửa bắn ra, bạc mặt đất nảy nảy vài cái như tiếng chân người lại. Hắc y nhân chường làm hôn mê Lý quản gia, đuổi theo.

“Râu đại ca, huynh dạy ta kĩ thuật ném xa này được ?” Tiểu Lược thấp giọng hỏi.

“Chúng ta trước hết rời khỏi đây , hắc y nhân đuổi theo được rất có thể quay về đây.” – xong Thiên du kéo theo Tiểu Lược bay ra khỏi cửa sổ.

Hai người rời khỏi cầm kiếm sơn trang, chạy dọc theo bờ sông, sau đó nhảy lên chiếc thuyền của Thiên Du bỏ neo sông.

Khi nhảy xuống, Tiểu Lược đứng vững, lão đảo chút, Thiên Du đúng lúc nắm thắt lưng của nàng, mà đầu Tiểu Lược vừa lúc đụng vào ngực của Thiên Du, tim của nàng lại nhảy dựng lên, đỏ mặt.

“Cẩn thận chút! Đệ chính là lỗ mãng như vậy, làm cho người khác luôn lo lắng cho đệ.”

“Ta cũng bảo huynh quan tâm ta.” – Tiểu Lược xấu hổ nhéo , chạy ra khỏi ôm áp, đến đầu thuyền, để cho gió lạnh làm dịu nội tâm dậy sóng của nàng, cũng che giấu vẻ ửng hồng mặt.

“Tiểu Lược, đệ đứng chỗ này lạnh sao?” Thiên Du sóng vai đứng cùng Tiểu Lược, nhìn cầm kiếm sơn trang xa xa bên trái dòng sông.

“Đệ thích cảm giác gió đêm thổi vào mặt.” Tiểu Lược ghé mắt nhìn :
“Đúng rồi! Râu đại ca, huynh đến cầm kiếm sơn trang làm gì?”

“Buổi tối ngủ được, nhớ đến câu chuyện ma quái ở cầm kiếm sơn trang

của Phù Dung nương, nghĩ rằng mình bình sinh chưa từng thấy qua quý, cho nên chạy đến sơn trang, xem thử có thể nhìn thấy nữ quý xinh đẹp hay ?”

“VẬY HUYNH CÓ GẶP ĐƯỢC ?” TIỂU LƯỢT HỎI, THẤY SẮC MẶT THIÊN DU BÌNH THƯỜNG NÀNG QUAN TÂM HỎI “RÂU ĐẠI CA, HUYNH SAO VẬY?”

“TIỂU ..... LƯỢT, ĐỆ....SAU LƯNG ĐỆ.....CÓ NỮ NHÂN...”

Tiểu Lượ sợ hãi kêu lên, vội vàng trốn phía sau, mặt úp vào lưng Thiên Du dám nhìn lại. Lúc nàng trốn trong ngực , xuất cảm giác quen thuộc, mà cảm giác quen thuộc này làm nàng an tâm.

Bỗng nhiên Thiên Du cười ha ha.

Tiểu Lượ giương mắt nhìn, lộ ra cái đầu từ sau lưng Thiên Du, cẩn thận suy nghĩ, ngay cả nửa hình ảnh ma quỷ cũng thấy, liền biết mình bị lừa.

“RÂU ĐẠI CA! HUYNH GẠT TA.” – TIỂU LƯỢT .

“LÁ GAN , MẶT CŨNG BỊ DỌA ĐỎ, GIỐNG CON .”

“HUYNH....HUYNH DÁM KHINH THƯỜNG TA!” – TIỂU LƯỢT OÁN GIẬN , MẶT CÀNG ĐỎ HƠN.

“TIỂU LƯỢT, ĐỪNG TỨC GIẬN. CÓ ĐÔI KHI TA NHÌN ĐỆ NHỊN ĐƯỢC SINH RA ẢO GIÁC. CÁ TÍNH CỦA ĐỆ HOẠT BÁT LẠI SÔI NỔI, ĐÔI KHI CỐ TÌNH ĐỂ LỘ RA GIẢO HOẠT, CHÍNH LÀ TỰ NHIÊN TOÁT LÊN VẊ NGÂY THƠ CỦA NƯƠNG.”

“HUYNH NHÀM CHÁN SAO! NAM NHÂN LÚC ĐƠN TỊCH MỊCH THƯỜNG ĐEM HEO MẸ TƯỢNG THÀNH ĐIỀU THUYỀN. RÂU ĐẠI CA, TA NGHĨ NGƯỜI SUY NGHĨ QUÁ RỒI, ĐẾN NƠI NAM NỮ THỂ PHÂN BIỆT ĐƯỢC, TA ĐOÁN LÀ DO NỮ NHÂN HUYNH ĐỂ Ý RỒI XA HUYNH NÊN HUYNH MỚI CÓ THỂ SINH RA ẢO GIÁC NÀY, ĐỆ CÓ ĐÚNG ?”

Thiên Du lạnh lùng liếc mắt nhìn nàng cái, gì vào khoang thuyền.

“RÂU ĐẠI CA, HUYNH GIẬN SAO?” – TIỂU LƯỢT CHẠY THEO .

Thiên Du gì yên lặng uống rượu.

“Râu đại ca, nếu đệ sai cái gì chạm vào vết thương của huynh, huynh là đại hiệp đại nhân đại lượng, đừng so đo với đệ, được ?”

Thiên Du như trước lời nào, tự rót ly rượu, Tiểu Lược cầm chén rượu tay, thỉnh tội : “ly rượu này Tiểu Lược tạ tội với huynh.”

xong Tiểu Lược nắm cái mũi, muốn đem rượu đổ vào miệng, Thiên Du lại đem ly rượu nàng cầm lấy, hơi uống cạn.

Tiểu Lược biết Thiên Du có giận nàng vì thế thở hơi nhõm, cầm bầu rượu lên rót cho , rắc rau, bốc đậu phộng.

“Râu đại ca, huynh xem, hắc y nhân tối nay có phải là hung thủ hại cầm kiếm sơn trang hay ?”

“Tiểu Lược, đệ rất tò mò với cầm kiếm sơn trang.”

“ phải giống huynh sao.”

“Ta khuyên đệ đừng mạo hiểm, cầm kiếm sơn trang phải là nơi an toàn đâu!”

“Vậy còn huynh? Sao huynh có thể cầm kiếm sơn trang còn đệ ? Có phải huynh có bí mật gì đối với cầm kiếm sơn trang, muốn đệ biết được nên cho đệ tới đó nữa?”

“Đệ mới có bí mật, vừa rồi ta thấy đệ nhìn bức họa nữ nhân kia khóc”

“Đệ có khóc, đệ chỉ là....chính là cảm động, nữ nhân trong bức họa kia nhìn quá đẹp, lại rất ôn nhu, làm cho người ta nghĩ muốn gần gũi với nàng.”

“Nữ nhân trong tranh là phu nhân của cầm kiếm sơn trang Hương Tuyết Hải, là tài nữ đệ nhất Giang Nam, ngày thành thân của trang chủ, đáp ứng cầu của khách nhân, tân nương đánh đàn, tân lang múa kiếm, cầm kiếm hợp nhất, từ đó thành câu chuyện được mọi người tán tụng, cũng từ đó nơi đó đổi tên thành cầm kiếm sơn trang.”

“Râu đại ca, vì sao huynh biết chuyện của cầm kiếm sơn trang như vậy? Huynh cùng sơn trang có quan hệ gì? Huynh”

Thiên Du trừng mắt nhìn, nàng lập tức ngậm miệng lại.

“ có quan hệ với đệ.”

“Lại là quan hệ.” – Tiểu Lược kêu lên “VẬY huynh vài chuyện có liên quan tới huynh, để đệ biết chuyện gì nên , chuyện gì nên , miễn cho lại chọc huynh tức giận.”

Thiên Du nằm lên mũi thuyền, hai tay để ở sau đầu, nhắm mắt lại, ra lệnh đuổi khách: “Ta mệt mỏi, đệ về ”

Tiểu Lược cũng di chuyển nhìn chăm chăm râu mặt , đột nhiên có xúc động muốn đẩy hết râu ra, nhìn diện mạo của .

“Đệ còn !” – Thiên Du híp mắt nhìn Tiểu Lược “Ta cũng có hứng thú ôm nam nhân ngủ.”

“Hừ!” ai lại có sở thích này chứ, Tiểu Lược quăng cho cái mặt quỷ, xoay người bước ra khoang thuyền.

-----oOo-----

Chương 7: Chương 3.1

Nguồn: EbookTruyen.VN

Mồng ba tháng ba là ngày lễ nữ nhân ở đây, các bà mẹ mang theo khuê nữ nhà mình ra ngoài, đến Quan miếu cầu phúc, mà các nương cũng mong dịp này có thể cầu cho mình mỗi lương duyên.

Sau buổi trưa, Thủy Phù Dung cùng các nương ở đây trút bỏ lớp trang điểm dày đậm thường ngày, sửa thành bộ dáng thanh thuần, mềm mại.

Tiểu Lược vừa mới tiến vào, thấy bộ dáng các tỷ tỷ như vậy kinh ngạc thôi.

“Các tỷ ăn mặc như vậy là muốn đầu sao?”

“Hôm nay là lễ nữ nhân, là ngày quốc gia đại của nữ nhân chúng ta. Tuy chúng ta là nữ tử thanh lâu, nhưng cũng là nữ nhi của cha mẹ, cho nên chúng ta định ra ngoài ngắm hoa, đến miếu Quan cầu bình an, hy vọng năm nay gặp được nam nhân tốt giúp chúng ta hoàn lương.” – Phù Dung .

“ ra là lễ nữ nhân tới rồi a....” – Tiểu Lược thảo tự , nàng nghĩ thầm, hôm nay cũng là ngày lễ của nàng, nàng cũng muốn giống nữ tử bình thường, ăn mặc chải chuốt, cũng mang tâm trạng e lệ, chờ mong ra đường, hy vọng có thể gặp được ý trung nhân.

Tiểu Liên ở bên tai Phù Dung thầm gì đó, Phù Dung cười khẽ liên tục gật đầu.

“Tiểu Lược có muốn cùng chúng ta ra ngoài mở rộng tầm mắt hay ? Có thể đi gặp được mình vừa ý.”

“Đệ?” – Tiểu Lược liên tục lắc đầu, “ được đâu, được đâu, đây là ngày của nữ nhân, đệ là nam tử sao có thể tham dự được?”

“Chuyện này có gì khó, ta đem đệ ăn vận như nương yếu điệu, phải có thể tham gia sao?”

“Nam phần nữ trang?” – trong lòng Tiểu Lược kích động chút, nhưng nàng nghĩ rằng đây phải là ý kiến hay “Vẫn là được, nếu bà ngoại biết được, bà vui.”

“Dung bà ngoại sáng sớm miếu Quan , đến chạng vạng chưa về, chỉ cần chúng ta về trước khi bà về tới, bà sẽ phát đâu.” – Phù Dung .

Tiểu Lược động tâm.....

“Tốt lắm, liền quyết định như vậy, ta thay đệ tìm quần áo thích hợp.” Phù Dung chọn bộ quần áo màu xanh lá nhạt, liếc mắt cái, các tỷ muội khác bắt đầu hướng quần áo Tiểu Lược chụp tới, Tiểu Lược kinh hoảng vội chạy xa các nàng.

“Chờ chút! Đệ, đệ tự mình đổi quần áo là tốt rồi.” Tiểu Lược lấy bộ quần áo tay Phù Dung, vào bên trong màn thay quần áo.

Ước chừng qua nửa canh giờ, thấy Tiểu Lược ra, Phù Dung kiên nhẫn hô “Tiểu Lược đệ ở trong đó mọc nấm rồi sao? Thời gian đệ thay quần áo, đổi lại là nữ nhân khác, có thể sinh xong hai đứa trẻ.

Lúc này bức rèm che được vén lên, Tiểu Lược cúi đầu xấu hổ ra.

Tiểu Liên vòng xung quanh Tiểu Lược, cao thấp đánh giá chút “Nhìn thân hình này của đệ, so với nữ nhân chúng ta còn xinh đẹp hơn đấy.”

“Tốt lắm! Đừng làm chậm trễ, mau ra tay thay trang điểm .” – Phù Dung vừa , chúng tử muội liền hợp sức trang điểm cho Tiểu Lược, người thoa phấn, kẻ chải đầu, tới ly trà liền đem Tiểu Lược trang điểm xong.

Cuối cùng, sau khi Phù dung điểm chu sa lên trán Tiểu Lược, mọi người tại trường đều trợn mắt há hốc mồm.

“Các tử sao thế, bộ dáng của đệ có gì kì quái sao?” – Tiểu Lược bất an hỏi.

Phù Dung đưa cho Tiểu Lược cái gương “Đệ tự xem .”

Tiểu lược thấy trong gương nữ nhân mi cong như vuốt, má đào ửng đỏ, đôi môi như cánh hoa hồng ướm át, thể tin được nàng hỏi “Đây là đệ sao?”

“ phải đệ chứ ai? Tiểu Lược, nghĩ tới lúc đệ đôi xiêm y nữ nhân giống như thôn nữ hóa Tây Thi.” – Phù Dung .

Tiểu Lược nhìn chăm chú chính mình trong gương, xác định “Đệ cảm thấy mình rất giống người.”

“Đương nhiên là giống nương đệ rồi.” – Tiểu Liên .

“Nương...” Tiểu Lược ngập ngừng, nàng mất hồn lơ đãng nghĩ, nương! Nàng chút cũng nhớ bộ dáng của bà.

“Tiểu Lược, tử nghĩ nhất định nương của đệ là đại mỹ nhân.” – Phù Dung .

“Đúng a, may mắn đệ phải là nữ nhân, nếu tử muội ở đây làm sao lẫn lộn

được.” – Tiểu Liên

Các nương xoay quanh nàng bàn tán, làm nàng ngại ngùng, vì thế lên tiếng “Tốt lắm, đừng nhìn nữa, phải ra ngoài sao, cũng còn sớm nữa, chúng ta thôi.”

xong, Tiểu Lược bước nhanh ra ngoài, suýt nữa bị vấp ở ngạch cửa.

“Vừa ra liền phá hư.” – Phù Dung căn dặn “nương gia chuyện phải, đường phải nhàn, khoan thai, quần áo thể phát ra thanh sột soạt.”

“Nhiều qui tắc vậy thoải mái a, dù sao đệ cũng phải nữ nhân cần để ý, các tỷ tỷ chúng ta mau.”

Tiểu Lược tiêu sái ở phía trước, quyết định hôm nay hưởng hết niềm vui được làm nữ nhân.

Lúc này trong đầu nàng lên suy nghĩ – râu đại ca khi nhìn thấy nàng trong bộ dáng này biết có phản ứng gì? có khen ngợi mình xinh đẹp? Tưởng tượng đến khi ấy, hai gò má nàng liền nóng lên.

-----oOo-----

Chương 8: Chương 3.2

Nguồn: EbookTruyen.VN

Sườn núi phía sau cầm kiếm sơn trang có tòa Mẫu Đơn Viên, năm đó trang chủ cầm kiếm sơn trang sinh được ái nữ, vì thế ở ngày lễ nữ nhân này liền quyên tiền để xây dựng Mẫu Đơn viên này, thay ái nữ ở nhân gian kết lương duyên.

Đoàn người của Tiểu Lược vào Mẫu Đơn viên, tận mắt nhìn thấy vườn hoa muôn hồng nghìn tía, làm cho nữ nhân tâm tư lay động.

Mọi người ở đây ai cũng dạo dọc theo hướng đông, nhưng Tiểu Lược nhìn thấy con đường mòn ở hướng tây, lại cảm giác như có người ở cuối đường chờ nàng.

“Tiểu Lược, đệ theo chân bọn ta, đừng để lạc nha.” Phù Dung thấy Tiểu Lược chưa từng qua nơi này, quay đầu lại dặn dò.

“A, được...” – Tiểu Lược theo hướng đông, được vài bước, nhìn được liếc mắt nhìn hướng con đường mòn lúc nãy, hai chân tự chủ đến con đường mòn phía tây ấy.

Cuối đường mòn là Tương tư lâm, giữa rừng lý là tòa Tương tư đình, Thiên Du nhìn vào trong rừng, dường như còn thấy được đôi thiếu nam, thiếu nữ cười hi ha đuổi bắt nhau xung quanh cây tương tư kia.

khỏi tịch mịch ngâm: “Tương tư nan biểu, mộng hồn vô cư, duy hữu quy lai thị .....

Độc đến đây, Thiên Du bị tiếng bước chân của Tiểu Lược làm giật mình, xoay người, bỗng nhìn thấy đứng ngoài đình, tâm kích liệt chấn động, kích động gọi “Xảo muội muội...”

Tiểu Lược hoảng sợ: vì sao râu đại ca lại ở trong này? Xảo muội muội là ai?

“Xảo muội muội, huynh biết hôm nay muội đến đây.” – Thiên Du bước nhanh ra khỏi đình, đem Tiểu Lược ôm mạnh vào lòng.

Tiểu Lược bị Thiên Du ôm vào lòng, cảm thấy hít thở thông, muốn đẩy ra, nhưng càng ôm chặt, làm cho cả người nàng muốn động đậy cũng được.

“Xảo muội muội, tha thứ cho huynh, thời điểm nhà muội gặp nạn, huynh ở Thiên Sơn học nghệ, cha mẹ sợ huynh khổ sở nên giấu cho huynh biết, cho đến ba năm trước đây huynh xuống núi mới biết được chuyện này. Khi huynh nghe có người muội còn sống, trong lòng huynh cao hứng, nhưng huynh lại thể biết muội ở đâu, huynh tìm muội suốt ba năm nay, ông trời phụ lòng người mà, hôm nay huynh cũng có thể gặp được muội! Xảo muội muội, huynh vui.”

Râu đại ca gì vậy? Tiểu Lược run run : “Ta... ta phải Xảo muội muội, người nhận sai người rồi...”

“Nàng là xảo muội muội của ta, ta tuyệt đối nhận sai người! Chúng ta từ

liền chơi đùa cùng nhau, sớm chiều ở chung chỗ, ta sớm đem tất cả những gì của muội in trong lòng, cả đời này quên.”

Nguyên lai râu đại ca có thanh mai trúc mã là xảo muội muội, Tiểu Lược nghe xong đau lòng, ngực đau như nghẹn lại, thầm nghĩ thoát khỏi ôm ấp của , khóc hồi.

“Vị đại hiệp này, tấm lòng si tình của huynh làm cho người ta cảm động, nhưng huynh nhận nhầm người rồi, ta phải là xảo muội muội của huynh!” – Tiểu Lược cũng cần râu đại ca ôm nàng mà nghĩ đến khác, cố giằng mạnh ra khỏi vòng tay , nhưng hai tay Thiên Du lại ôm nàng càng nhanh, vì thế nàng cảm tức “Mời huynh buông ra! Nếu để cho người ta nhìn thấy, đời này ai dám lấy ta nữa...”

“Xảo muội muội, chúng ta có đính ước, ta cưới muội.”

Nguyên lai xảo muội muội kia là thê tử chưa quá môn của râu đại ca.

Tiểu Lược đẩy đẩy ngực , sinh khí “Này! Ngươi mau thả ta ra, nếu ta la lên rằng ngươi phi lễ ta.”

“Xảo muội muội, Ta là Du ca ca, muội nhận ra ta sao?” – Thiên Du kinh ngạc hỏi.

“Huynh để đông râu mặt, cho dù có biết ta cũng nhận ra được.” – Tiểu Lược bực tức .

“Đúng rồi, ta để râu, muội đương nhiên nhìn ra được. xảo muội muội, trong ba năm này ta như du hồn, khắp nơi tìm muội, chỉ vì tìm muội ta thề với trời, nếu gặp lại được muội ta cạo râu. Ông trời còn thương ta, cuối cùng cũng để ta gặp được muội.” xong khóc mắt còn xuất nước mắt.

“Huynh khóc....” –Tiểu Lược nâng tay lau nước mắt của Thiên Du.

“Nam nhân dù có đau đến đâu đều dễ dàng rơi lệ, chỉ có khi xúc động mới có thể chảy xuống giọt hoan hỉ lệ. Xảo muội muội, là huynh cao hứng.” – Thiên Du nâng mặt Tiểu Lược lên, thâm tình “Muội trưởng thành, bộ dáng càng thêm xinh đẹp, ánh mắt sáng ngời, cái mũi đáng , miệng nhắn đáng ....” – Vừa Thiên Du vừa nhàng mơn trớn vuốt mặt nàng, mũi, cuối cùng dừng ở cánh môi hồng khê run, cúi người hôn

xuống. (*oh first kiss*)

Trong chớp mắt khi bốn cánh môi giao nhau, Tiểu Lược toàn thân chấn động, thẹn thùng vội vàng nhắm mắt lại, nhưng tim vẫn đập thành thịch thịch ngừng, hai chân nàng vô lực cũng sắp đứng vững được nữa, hai tay vội vàng ôm lấy Thiên Du.

Cái hôn này là cả ngàn ngày tương tư, Thiên Du hôn triền miên, hận thể cứ như vậy cùng nhau thiên trường địa cửu, hề chia lìa.

Tiểu Lược hoảng hốt bị cuốn theo, âm áp đến say mê, hi vọng thời gian dừng tại phút giây này. Nguyên lai cảm giác nam nhân và nữ nhân hôn nhau lại ngọt ngào như vậy, làm cho người ta bất ngờ...

Nàng cùng Thiên Du hôn nhau – Tiểu Lược giật mình tỉnh lại, vội vàng đẩy Thiên Du ra.

“Xảo muội muội....”

“Ta phải xảo muội muội, ta là....” – Tiểu Lược vội vàng im lặng. “Ta phải , nếu các tỷ tỷ tìm thấy ta lo lắng.”

“Ta cho muội !” – Thiên Du vội vàng giữ chặt nàng.

“Chính là.....ta phải là người huynh muốn tìm.”

Đột nhiên bóng đen xuất sau Tương tư lâm.

“Là ai?” – Thiên Du quát tiếng, xoay người bay vào rừng tìm hiểu.

Tiểu Lược thừa cơ né tránh, chạy như bay qua con đường mòn, trở lại bên trong đám người, thấy Phù Dung lo lắng nhìn xung quanh, liền hướng nàng tới.

“Tiểu Lược, đệ chạy tới nơi nào? Lúc xuất môn phải qua là phải theo sát chúng ta sao, kết quả đệ lại chạy loạn, hại chúng ta tìm thấy đệ, lo lắng.”

“ xin lỗi!” – Tiểu Lược ngập ngừng .

Phù Dung cảm thấy Tiểu Lược bình thường, liếc mắt đánh giá nàng cái,

phát hai má nàng ửng đỏ, so với hoa mầu đơn trong vườn còn đỏ hơn.

“Làm sao mặt hồng như vậy? Có phải phát sốt hay ?” – Phù Dung tiến đến muốn đưa tay sờ trán nàng, nàng lùi từng bước, né tránh tay của Phù Dung.

“Đệ sao. Phải... là do thân quần áo này làm đệ khó chịu. Phù Dung tỷ tỷ, đệ muốn về trước, cùng các tỷ vào Quan miếu.”

“Cũng tốt, xe ngựa của chúng ta thuê ở cửa tây, trước đệ kêu xe phu đưa đệ trở về, rồi quay lại rước chúng ta.”

“Đệ biết.” – Tiểu Lược về cửa tây, lên xe ngựa, xe chạy lắc lư, lắc lư, giống lòng nàng lúc này.

Tiểu lược vỗ về cánh môi, có cảm giác đó còn lưu lại hơi thở của râu đại ca, khoe miệng khỏi cong lên ý cười.

Nhưng tâm của nàng rất nhanh trùng xuống, tình cảm này cũng phải là dành cho nàng.

-----oOo-----

Chương 9: Chương 3.3

Nguồn: EbookTruyen.VN

Xảo muội muội vì sao nhận ? Hay là do tưởng niệm quá sâu nên hôm đó sinh ra ảo giác, nhận sai người?

Có khả năng! Ngày đó hôn nàng ở Tương tư lâm chứng minh đó phải là ảo giác, xảo muội muội trở về, nhưng vì sao nàng nhận ?

Thiên Du nằm giường suy nghĩ mãi thông, liền ngồi mạnh dậy, quyết định tìm Phù Dung nương hỏi xem rốt cục đêm của mười năm trước cầm kiếm sơn trang xảy ra chuyện gì?

Khi màn đêm buông xuống, Thiên Du tiến vào vọng xuân lâu tìm Phù Dung.

Tiến vào vọng xuân lâu lúc, Thiên Du thấy các nương ở đây cùng khách nhân vây quanh bên ngoài gian sương phòng xem náo nhiệt, lại hành lang gặp khúc hỏi Phù Dung đứng dựa vào đó.

“Phù Dung nương, xảy ra chuyện gì?”

“Lại có tên chỉ đích danh muốn tìm Tiểu Lược, Hoa di nương xằng bậy, nơi này là nơi trăng hoa, tới đây tìm nương mà lại muốn tìm tên tiểu tử, nên muốn tất cả các nương ra cho chọn, nhưng chỉ tìm Tiểu Lược.”

“Có phải Tiểu Lược gây chuyện ở bên ngoài, người ta tìm tới cửa rồi hay?”

“Ai biết.” – Phù Dung nhún nhún vai, : “Bộ dáng của Tiểu Lược làm ca ca , tỷ tỷ đau, ta sớm cho đừng có chuyện gì liên đông đưng đưa, tây lung lay như vậy, nếu ngày nào đó đem tới vận đào hoa, giờ bị ta trúng rồi, trận này có tới hai nam nhân tiến vọng xuân lâu tìm Tiểu Lược, lúc trước là người đầy râu là huynh, nay lại có thêm gã mặt đen.”

“Phù Dung nương, ta hôm nay là đến tìm ngươi.” – Thiên Du .

Phù Dung quyen rũ cười “Tìm ta nghe xướng khúc?”

“Nghe khúc, uống rượu, trò chuyện.”

“Đây là vinh hạnh của Phù Dung, muốn nghe khúc phải đến đình Vân trai, ở đó có người hầu, tạp vụ lại, có thể im lặng nghe khúc. Đại hiệp xin theo ta.”

Khi Thiên Du cùng Phù Dung vừa qua, vừa vặn nam tử trong phòng cũng xông ra, người này là Thạch Lỗi ngày hôm đó. Trước đó vài ngày gặp Tiểu Lược, nhiều lần tìm hiểu, liền biết Tiểu Lược là người của Vọng xuân lâu, liền quyết định tới nay vọng xuân lâu tìm Tiểu Lược hỏi thắc mắc của mình, nhưng nghĩ gặp tình huống này.

Tình hình còn chưa biết , Thạch Lỗi muốn đánh rần động cỏ, vì thế muốn uống vài ly rượu, bỏ thời bạc liền .

Khi Thạch Lỗi ra sương phòng, Thiên Du nhận được liếc nhìn vài cái,

thấy bộ dáng lưng hùm vai gấu, khi lộ ra uy vũ, lại vững vàng, là người võ công cao cường.

Thiên Du trong lòng ngẫm cả kinh, Tiểu Lược vì sao gặp phải loại người này?

Phù Dung dẫn Thiên Du đến đình Vân trai, tiểu trai là đình tạ lịch tao nhã, bốn phía có trồng lục trúc, ngẫu nhiên có gió xuyên qua rừng trúc còn có thể phát ra thanh xào xạt, nghe rất êm tai.

“nghĩ tới vọng xuân lâu cũng có nơi yên tĩnh như vậy.” – Thiên Du khen ngợi ,

“Chỗ này bình thường dùng để tiếp khách quý.” – Phù Dung với Tiểu Hoa “ phân phó nữ đầu bếp làm vài món ăn , sau đó lại chỗ Hoa di nương lấy vò rượu hoa điều lâu năm, ta muốn đãi khách quý.”

Tiểu Hoa đến chỗ Hoa di nương lấy rượu truyền lời của Phù Dung, sau đó đến nhà bếp phân phó nữ đầu bếp làm vài món điểm tâm ngon miệng; nếu có lệnh bài này nữ đầu bếp cũng mặc kệ ai kêu cũng làm, muốn ăn tự mình vào phòng bếp mà làm.

lát sau, Tiểu Hoa bung mâm đồ ăn thơm ngào ngạt từ phòng bếp bước ra, Tiểu Lược núp trong bóng tối bỗng nhảy ra, dọa Tiểu Hoa nhảy dựng lên.

“Tiểu Lược, huynh muốn dọa chết người a!” – Tiểu Hoa khiển trách.

“ làm chuyện gì sai, ban đêm sợ người hù dọa”

“Người làm sai là huynh ? biết là ai đêm nay trốn tránh dám ra?”

Tiểu Lược cười ỉu xù “Tiểu Hoa ta hỏi muội, tên mặt đen đó chưa?”

“Nhìn huynh bị dọa kìa, tên mặt đen đó sớm rồi. Tiểu Lược, huynh làm sao có thể biết người đáng sợ vậy nha?”

“Ta cũng đâu có biết ” – Tiểu Lược nghe tên mặt đen đó khỏi liền thoải mái ít, liền thấy trong tay nàng cầm mấy món điểm tâm ngon miệng liền hỏi “Đêm nay có khách quý sao?”

Khi , Tiểu Lược còn thuận tay bốc miếng đậu hũ bỏ vào miệng.

“ được ăn vụn” – Tiểu Hoa lấy tay gõ Tiểu Lược cái “Đây là rượu cùng thức ăn Phù Dung nướng phân phó để tiếp đãi râu đại hiệp.”

“Râu đại ca đến đây?” – Tiểu Lược vui mừng chạy .

Trong đình Vân trai truyền ra tiếng thở dài trầm thấp.

“Phù Dung nướng, nướng khi quan phủ điều tra có ai còn sống sao? ” – Thiên Du hỏi lại lần nữa. “Thế nướng có thấy ai trốn hay ?”

“Khi đó sắc trời quá tối, ta cái gì cũng nhìn thấy, bất quá nghe quan phủ , tìm xung quanh cũng thấy thi thể con của chủ nhân sơn trang, cho nên mọi người đều đoán nàng là là người duy nhất còn sống sót, cũng là mấu chốt phá án duy nhất. nhưng mấy năm gần đây mọi người đều tìm ra nàng, mọi người cũng dần quên chuyện thám án năm xưa, xin lỗi râu đại hiệp, chuyện cũ ta cũng chỉ biết có vậy thôi, hy vọng là hữu ích đối với huynh.”

“Phù Dung nướng, như vậy cũng đủ rồi.” – Thiên Du cầm ly rượu tong tay uống cạn, Phù Dung lại tiếp tục rót.

“Râu đại hiệp, có lẽ ta nên nhiều chuyện, nhưng ta hiếu kì, huynh đối với chuyện của cầm kiếm sơn trang quan tâm quá mức.”

“Này.....”

Tiểu Lược thở gấp, hốt hển chạy vào “Râu đại ca, huynh có nghĩa khí, huynh đến, cũng gọi ta tiếng.”

“Tiểu Lược, nếu mỗi nam nhân vào vọng xuân lâu đều tìm đệ vậy vọng xuân lâu cần nướng như chúng ta để làm gì?” – Phù Dung liếc mắt nhìn Tiểu Lược “Cứ như vậy, ta cho người tìm nam nhân mặt đen kia về cho đệ.”

“Đừng, đừng...” – Tiểu Lược sợ hãi lắc lắc tay “Phù Dung tỷ tỷ, tỷ cũng đừng làm đệ sợ, đệ chịu nổi buổi tối bị dọa đến hai lần.”

xong, Tiểu Lược ngồi xuống bên cạnh Thiên Du, cầm đĩa bắt đầu gấp đồ

ăn.

“Ăn ngon! Râu đại ca, nếu mỗi ngày huynh đều đến vọng xuân lâu, vậy đệ mỗi ngày đều có thể ăn đồ ăn riêng đặc biệt rồi”

“Tiểu tử, đệ hưu vượn cái gì, đệ cho rằng đây là nơi nào? Nơi này là chốn tiêu vàng bạc, cho dù là gia tài muôn vạn cũng đủ để tiêu đâu.” – Phù Dung

“Bất quá cũng chỉ là bữa cơm thôi mà! Đệ hỏi Hoa di nương, chính là nể mặt mũi của Tiểu Lược giảm giá cho Râu đại ca được hay ?” – Tiểu Lược

“Đệ cho là bộ dáng của đệ đẹp sao.” – Phù Dung chọc chọc đầu của Tiểu Lược “Tiểu Lược, đệ tới đây sợ Dung bà ngoại vui sao?”

“Đệ cùng râu đại ca chuyện lát lại trở về, thần biết quý hay, bà ngoại biết.”

Tiểu Lược thấy cái ly trước mặt Thiên Du trống , liền rót rượu cho .

“Tiểu Lược, đệ muốn cướp chén cơm của ta sao?” – Phù Dung giễu cợt .

“Phù Dung tỷ, đệ cùng râu đại ca là nâng cốc hàn huyên, nhưng đệ vừa uống say, đành phải châm rượu để thay thế, Phù Dung tỷ, tỷ thành toàn cho đệ .” Tiểu Lược thuận miệng .

“Haiz, đều là cái cớ của đệ.” – Phù Dung nhàngh .

Tiểu Lược nhìn chăm chăm Thiên Du chớp mắt, nhìn nhìn, trong đầu liền nhớ đến nụ hôn ở Tương tư lâm, mặt lại nóng lên.

“ mặt ta có gì sao?” – Thiên Du hỏi.

“ ... có.” – Tiểu Lược ổn định tinh thần, ra vẻ thoải mái : “Đệ suy nghĩ tuy rằng mặt râu đại ca bị râu che lấp, nhưng mà đệ dám khẳng định râu đại ca nhất định là nam nhân phóng khoáng đa tình.”

Thiên Du cúi đầu cười vài tiếng “Dựa vào cái gì có thể khẳng định như vậy?”

“Phù Dung tỷ tỷ từng qua, nam nhân biết thương vợ mình, cho dù là Phan An cũng thể sánh bằng. Đệ nghĩ râu đại ca vì muội muội dẫu mà đệ râu, cho nên huynh so với Phan An còn tuấn hơn.”

Thiên Du chấn động, nghi ngờ hỏi “Tiểu Lược, vì sao đệ biết chuyện này?”

Tiểu Lược vội vàng che miệng, trong lòng thầm nghĩ xong, cũng tại cái miệng làm hại.

“Đệ....đệ dựa vào ánh mắt của huynh nhìn ra a! con người ta, đẹp nhất, tinh khiết nhất là ánh mắt, mà ánh mắt râu đại ca ôn nhu, lại sáng ngời, cho nên đệ suy đoán nhất định là râu đại ca có người mình thương lòng, mới có thể có ánh mắt ôn nhu đó. Hơn nữa đệ xem sách đều viết như vậy, tiểu thư si tình nhớ người của mình, nên để cho nam tử khác nhìn thấy mặt vì thế mang khăn che mặt để bảo toàn trinh tiết, nhưng nam tử lại thể mang khăn che, nên đành phải để râu a.”

Phù Dung phì cười “Đoạn đầu có thể đúng , nhưng phần sau chính là bừa bậy. Râu đại hiệp, chỉ có Tiểu Lược nghĩ thế, trong lòng ta cũng suy đoán như vậy”

Thiên Du muốn tình cảm của mình bị đem ra bàn tán, liền hỏi “Tiểu Lược, có phải đệ ở bên ngoài đắc tội với ai rồi ?”

“ có a! Đệ luôn luôn ở bên ngoài giúp mọi người làm việc tốt, nhân duyên tốt vô cùng, sao có thể đắc tội với người khác chứ?”

“Vậy đêm nay nam nhân kia tìm đến vọng xuân lâu là có chuyện gì xảy ra?” – Thiên Du hỏi

“Đệ cũng muốn biết chuyện gì xảy ra a!” – Tiểu Lược ủy khuất

“Cẩn thận chút! Người nọ cũng phải là dạng người bình thường” – Thiên Du nhắc nhở.

Tiểu Lược chỉ cần nghĩ đến cảm giác tên nam tử mặt đen kia chỉ cần khoát tay lên vai nàng, nàng liền thể động đậy, lòng liền run sợ.

“Có huynh ở đây, đệ sợ” – Mắt Tiểu Lược sáng lên chờ mong nhìn Thiên

Du “Râu đại ca, huynh bảo vệ đệ, đệ đệ bị tổn thương có phải hay ?”

Thiên Du giật mình chút, biết trả lời như thế nào.

“Tiểu Lược, đệ chuyện tựa như nướng, đệ có thấy xấu hổ a?” – Phù Dung giễu cợt .

Tiểu Lược ngượng ngùng sờ sờ cái mũi, che dấu “Có rượu nhưng có nhạc chưa tận hứng, Phù Dung tử, tử hát khúc giúp vui .”

“Tốt!” – Phù Dung ôm tỳ bà “Râu đại hiệp, huynh muốn nghe khúc gì?”

Thiên Du còn chưa trả lời, Tiểu Lược liền cướp lời trước “Xương Lý Thanh Chiêu tử ” (từ: cũng gọi là ‘trường đoản cú’ loại văn vần thời Đường, Tống ở Trung Quốc).

Phù Dung gảy gảy đàn hai ba cái, nhàn đứng lên, theo thanh ai oán chậm chậm đến tình sâu muộn, sau lúc chỉnh sửa dây đàn, uyển chuyển cất giọng hát “Hoa tự phiêu linh thủy tự lưu, nhất chủng tương tư, lưỡng xử nhân sâu. Thử tình vô kế khả tiêu trừ, tài hạ mi đầu, khước thượng tâm đầu. . . . .”

Thiên Du nghe, lại nhớ tới bộ dáng xảo muội muội cũng hát khúc Lý Thanh Chiêu này, trong đầu lên giọng hát và bộ dạng đáng ngày đó; lại nghĩ tới sau nụ hôn ở Tương tư lâm hôm đó, lại mất dạng, vì thế trong lòng phiền muộn uống liên tục ly lại ly rượu ngừng.

“Râu đại ca, đừng uống như vậy, say chết người đấy.” – Tiểu Lược khuyên nhủ.

“Đừng quản ta.” Rượu là tương tư độc, đem tâm tư đau khổ kia đục khoét vỡ nát, như vậy cũng còn bị tra tấn vậy nữa, say ngã nhưng miệng vẫn thầm “Xảo muội muội...xảo muội muội của ta.”

“Phù Dung tử tử, râu đại ca say.” – Tiểu Lược lung lay Thiên Du, hô “Râu đại ca, huynh thể ngủ trong này, râu đại ca, huynh đứng lên, tỉnh, tỉnh nha.”

“Tiểu Lược, đừng kêu nữa, đêm nay để ngủ ở phòng ta ” – Phù Dung .

“thê” – Tiểu Lược thốt ra.

“Vì sao thê?” – phù Dung khó hiểu nhìn nàng.

“Bởi vì...” – Tiểu Lược cũng biết phải ra vì sao, chỉ cảm thấy ngực nín chặt, rất thoải mái.

“Dù sao huynh ấy cũng thê ngủ ở phòng tử, hay là ta đem huynh ấy về thuyền ngủ.”

“Người to như vậy, làm sao đệ có thể đem lên thuyền.”

“Đệ....”

Phù Dung liếc nhìn Tiểu Lược cái “Tiểu Lược, đệ ghen a?”

“Đệ có a.” – Tiểu Lược đỏ mặt

“Yên tâm , say thành cái dạng này, cũng thê làm được chuyện gì, mau giúp tử dìu về phòng tử .”

“Ách,” hai người cố gắng đỡ Thiên Du vào phòng Phù Dung, đặt ở nhuyển tháp, Tiểu Lược còn giúp đỡ đỡ, nhìn chăm chú vào mặt Thiên Du ngủ say.

“Tiểu Lược, đệ mau trở về, cẩn thận Dung bà ngoại tìm thấy đệ.” – Phù Dung nhắc nhở .

“Ân” – Tiểu Lược lên tiếng nhưng chân vẫn động đậy.

“Đừng chỉ dùng miệng trả lời, chân cũng bước a, đệ mau về , đừng ở trong này chướng mắt ta.” – Phù Dung đem Tiểu Lược đẩy ra khỏi cửa phòng, đem cửa phòng đóng lại.

Tiểu Lược nhìn chăm chăm cánh cửa đóng chặt, thầm nghĩ bên trong nam quả nữ, lòng của nàng liền đau, như vỡ nát ra.

Cho đến khi đèn trong phòng bị thổi tắt, nàng mới ảm đạm rời .

-----oOo-----

Chương 10: Chương 4.1

Nguồn: EbookTruyen.VN

đêm trần trọc khó ngủ, vất vả chờ đến khi sáng, Tiểu Lược vội vàng rửa mặt, ra khỏi phòng.

“Tiểu Lược, còn chưa có ăn sáng, con định đâu?” – Dung bà ngoại .

“Con đến vọng xuân lâu tìm Phù Dung tỷ!”

“Tiểu Lược, con cũng phải là ngày đầu đến đây, con biết các nương ở đây đến giữa trưa rồi giường sao?”

“Nhưng là....con có việc gấp.” Tâm của Tiểu Lược sớm treo lơ lửng chỗ râu đại ca.

“Có việc gì gấp mà phải âm ỉ giấc ngủ của Phù Dung nương a? Đến đây, ngồi xuống đem bát cháo gạo kê này ăn , đợi đến trưa lại tìm Phù Dung.”

Tiểu Lược đành phải nghe lời ngồi lại trong phòng, há miệng ăn ngậm cháo.

“Bà ngoại, có phải Âu Dương gia còn có kẻ thù hay ? Tại sao con phải giả nam nhân mà trốn tránh.” – Tiểu Lược nhớ tới tên mặt đen kia.

Dung bà ngoại chấn động “Tiểu Lược, có phải con nhớ tới chuyện gì ?”

“Con cũng thể nhớ được chuyện gì, chỉ là tùy tiện đoán thôi.” – Tiểu Lược trầm ngâm lúc, mới chậm rãi hỏi

“Bà ngoại, con còn phải mặc nam trang bao lâu?”

“Tiểu Lược, ...con có phải xảy ra chuyện gì hay ?” – Dung bà ngoại kinh ngạc nhìn Tiểu Lược, trong lòng có chút bất an.

Tiểu Lược nhìn thấy bộ dáng kinh hoàng của bà ngoại, lại đành lòng, vì thế làm cái mặt quỷ, cười hi hi “Bà ngoại, đùa với bà thôi, con cảm thấy

nam nhân so với nữ nhân còn tự tại hơn, con còn sợ bà đột nhiên bắt con trở lại làm nương nha.”

xong Tiểu Lược đứng dậy, ra ngoài.

“Tiểu Lược, con đâu?”

“Con đến bờ sông dạo!”

Tiểu Lược bước ra khỏi vọng xuân lâu hướng bờ sông bên kia tới.

Thuyền của Thiên Du im lặng bỏ neo bên bờ sông, Tiểu Lược nhảy lên thuyền, lại chung quanh, trở về chỗ cũ lần đầu hai người gặp mặt.

Đột nhiên, nàng nghĩ tới chủ nhân của chiếc thuyền này ngủ ở giường của Phù Dung tử tử, trong lòng nhất thời xuất ghen tuông, vì thế liền nhảy lại lên bờ, mở dây thuyền, hai tay đẩy cái, chiếc thuyền liền bập bênh trôi .

Tiểu Lược ngồi bên bờ sông, cúi đầu nhìn bóng mình dưới nước, nàng nhìn ánh mắt, môi, mái tóc trong nước, đều mất bộ dáng của nó.

Tôm tiếng, giọt nước mắt rơi vào trong nước.

Bà ngoại, con phải như vậy tự nhìn mình mất thanh xuân, muốn đến khi nào a? Râu đại ca, ta muốn lần nữa mặc vào xiêm y xinh đẹp, má phấn môi hồng, đứng trước mặt huynh, rằng Tiểu Lược là nữ nhân, sau đó xướng khúc cho huynh nghe, mà ánh mắt nhu tình như nước kia chỉ nhìn mình ta...Nàng âm thầm nghĩ.

Đột nhiên, mặt sông lên khuôn mặt tên mặt đen hôm trước, làm Tiểu Lược sợ tới mức kinh hoàng biến sắc, kích động đứng lên, xoay người bỏ chạy.

“Tiểu huynh đệ, đừng sợ, ta phải người xấu, ta chỉ muốn làm việc, ta làm tổn thương đệ.”

Thạch Lỗi ở phía sau đuổi theo, bắt quá cũng dám lại quá gần, sợ làm Tiểu Lược hoảng sợ.

“Ta lại biết ngươi, ta làm sao có thể tin tưởng ngươi?”

“Tại hạ là Thạch Lỗi, cảm thấy tướng mạo đệ nhìn giống vị bằng hữu của ta, thăm nghĩ muốn với đệ vài câu, ta có ác ý.”

“Ta quản ngươi kêu thạch lỗi hay thạch đầu? Ta biết, cho nên cùng với cố nhân gì đó của ngươi cũng có quan hệ với ta. Ngươi mau cách xa ta, đừng dây dưa với ta nữa.”

Tiểu Lược thấy đuổi theo phía sau, lười cùng tranh cãi, liền đề khí người liền bay lên.

Thạch Lỗi dự đoán Tiểu Lược làm như vậy, vì thế hai chân nhảy lên, cả thân hình cũng bay lên.

“Cái này thảm! Râu đại ca, mau tới cứu ta a...” Tiểu Lược trong lòng thầm la lên, cũng dùng toàn lực trốn tránh.

Bay vọt đoạn đường dài, Tiểu Lược dần cảm thấy lực bất tòng tâm, thân hình càng ngày càng nặng nề, Tiểu Lược nghĩ muốn hạ xuống, lại liếc mắt quan sát, phát mình ở sông, liền hoảng sợ.

Thạch Lỗi nhìn ra được thể lực của Tiểu Lược thể chống đỡ, thấy nàng sắp rơi xuống sông, muốn đưa tay giúp đỡ nàng bình an rơi xuống đất, bỗng nhiên có đạo kiếm quang sắc bén đâm tới, Thạch Lỗi lộn ngược ra sau, tránh được kiếm này.

“Râu đại ca!” Tiểu Lược nhìn thấy là râu đại ca liền vui mừng hô to tiếng, thân thể mệt mỏi, rốt cục còn sức lực, liền thẳng tắp rơi xuống.

Thiên Du bay nhanh đến chỗ Tiểu Lược, trước khi nàng rơi xuống nước liền tiếp được nàng, sau đó đem nàng trở lên bờ, nhàngh đặt ở cỏ, lo lắng hỏi “Tiểu Lược...”

Tiểu Lược chậm rãi mở mắt ra, cười ngọt ngào “Râu đại ca, đệ biết huynh nhất định cứu đệ...”

Thiên Du thấy Tiểu Lược có chuyện gì liền an tâm, đứng lên đến chỗ Thạch Lỗi.

“Huynh đài rớt cục là ai? Có thù oán gì với Tiểu Lược?” – Thiên Du chấp tay hỏi.

“có!” – Thạch Lỗi liếc mắt nhìn Thiên Du cái, “Ta chỉ lần thấy người ở cầm kiếm sơn trang quanh quần, xin hỏi người cùng cầm kiếm sơn trang có quan hệ gì?”

Thiên Du sững sốt chút, lạnh lùng “Cùng người có quan hệ.”

“Chỉ cần cùng cầm kiếm sơn trang có quan hệ, liền cùng Thạch Lỗi ta có quan hệ, ta nhất định điều tra ra.”

Thạch Lỗi chấp tay “Sau này còn gặp lại!”

Thiên Du nhìn chằm chằm bóng dáng rời của Thạch Lỗi, suy nghĩ: là hắc y nhân lúc trước sao? thế nhưng có thể theo dõi mình trong bóng tối, mà mình chẳng thể phát giác.

Tiểu Lược thấy xa mới yên tâm mà bước lên phía trước.

“Râu đại ca, huynh xem tên mặt đen này có phải là hắc y nhân lúc trước? Như vậy cũng có thể là hung thủ hại cầm kiếm sơn trang. Râu đại ca huynh thấy đệ có đúng?” – Tiểu Lược hứng thú dào dạt, đổi lại Thiên Du lạnh lùng nhìn nàng.

“Tiểu Lược, ta với đệ lúc ở bên ngoài phải cẩn thận chút, đừng khắp nơi trêu chọc thị phi, làm cho người khác quan tâm được sao?” – Thiên Du nghiêm túc răn dạy.

“Đệ nào có! Buổi sáng đệ tỉnh dậy liền ra bờ sông tắm bộ, sau đó liền ngoạn ngoạn ngồi bên bờ sông ngắm phong cảnh, lại có người chủ động lại đây trêu chọc đệ, đệ có thể làm gì chứ?” – Tiểu Lược ủy khuất trề môi.

“Quên, về sau chính mình cẩn thận chút, có chuyện gì đừng ở bên ngoài lêu lổng.” Thiên Du sau khi say rượu đầu có hơi đau, đến bờ sông, hai tay múc nước rửa mặt, cho nước lạnh làm tỉnh táo đầu óc, lấy lại tinh thần.

Lúc này Thiên Du phát thấy thuyền sông, đưa mắt tìm kiếm.

“Tìm cái gì?” – Tiểu Lược biết còn cố hỏi.

“Thuyền của ta.”

“Thuyền của huynh...” – Tiểu Lược cười gian xảo cười “Đưa mắt chung quanh tâm mờ mịt, thuyền nhàng nghìn dặm xa xôi.”

Thiên Du nghe xong, hướng mắt nhìn xa xa, lại thấy điểm thuyền, khởi tức giận “Là ai có lá gan lớn như vậy? Dám động đến thuyền của ta.”

“Là Tiểu Lược làm đó!”

Thiên Du trừng mắt nhìn “Tiểu Lược, vì sao đệ làm như vậy?”

“Râu đại ca, huynh phải thích ôn nương ôn hương ngủ sao, còn quan tâm chiếc thuyền rách nát của huynh làm gì?” – Tiểu Lược ghen tị.

“Đệ quá hồ nháo rồi đó.” – Tiểu Lược xoay người lên bờ, ngồi xuống dựa vào gốc cây đại thụ, hai tay khoanh trước ngực, nhắm mắt dưỡng thần.

“Râu đại ca, huynh tức giận sao?” – Tiểu Lược theo sát lên, ngồi bên cạnh “Như vậy liền tức giận, huynh cũng làm mất phong thái đại hiệp.”

Thiên Du thềm nhìn nàng.

“Đệ làm vậy cũng là tác hợp cho huynh cùng Phù Dung tử tử a. giờ huynh có thuyền, buổi tối nhất định có chỗ ngủ, Phù Dung tử tử tâm địa mềm yếu, nàng nhất định giúp đỡ huynh. Huynh phải cảm tạ đệ mới đúng, như thế nào lại quan tâm đến đệ như vậy?”

Thiên Du vẫn thờ ơ.

Đúng rồi, trong lòng Râu đại ca có xảo muội muội, làm sao lại có thể cùng Phù Dung tử ở chỗ, tại trong lòng huynh ấy nhất định trách mình nhiều chuyện. Trong lòng Tiểu Lược sôi ruột, cũng bất chấp ghen tuông với xảo muội muội hay là Phù Dung tử, nàng chỉ sợ râu đại ca để ý tới nàng.

“Râu đại ca, huynh đừng quan tâm đệ, đệ đệ xướng khúc nhạc dân gian

xin lỗi huynh nha.”

Tiểu Lược suy nghĩ chút, liền mở miệng ngâm nga:

Trăng mừng , là hàng mi cong cong của muội, ca ca hái hoa tết thành nón, thừa dịp muội muội ngủ say, đội lên đầu cho muội.

Trăng mười lăm, là cái mặt tròn tròn của muội, ca ca trộm mua son hồng giấu trong tay áo, thừa dịp muội muội ngủ say, liềm trộm vẽ lên mặt muội.

Muội muội ơi muội muội, kiếp này muội là tân nương của ca ca.

Ca ca ơi ca ca, kiếp sau muội phải làm nương của huynh.

Thiên Du mở to mắt kinh ngạc nhìn Tiểu Lược.

“Khúc hát này....”

Biểu tình kinh ngạc này của Thiên Du, Tiểu Lược tập mãi thành thói quen.

“Có phải huynh muốn hỏi tại sao đệ thuộc bài hát này ? Râu đại ca, khúc này cũng phải khó khăn gì, dù là tiểu hài tử ba tuổi phổ đều có thể đọc thuộc, huynh cần ngạc nhiên như thế.”

Đúng vậy, đây là khúc đồng dao ai cũng có thể thuộc, nhưng quan trọng câu cuối cùng ‘kiếp sau muội phải làm nương tử của huynh.’ lại bị xảo muội muội bướng bỉnh sửa thành ‘kiếp sau muội phải làm nương của huynh’, Tiểu Lược làm sao có thể cũng hát như vậy chứ?

Thiên Du nghiêng thân mình, hai tay nâng mặt của Tiểu Lược lên, cẩn thận nhìn ánh mắt của nàng, cái mũi, cùng với đôi môi đỏ tươi, đều cực kì giống nữ nhân hôn ở Tương tư lâm trong ngày lễ nữ nhân – xảo muội muội của .

“Râu đại ca, huynh....muốn làm gì?” – tim Tiểu Lược đập mạnh, ngày đó ở tương tư lâm, Râu đại ca cũng nhìn nàng như vậy, sau đó lại hôn nàng...

Nghĩ đến đây, tâm của Tiểu Lược loạn như ma, mặt lại đỏ.

“Tiểu Lược, ta thấy đệ rất giống người.”

“Tất nhiên là giống nương của đệ nha.” – Tiểu Lược linh hoạt cười, vội vàng đứng lên.

“Đệ ... ra ngoài lâu lắm rồi, bà ngoại chắc rất lo lắng, đệ về trước đây.” – xong Tiểu Lược chạy như bay.

Thiên Du đưa mắt tiền bóng dáng nhẩn yếu ớt kia, thầm nghĩ: Rốt cục Tiểu Lược là ai?

-----oOo-----

Chương 11: Chương 4.2

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Huynh hỏi Tiểu Lược à?” – Phù Dung quyen rũ liếc mắt dò xét, đùa “nghĩ râu đại hiệp cũng có sở thích như vậy?”

Thiên Du đầu tiên ngăn ra, sau đó lại bưng tỉnh đại ngộ, vì thế xấu hổ “Phù Dung nương, nương hiểu lầm rồi. Ta chỉ là cảm thấy Tiểu Lược thoát nhìn thiên chân vô tà, tâm mắt nhìn giống nương, thường làm cho người ta cảm thấy giống nam hài.”

“Lời này nếu để cho Tiểu Lược nghe thấy, tính sở với huynh đây, đệ ấy rất để ý người ta mình ẻo là có khí khái nam tử.”

“Chính là số thời điểm ta nhin được có ý nghĩ như vậy.”

“Râu đại hiệp, mỗi lần huynh đến vọng xuân lâu tìm Phù Dung, đều là chuyện người khác, chẳng lẽ huynh thể đem ánh mắt dừng lại người ta chút hay sao?”

“Này....” – Thiên Du xấu hổ biết trả lời như thế nào, liền cúi đầu uống rượu.

Phù Dung che miệng cười, cũng rót rượu cho , “Chỉ đùa với huynh thôi.

Râu đại hiệp, tuy rằng huynh chưa bao giờ chuyện của bản thân mình, chỉ dựa vào ngôn ngữ, cử chỉ của huynh, ta cũng đoán được huynh xuất thân ở gia đình gia giáo, làm sao có thể coi trọng nữ tử thanh lâu như ta chứ?”

“Phù Dung nương, nương ngàn vạn lần đừng vậy, từ trước đến giờ các nương phong trần, trời sinh có bộ dáng nghĩa hiệp so với những người tự xưng là nghĩa hiệp còn tốt hơn. Ta tới vọng xuân lâu tìm nương, phải là tới tìm hoan, mà là tìm bằng hữu chuyện.”

“Nhìn huynh khẩn trương kìa! Ta hiểu được suy nghĩ của huynh, hơn nữa ta cũng coi huynh như khách nhân bình thường, nếu đêm hôm đó huynh ở chỗ ta qua đêm, có thể xảy ra chuyện gì sao?”

đến chuyện này, lòng Thiên Du liền băng khoăn.

Lúc này Tiểu Hoa mang rượu tiến vào.

“Tiểu Hoa, nơi này cần muối hầu hạ, tìm Tiểu Lược, với đệ ấy có râu đại ca của đến đây!”

Tiểu Hoa rồi, Phù Dung hỏi “Hôm nay muốn nghe khúc gì đây?”

“Hôm nay chỉ tới chuyện, nghe khúc.”

“Ta hiểu được, nếu huynh giải đáp được chuyện mình thắc mắc thoải mái.” – Phù Dung cầm lấy con cua, thuận thực tách ra, lấy ra gạch cua để lên đĩa trước mặt Thiên Du, sau đó suy nghĩ trong chốc lát, rủ rỉ “biết Tiểu Lược là người ở đâu tới, mười năm trước đệ ấy....”

... .

Tiểu Lược ngồi cánh cửa, hai tay nâng cằm, ngẩn người nhìn ánh trăng.

Đây là tình hình gì a? Mở mắt, trong lòng nghĩ đến Râu đại ca, nhắm mắt, cũng nghĩ đến Râu đại ca, sáng cũng nghĩ, chiều cũng nghĩ, chẳng lẽ thích người là như vậy sao?

Ai! Nếu cứ tiếp tục nghĩ tới Râu đại ca, nàng bị lộ ra tính tình thiếu nữ, đến lúc đó nàng xong đời!

Tiểu Hoa tới, từ phía sau chụp lưng của Tiểu Lược cái, kêu lên “Tiểu Lược, huynh phát giác cái gì? Từ xa ta nghe huynh than thở lớn, có phải lại rước lấy phiền toái rồi hay ?”

“ liên quan tới muội! , đừng làm phiền ta.”

“Muội đến đây để là râu đại hiệp đến, có tính là phiền huynh hay ?”

“Râu đại ca đến đây!” – Tiểu Lược nhảy nhót đứng lên, chân bước ra khỏi cửa, còn chưa chạm đất lại rút trở về “Ta cũng phải nương ở vọng xuân lâu, vì sao huynh ấy đến đây ta phải bồi huynh ấy? Dù sao cũng có Phù Dung tỷ tỷ bồi là đủ rồi.”

“Tiểu Lược, huynh nháo cái gì kì hoặc như vậy a? Mau , người ta chờ huynh lâu.”

“Ta , Tiểu Hoa, muội , đừng phiền ta xem sách.” – Tiểu Lược vào phòng, đem cửa đóng lại, lại cầm sách lên đọc. Trong lòng lại nghĩ Lý Thanh chiếu từ này lại khó hiểu, mới hạ mắt, lại suy nghĩ....

Tiểu Lược than thở tiếng, buông sách xuống, cầm lấy cái gương , nàng nhìn khuôn mặt trong gương xuất thần. Khuôn mặt này... đột nhiên, mắt nàng sáng ngời, bỗng đứng dậy, ra cửa phòng.

“Tiểu Lược, trể thế này, con còn muốn ra ngoài sao?” – tiếng Dung bà ngoại cách vách truyền đến.

“Con cũng có đâu, chỉ là tản bộ trong sân. Bà ngoại, bà ngủ , đừng quan tâm con, buổi tối nhiều, con mệt mỏi mới có thể ngủ ngon.”

Tiểu Lược ở ngoài phòng bà ngoại đợi lúc lâu, nghe thấy tiếng ngáy đều đều của bà, mới nhàng ra khỏi phòng, mở cửa bên hông tiểu viện, bóng dáng nhàng lách ra ngoài.

Ngày lễ nữ nhân kia, khi nàng mặc thân nữ trang, Tiểu Lược liền cảm thấy bản thân mình giống người, lúc ấy nàng nhất thời nghĩ ra, đêm nay tự mình soi gương, lúc này nàng mới giật mình nhớ tới, nguyên lai nàng lớn lên giống với nữ nhân trong bức họa ở cầm kiếm sơn trang.

Tiểu Lược vào cầm kiếm sơn trang, kinh ngạc chăm chú nhìn nữ nhân trong bức họa, cảm giác trong lòng ngày càng mãnh liệt. Đây là vì sao?

Dần dần, bức họa in bóng đen, Tiểu Lược kinh hoàng quay đầu lại, thấy hắc y nhân che mặt, lộ ra đôi mắt hung tàn nhìn nàng.

“Người...”. Tiểu Lược kinh hãi nhìn hắc y nhân, mặc dù trong bóng tối, bất quá đôi mắt giống như nàng nhìn thấy ở nơi nào? Tiểu Lược muốn nhớ ra, nhưng đầu lại đau quá.

“Người nhận ra ta đúng ?”

“Ta nghe hiểu người gì? Người che mặt làm sao ta có thể biết người?” Tiểu Lược nhìn chăm chú , lấy được chút dũng khí nàng hỏi “Rốt cục người là ai?”

“Đừng giả bộ với ta, ta biết ngày đó người nhìn thấy rồi.” – hắc y nhân lạnh lùng “năm trước khi tin cầm kiếm sơn trang được tu sửa tung ra, ta nghĩ người nhất định xuất , ngoài suy đoán của ta, đêm nay ta thất thủ, lại để cho người chạy thoát.”

cần giải thích thêm, hắc y nhân đánh chuông lại đây, Tiểu Lược thông minh chớp mắt lui vài bước, đến khi dựa vào tường, còn đường lui.

“Ta và người thù oán, người vì sao muốn giết ta? Người đến tột cùng phải....ai!”

“Ta tiền người và cha mẹ mình đoàn viên.” Dao trong tay hắc y nhân chém tới Tiểu Lược , nàng né kịp bị chém đao vào vai, nhất thời máu chảy như xối.

Tiểu Lược kinh hoàng luống cuống, nhịn đau hai chân vận khí, phá cửa sổ mà ra.

Đêm u, phố im ắng, Tiểu Lược dùng toàn lực chạy trốn, nhưng hắc y nhân kia nhanh, nháy mắt vượt qua Tiểu Lược.

Tiểu Lược sợ hãi chảy nước mắt, trong lòng hò hét: Râu đại ca, huynh vì sao muốn tìm Phù Dung tử, đến cứu ta, ...huynh mau đến cứu ta a....

Đột nhiên phi tiêu bắn trúng lưng Tiểu Lược, ngay lập tức nàng té nhào xuống, cuối cùng cũng thể chạy nữa.

“Nhìn người muốn chạy đâu.”

Tiểu Lược kinh sợ nhìn thanh đao lạnh ngắt của hắc y nhân ngày càng đến gần nàng, mắt thấy nó sắp chém lại đây, đột nhiên có ánh kiếm xuất đem đao chặn lại, đao kiếm giao nhau, chẳng phân biệt được cao thấp.

Trong bóng đêm, Tiểu Lược nhận ra người cứu nàng là nam tử mặt đen kia. Thừa dịp hai người quyết đấu, Tiểu Lược kéo thân thể mình về vọng xuân lâu.

--- ----

Sau khi Phù Dung xong chuyện năm đó Tiểu Lược vào vọng xuân lâu như thế nào, Thiên Du trầm ngâm lúc, hỏi “Tiểu Lược họ gì? Tên là gì?”

“Ai biết a! khi lưu lạc thanh lâu, ai cũng muốn đem tên mình cùng cha mẹ chôn dấu, cho nên ai cũng gọi Tiểu Lược, Tiểu Lược, cũng đâu có gì lạ. Râu đại hiệp, chẳng phải huynh cũng muốn người khác thấy mặt của mình sao?”

“Ta có nguyên nhân của mình....”

“Bình” tiếng, cả người Tiểu Lược đầy máu ngã nhào xuống.

Phù Dung mặt biến sắc kinh hoảng hô “Tiểu Lược, này....chuyện gì xảy ra?”

Thiên Du đỡ Tiểu Lược lên từ đất, hỏi “Tiểu Lược, là ai đem đệ thương như vậy?”

Tiểu Lược hé mở đôi môi còn chút máu, run rẩy hồi lâu, mới suy yếu kêu tiếng “...ca...” cả người liền ngắt .

“Tiểu Lược, ... ở nơi nào biến thành cái dạng này?” – Phù Dung hoảng loạn “Đúng rồi, báo cho Dung bà ngoại, Tiểu....”

Khi Phù Dung chuẩn bị kêu Tiểu Hoa thông báo cho Dung bà ngoại ,

liền bị Thiên Du ngăn lại.

“Phù Dung nương, để ta kiểm tra thương tích của Tiểu Lược, trước tiên đừng làm kinh động đến người nào.”

“Đúng, huynh đúng! Nếu bà ngoại nhìn thấy bộ dạng này của Tiểu Lược, bị dọa bệnh mới là lạ.” – Phù Dung .

Thiên Du ôm lấy Tiểu Lược, để đầu nàng dựa lên vai mình, rất nhanh rút phi tiêu ra.

“đáng ghét, thể nhưng hạ độc lên đây, ý định đưa người khác vào chỗ chết.” – Thiên Du căm giận .

“Này...” – Phù Dung rùng mình, lo lắng hỏi “vậy Tiểu Lược có phải thể cứu được hay ?”

Thiên Du kiểm tra mạch tượng, trấn an “Còn chút hơi thở, chỉ cần trước khi độc vào tim, đem độc hút ra, Tiểu Lược sao.”

Thiên Du đem thân thể Tiểu Lược lật qua, cởi bỏ vạt áo, đem quần áo dính máu của nàng cởi ra, lộ ra vai tuyết trắng cùng với cái yếm đỏ tươi, làm Thiên Du ngây ngẩn.

Tiểu Lược là nương! Này ...sao lại có chuyện như vậy? Thiên Du gỡ dây cột tóc của Tiểu Lược, mái tóc rối xõa xuống, lộ khuôn mặt tinh tế, đoan trang, làm Thiên Du kích động như điên.

Khi Phù Dung bùng chậu nước tiến vào, thấy Tiểu Lược trong ngực Thiên Du khỏi chấn động.

“Này... Tiểu Lược là nữ nhân, ... làm sao lại có chuyện như vậy? Chuyện này,... rất....rất vô lý.”

“Trước đừng gì, cứu người quan trọng hơn.”

Thiên Du chút cũng do dự, đem miệng áp vào miệng vết thương của Tiểu Lược, hút ra ngụm lại ngụm máu đen, cho đến khi vết thương chảy ra máu đen nữa mới dừng lại, sau đó lấy ra lọ Thất ngọc lộ của Côn Lôn rắc tại miệng vết thương.

Phù Dung đưa tới cái khăn ướt, Thiên Du nhận lấy lau người cho Tiểu Lược, khi thay quần áo, Phù Dung có phần kiên dè

“Râu đại hiệp, chuyện còn lại...vẫn là nên để ta làm.”

“ sao, ta có thể tự làm.”

“Nhưng, ... Tiểu Lược là nương.”

“Phù Dung nương, ta xác định Tiểu Lược chính là thanh mai trúc mã của ta – Âu Dương Xảo Sơ, chúng ta sớm có hôn ước.”

“Hôn ước?” – Phù Dung kêu lên tiếng “Râu đại hiệp, Tiểu Lược là nương đủ giật mình, giờ huynh cùng nàng có hôn ước, này...cái này nên từ đâu chứ?” – nàng bị chuyện trước mắt làm cho choáng váng, cũng thể phân biệt cái gì là cái gì.

“Phù Dung nương, phiền cho mời Dung bà ngoại đến đây chuyện, ta có chuyện muốn với bà.” Thiên Du dừng chút, “Chờ tình ràng, ta liền cho nương biết, trước hết ta mong nương có thể đem chuyện Tiểu Lược là nữ nhi dâu kính.”

“Ta biết.”

Phù Dung rồi, sau khi Thiên Du đem Tiểu Lược sắp xếp thỏa đáng, chăm chú nhìn dung nhan tái nhợt của nàng, nhàng vỗ về khuôn mặt lúc ngủ vẫn kinh hoàng của nàng, ngực lại đau thôi.

Cửa mở ra, Dung bà ngoại lo lắng bước vào, nhào tới giường, lo lắng khóc “Tiểu Lược, con làm sao để biến thành cái dạng này? Nếu con có chuyện gì, sao ta có thể chuyện với lão gia và phu nhân đây.”

“Bà là Dung mẹ?” – khi Thiên Du thấy đầu tóc bạc trắng của bà có chút kinh ngạc. nhớ Dung mẹ là phụ nhân mới ba mươi tuổi, bất quá chỉ qua mười năm, sao tóc của bà bạc hết như vậy?

Dung bà ngoại sững sốt, lại nhìn thấy Thiên Du mặt đầy râu, sợ hãi hỏi “Người, ... người là ai?”

“Dung mẹ, người nhớ con sao? Con là Nhâm Thiên Du của Bạch vân sơn trang a!”

“Bạch vân sơn trang...?” – Dung bà ngoại hoài nghi nhìn nam tử đầy râu trước mắt.

Thiên Du vội vàng lấy ở trong ngực ra cây trâm lược vàng tinh xảo, là năm đó khi lên Côn Lôn, Âu Dương Xảo Sơ đưa cho làm vật đính ước.

Dung bà ngoại nhìn trâm lại nhìn Thiên Du, nhất thời lo sợ mười năm mới có thể buông xuống, thể không chế tâm trạng, bà khóc rống lên

“Du...Du thiếu gia, ... là thiếu gia...ta dám tin tưởng!”

“Dung mẹ, là con, con tìm Xảo muội muội cực khổ.”

Dung bà ngoại dùng tay áo lau nước mắt, đau khổ “Mấy năm nay, ta mang theo tiểu thư, mỗi ngày đều sống trong lo sợ...”

“Con biết, con biết, từ giờ trở , có con chăm sóc cho hảo muội muội.”
Nhìn Dung mẹ khuôn mặt già, cùng với đầu bạc trắng, Thiên Du cũng có thể hiểu cuộc sống mang theo Xảo Sơ đầy lo sợ như thế nào?

-----oOo-----

Chương 12: Chương 5.1

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tiếng gà gáy, trời bên ngoài sáng tỏ.

đêm ngủ, sau khi Thiên Du nghe Dung bà ngoại kể lại của năm xưa, giật mình kinh sợ hỏi “Dung mẹ, người Xảo muội muội nhìn thấy mặt của hung thủ?”

“Hung thủ che mặt, chỉ lộ ra đôi mắt, tiểu thư cũng thể xác nhận hung thủ là ai?”

Dung bà ngoại nhớ lại chuyện xưa, đau thương “Nhưng chính mắt tiểu

thư nhìn thấy lão gia và phu nhân bị giết hại, hoảng sợ quá độ, nên quên tất cả mọi chuyện có liên quan đến cầm kiếm sơn trang. Bất quá quên cũng tốt, bởi việc đêm đó quá kinh hoàng, cho dù là người lớn cũng thể chịu nổi, đừng đến bé chỉ vài tuổi.”

“Dung mẹ, mấy năm nay người vất vả, ta thay Âu Dương bá bá cùng bá mẫu cảm ơn người làm tất cả vì Xảo muội muội. Sau này Xảo muội muội liền giao cho ta, ta nghĩ tiếp theo đón nàng về Cầm kiếm sơn trang, sau này các người phải sống cực khổ như vậy nữa.”

“Cầm kiếm sơn trang?”

“Đúng vậy, ta tìm người tu sửa Cầm kiếm sơn trang, cảnh vật bên trong vẫn như cũ, ta nghĩ giúp được Xảo muội muội hồi phục trí nhớ.”

“, Du thiếu gia, chúng ta thể trở về Cầm kiếm sơn trang!”

“Dung mẹ, vì sao? Người tin tưởng ta sao?”

“Du thiếu gia, nếu thiếu gia mà ta thể tin được ta còn có thể tin ai? Huống chi thiếu gia cùng tiểu thư là thanh mai trúc mã, tình cảm còn thân thiết hơn cha mẹ, tiểu thư có ngài chiếu cố, ta an tâm. Bất quá, tiểu thư còn chưa thể nhớ lại chuyện trước kia, nàng vẫn là Tiểu Lược, ngài vẫn là Rêu đại ca của nàng, cho nên thiếu gia vẫn gọi lão nô là Dung bà ngoại, ta muốn để người khác biết Tiểu Lược là hậu nhân của Cầm kiếm sơn trang.” – Dung bà ngoại dừng chút, nghi ngại “Hơn nữa ta sợ, sau khi hung thủ biết được tiếp tục làm hại tiểu thư!”

“Đúng, lo lắng của người rất chu toàn.”

Bỗng trong phòng vang lên tiếng la sợ hãi của Tiểu Lược “Cha, nương ... đừng a!”

Thiên Du cùng Dung bà ngoại chạy vào.

Thiên Du ngồi bên giường, cầm hai tay gior lên của Tiểu Lược, nhàng vỗ về gương mặt bất an của nàng, dỗ dành “Đừng sợ, đừng sợ, có chuyện gì, Du ca ca bảo vệ muội, ai có thể thương tổn muội, ngoan, ngủ.”

Tiểu Lược còn bất an nữa, nắm chặt tay của Thiên Du, để trước ngực, mi

nhú chặt cũng dần buông lỏng, khóe miệng cong lên ý cười, thảo “Ca, muội phải về nhà,...huynh dẫn muội về nhà ...”

“Xảo muội muội, muội an tâm, huynh dẫn muội về nhà.” – Thiên Du giọng .

Dung bà ngoại đưa Thiên Du cái khăn ướt, để Thiên Du lau mồ hôi lạnh trán Tiểu Lược.

“Những năm gần đây, tiểu thư luôn gặp phải ác mộng này. Du thiếu gia, mỗi lần ta thấy bộ dạng này của tiểu thư, lòng ta liền thấy bất an, lão cảm thấy có bất trắc gì đó xảy đến với tiểu thư.”

“Dung bà ngoại, người an tâm, sau này ta dùng sinh mạng của mình để bảo vệ nàng, để cho nàng gặp bất cứ tổn thương nào nữa,”

“Du thiếu gia, có thể gặp lại thiếu gia tốt, nếu ta cũng biết mình còn có thể chống đỡ bao lâu nữa.” Dung bà ngoại nhìn nhìn Tiểu Lược, tâm liền nhảy lên “Đúng rồi, Du thiếu gia, tiểu thư lần này bị thương, có phải là hung thủ....”

“Bà ngoại, đừng suy nghĩ nhiều, người cũng dày vò đêm, mau về nghỉ ngơi , ta chăm sóc cho nàng.”

Dung bà ngoại nhìn hai người, như gỡ được gánh nặng xuống, thở ra hơi, ra cửa phòng.

-----oOo-----

Chương 13: Chương 5.2

Nguồn: EbookTruyen.VN

Thiên Du cứng chịu vuốt lên hai má lạnh lẽo, tái nhợt của Tiểu Lược, ngón tay nhàn chạm vào ánh mắt khép lại, dần xuống cái mũi, đôi môi hồng run rẩy, còn có hai vai tinh tế, cùng cơ thể mềm mại, có chỗ nào là giống với Xảo muội muội trong giấc mộng của .

đáng chết! Vì sao sớm nhận ra đó là Tiểu Lược chứ? Nếu như nhận ra

sớm hơn, Tiểu Lược xảy ra chuyện ngoài ý muốn này. Thiên Du tự trách.

Tiểu Lược thông khổ rên rỉ, thân mình lăn lộn, đụng đến miệng vết thương, đau tỉnh lại.

“A ... đau quá...!” Tiểu Lược mở to mắt, đập vào mắt là khuôn mặt đầy râu, nằng nằng tay lên nắm lấy râu của Thiên Du, tay nằng vẫn có cảm giác “A, có cảm giác hơi ngứa, như vậy...chúng tao còn sống!”

“ngốc cái gì, đương nhiên đệ còn sống,”

Thiên Du bưng chén thuốc tới, thổi nguội, lại cẩn thận đỡ Tiểu Lược ngồi dậy, hầu hạ nằng uống thuốc.

“Đệ chán ghét uống loại thuốc đen thui này!” – Tiểu Lược chán ghét .

“Ngoan, uống thuốc, vết thương của đệ mới mau bình phục.”

Tiểu Lược xoay mặt qua chỗ khác, vẫn chịu uống.

“Tiểu Lược, đừng làm cho người khác lo lắng được ? Đến, ta đút cho đệ.”
– Thiên Du múc muỗng thuốc đưa tới bên miệng Tiểu Lược, đe dọa
“ngoan ngoan đem miệng mở ra, bằng ta lấy miệng đút cho đệ.”

Khuôn mặt tái nhợt của Tiểu Lược lên màu hồng, vội vàng cầm lấy chén thuốc Thiên Du cầm, hơi uống cạn.

Thiên Du cẩn thận lau miệng cho nằng khen ngợi “Đây mới là muội... huynh đệ ngoan của ta.”

“Râu đại ca, sao huynh lại ở trong phòng của đệ?”

“Đệ thân đầy máu chạy vào chỗ của Phù Dung nương, làm cho chúng ta sợ hãi, là ta đem đệ ôm từ vọng xuân lâu về đây.” Lời thoải mái, nhưng dẫu được vẻ quan tâm trong đáy mắt .

Tiểu Lược vội tránh ánh mắt của , cúi đầu thấy mình thay xiêm y khác, trong lòng liền lo lắng, ấp úng hỏi “Râu đại ca, như vậy, huynh ... huynh...?”

Thiên Du thu tất cả động tác của Tiểu Lược vào trong mắt, cố ý “Tiểu Lược, là nam nhi, có chuyện gì mau, đừng ấp úng như tiểu nương tử!”

Tim Tiểu Lược chân động chút, hỏi “Râu đại ca, huynh có biết?”

“Biết cái gì?”

“Chính là...chính là... huynh thay quần áo cho ta, có thấy được...?”

“Đệ là huynh đệ của ta, ta cũng rất vui lòng thay quần áo giúp đệ, nhưng là bà ngoại của đệ lại cho ta chạm vào đệ, lại càng cho ta nhìn đệ thay quần áo. Ta cũng nhìn, đều là nam nhân, có gì phải lo sợ chứ, bà ngoại của đệ cũng kì quái.”

Tiểu Lược nghe xong thở ra hơi nhõm.

“Tiểu Lược, đệ có bí mật.” – Thiên Du kìm lòng được nâng khuôn mặt của nàng lên, thâm tình nhìn nàng, ôn nhu “Nếu đệ xem ta là đại ca, liền giao chuyện trong lòng đệ cho ta giải quyết.”

Tiểu Lược nhìn thấy ánh mắt của Thiên Du, lòng khỏi tan ra, nàng muốn nhào vòng ngực, cho biết nàng chính là nương, nguyện ý thay thế xảo muội muội của, an ủi tấm lòng của.

Có thể sao...! Haiz Tiểu Lược cúi đầu xuống, dám nhìn ánh mắt thâm tình của.

“Đệ có thể có tâm gì chứ? Râu đại ca, đệ cảm thấy trong lòng huynh giấu bí mật to lớn.”

“Tiểu Lược, đệ đúng rồi, trong lòng ta có tâm, hơn nữa tâm này chỉ có mình đệ mới có thể hiểu được.” – Thiên Du thân thiết, kì vọng kí ức của nàng có thể tỉnh lại, nhớ tới Du ca ca của nàng, như vậy chính mình mới có thể cần kiêng kị ôm nàng vào ngực, hung hăng hôn nàng, tới khi nàng cầu xin tha thứ mới thôi, ai bảo nàng đem quên.

“Đệ hiểu được? Ha ha ...” Tiểu Lược cười to vài tiếng, lại đụng lên miệng vết thương, mặt đau đến run rẩy, kêu tiếng “A! ... đau quá!”

“Đệ chính là vô ý như vậy.” – Thiên Du đau lòng trách cứ câu, lại lo lắng

“Để cho ta nhìn vết thương sau lưng đệ có sao ?”

“Lưng của đệ có chuyện gì.” Nàng vội vàng đem chăn kéo lên tận cổ, nhin đau cười cái, lại tiếp tục “Râu đại ca, đệ phải thân tiên cũng phải thầy bói, cũng có bản lĩnh có thể bấm đốt ngón tay tính ra được tổ tông mười tám đời của người khác, đệ ngay cả người ở đâu cũng biết, làm sao có thể biết hoa hoa lá lá trong bụng huynh a? Bất quá, Phù dung tử có lẽ hiểu được, đôi mắt xinh đẹp của nàng có thể nhìn thấu lòng người, nếu huynh có tâm , vậy cùng nàng .”

“Được rồi, vậy ta tìm Phù Dung nương, với nàng hết nỗi lòng.”

xong, Thiên Du xoay người giả bộ muốn ra, lập tức có cảm giác quần áo phía sau có người kéo lại.

“Tiểu Lược, đệ làm gì giữ chặt ta lại, chẳng phải đệ bảo ta tìm Phù dung nương sao?” – Thiên Du tuy miệng như vậy nhưng trong lòng lại mừng thầm, tuy rằng xảo muội muội quên , nhớ , nhưng trong thâm tâm vẫn đề trong lòng.

“Vậy cũng phải đợi trời tối a.” – môi Tiểu Lược nhếch lên, nén giận “Râu đại ca, huynh luôn ta là hảo huynh đệ của huynh, nhưng huynh chút cũng quan tâm ta.”

Thiên Du ngồi lại giường “Ta quan tâm đệ, vậy làm gì phải chăm sóc đệ cả đêm?”

“Cả đêm?” – Tiểu Lược nghe xong tâm khỏi ngọt ngào, nhất thời cảm thấy bị thương như vậy cũng đáng.

“Đúng rồi Tiểu Lược, cuối cùng là ai đã thương đệ?”

“Chính là hắc y nhân che mặt kia, Râu đại ca, nếu phải tên mặt đen kia cứu đệ, tại đệ có thể nhìn thấy diêm vương chứ phải là huynh.” – tưởng tượng đến chuyện đêm qua, trong lòng nàng vẫn còn thấy sợ hãi.

“ như vậy, hắc y nhân kia phải là Thạch Lỗi, vậy ta là ai?”

“Râu đại ca, đôi mắt của hắc y nhân kia ta nhìn thấy qua ở nơi nào rồi.”

“Tiểu Lược, đệ suy nghĩ cẩn thận gặp ở đâu, như vậy có thể biết được là ai?”

“Ân!” Tiểu Lược chăm chú nhớ lại, thảo “Giống như...ở, ở...” Nàng thông khô ôm đầu, tự trách “Ai nha, cái đầu của đệ vô dụng, ràng sắp nhớ tới, lại đau đầu...”

Thiên Du đau lòng cầm lấy tay nàng “ nghĩ ra cũng đừng miễn cưỡng chính mình, trước dưỡng thương mới là quan trọng nhất. Đến đây, nằm xuống nghỉ ngơi !”

Thiên Du đỡ Tiểu Lược nằm xuống.

“Râu đại ca, đệ sợ gặp ác mộng, huynh ở lại với đệ nha!”

“Yên tâm, ta ở đây với đệ. Tiểu Lược, ta nghe đệ thường xuyên nằm mơ thấy cùng con ác mộng?”

“Đúng rồi, ác mộng này cũng kì quái...” – Tiểu Lược suy nghĩ chút, “Sau khi Cầm kiếm sơn trang tu sửa xong, đệ lên vào tham quan chút, đó là lần đầu tiên đệ vào Cầm kiếm sơn trang, nhưng đệ lại phát ác mộng từ của đệ lại là Cầm kiếm sơn trang, hơn nữa trong mộng, đệ thấy Cầm kiếm sơn trang máu chảy thành sông, nhiều...”

“Đừng nữa, ngủ !”

“Huynh cũng thể thừa dịp đệ ngủ mà bỏ nha!”

“Được, ta tuyệt đối bỏ .”

Tiểu Lược nhợt nhạt cười, sau đó nhắm mắt lại. Rất nhanh, nàng lại mở mắt ra, khiến Thiên Du cúi đầu chăm chú nhìn Tiểu Lược ngạc nhiên, Tiểu Lược luyến tiếc đem mắt mình nhắm lại.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, Thiên Du có chút kìm lòng đậu, chậm rãi cúi người muốn hôn lên môi Tiểu Lược, mặt Tiểu Lược nóng lên, vội vàng nhắm mắt lại.

Thiên Du giật mình vội vàng quay mặt . Vừa rồi suýt hôn Tiểu Lược là nam nhân, như thế chẳng phải tăng thêm gánh nặng trong lòng xảo muội

muội hay sao?

Xảo muội muội, mau mau nhớ Du ca ca của muội ! Trong lòng Thiên Du ngừng hô, hy vọng có thể truyền vào mộng của Tiểu Lược.

lát sau, Tiểu Lược có đem mắt mở ra, Thiên Du xác định nàng ngủ, vì thế ở môi nàng nhàng hôn chút.

....

“Râu đại ca...” – Tiểu Lược từ từ tỉnh lại, thấy Thiên Du ngồi bên giường, liền đưa mắt nhìn khắp phòng, liền nhìn thấy ngòai ghé dựa vào tường mà ngủ.

Tiểu Lược xuống giường qua, đứng trước mặt , nhìn rời mắt, nhận được tò mò thâm nghĩ: biết dưới lớp râu này là gương mặt như thế nào?

“Râu đại ca?” Tiểu Lược kêu tiếng, thấy Thiên Du vẫn ngủ, có động tĩnh gì.

Tiểu Lược chân chờ lúc, từ từ đẩy râu mặt của Thiên Du ra, muốn nhìn dưới lớp râu này rốt cục là dung mạo gì.

đẩy râu như cỏ dại mọc mặt, lại từ quai hàm đẩy đến bên môi, Tiểu Lược nhìn chăm chú khuôn miệng của Thiên Du, môi như nhếch lên. Giống như tùy thời có thể mỉm cười với xảo muội muội của mình, mà phải đối với nàng mỉm cười.

vì xảo muội muội che dấu khuôn mặt của mình, hề cười với khác, nàng có chút hâm mộ vị xảo muội muội kia...

Đột nhiên, tay của Tiểu Lược bị bàn tay cường tráng nắm lấy.

“Tiểu Lược, đệ muốn nhổ râu của ta sao?”

“Đệ cũng phải mượn lá gan của ông trời, nào dám nhổ râu của lão hồ a!”

“Lá gan của đệ cần mượn cũng đủ lớn rồi, cả ngày luôn búng bình hồ nháo, thể làm cho người khác an tâm được.”

“Đệ lúc nào làm cho huynh lo lắng chứ?” – Tiểu Lược phục

“Từ khi biết đệ tới nay, ta khắc cũng an tâm về đệ.”

xong, tay Thiên Du kéo cái, Tiểu Lược ổn định ngã ngồi lên hai chân của , mà đầu cũng đụng trúng ngực của Thiên Du, mặt khỏi nóng lên, then thùng xoay thân thể muốn đứng lên, thế nhưng hai tay ôm ngang hông nàng càng siết chặt cho nàng như ý.

“Râu đại ca, huynh ... buông tay trước, để người khác nhìn thấy tốt”

“Chúng ta là huynh đệ, mà huynh đệ tương thân tương ái, ai dám tốt?”

“Nhưng là... đời này có huynh đệ nào cảm tình đến mức phải ôm nhau buông a?” – Tiểu Lược thấp giọng “Cũng phải vợ chồng.”

“Chúng ta đây coi như vợ chồng là được rồi”

“Râu đại ca, ta thấy huynh là bị cuồng dại rồi, hai nam nhân làm sao có thể là vợ chồng?” – Tiểu Lược có chút đồng tình nhìn Thiên Du, nghĩ thâm, nhất định là rất nhớ xảo muội muội của mình mới có thể như vậy.

“Đệ đúng rồi, ta đây là bị bệnh cuồng dại.” – Thiên Du đem hai má cọ cọ mặt Tiểu Lược, tưởng niệm “Trước kia, người thường hay ngồi như vậy dưới đàn đu dây...”

“Rất ngứa...” Tiểu Lược cười khanh khách vài tiếng, lấy tay đẩy khuôn mặt ra, hồ nghi “Râu đại ca, huynh hồ đồ, trước kia chúng ta biết nhau a.”

Thiên Du nhìn chằm chằm khuôn mặt tỉnh tỉnh mê mê của Tiểu Lược, làm cho vừa đau lòng lại thương tiếc, thở ra, buông tay mình ra.

Tiểu Lược vội vàng nhảy xuống, lại giường ngồi xuống.

Thiên Du cũng lại ngồi gần Tiểu Lược “Tiểu Lược, vừa rồi đệ đẩy râu mặt ta, là muốn nhìn cái gì?”

“Nhìn mặt của huynh nha! Râu đại ca, ngày nào đó huynh rời , đệ cũng biết mặt của huynh như thế nào, lỡ như huynh cạo râu , ngày nào đó đệ

gặp huynh ở đường lại nhận ra huynh.... Đệ muốn đổi mặt với huynh nhưng lại nhận ra huynh.”

“Tiểu Lược, ta vẫn đợi ở đây, rồi nữa. Nếu đệ thích ta để râu, ta cạo , để cho đệ nhìn thấy ta.”

“Nhưng phải huynh thề chỉ cạo râu khi gặp lại xảo muội muội của huynh sao?” – Tiểu Lược lại thốt lên.

Nàng luôn quên là Râu đại ca biết hôm đó người ở tương tư lâm là nàng chứ phải Xảo muội muội của .

“Tiểu Lược, vì sao đệ biết chuyện này?” – Thiên Du cố ý hỏi.

“Này... đệ....” – Tiểu Lược ảm ứng chút, linh quang chợt lóe, “Là chính miệng huynh cho đệ biết, Râu đại ca, ngày đó huynh ở đình Vân trai nghe khúc với Phù Dung tử, uống say, huynh cẩn thận đem chuyện này ra, huynh quên sao?”

ràng chính là ngày lễ nữ nhân đó với xảo muội muội, nhưng nàng lại cố tình bịa chuyện, bất quá, nhìn bộ dáng ngây ngô của nàng, làm cho người khác thương.

Thiên Du cố tình đùa giỡn với nàng, giả ngốc “Có chuyện như vậy sao? Sao ta chẳng nhớ gì cả?”

“Có, đương nhiên là có. Khi đó đệ còn cười huynh là người si tình thế gian khó gặp a! Râu đại ca, huynh cố nhớ lại a!....”

“Tiểu Lược, ta tên là Nhâm Thiên Du, đệ gọi ta là Du ca ca.”

“Nhâm Thiên Du,... Du ca ca? Du ca ca....” – Tiểu Lược thảo gọi tên này, cảm thấy rất thân thiết, rất quen thuộc, giống như tiếng gọi từ đáy lòng của nàng.

“Tên này làm cho đệ nhớ tới cái gì phải ?” – Thiên Du nóng lòng hỏi

“Ân!” – Tiểu Lược cúi đầu trầm ngâm trong chút lát, lại giương mắt nhìn , ngập ngừng “Cảm giác... Giống như có...”

Lúc này Tiểu Hoa vội vàng tiến vào, gấp gáp “Râu đại hiệp, tên mặt đen kia lại đến tìm Tiểu Lược, Phù Dung nương muốn huynh qua đó chút.”

Nhất thời chú ý của Tiểu Lược bị dời , cao hứng “Cái tên mặt đen kia là ân nhân cứu mạng của đệ, đệ phải cảm ơn người ta.” xong nàng liền muốn đứng lên, lại bị Thiên Du ấn ngồi xuống.

“Tiểu Lược, tại thân thể đệ còn yếu, nằm xuống nghỉ ngơi , ta trước tìm hiểu chút, chờ thương thể đệ khỏi hẳn, đến lúc đó cảm ơn cũng muộn.”

“Nhưng đệ...”

“Nghe lời, đây là vì an toàn của đệ” – lời của Thiên Du tuy nhàng nhưng cho phép nàng tuân theo, thể làm gì khác, nàng quay trở lại giường nằm.

“Du ca ca, sau khi huynh tìm hiểu xong, phải cho đệ biết.” – Tiểu Lược sửa miệng gọi cũng tự nhiên, có gì là vương miệng, giống như nàng vẫn thường gọi như vậy.

“Được, ta đáp ứng đệ.”

Thiên Du ra khỏi phòng, nhàng đóng cửa, hướng vọng xuân lâu tới.

Thiên Du đến bên ngoài sương phòng, thấy Thạch Lỗi rất nghiêm chỉnh, mắt hề liếc ngang chăm chú uống rượu, chút cũng để ý mỹ nhân Phù Dung bên cạnh, nghĩ thầm, người này là tên thô lỗ hiểu phong tình, bất quá về các phương diện khác là chính nhân quân tử.

Phù Dung thấy Thiên Du tới, khỏi nhàng thở ra hơi, thầm nghĩ: người này chính là tảng đá từ núi ra, chứ phải là từ bụng mẹ sinh ra, nếu nàng phải ngồi đây cùng tên mặt đen này mắt to trừng mắt , chừng nàng buồn bực đến nội thương.

“Râu đại hiệp, huynh tới rồi, Tiểu Lược đâu?” – Phù Dung hỏi

“Uống thuốc xong ngủ rồi” – Thiên Du trả lời Phù Dung, sau đó chấp tay hướng Thạch Lỗi lời cảm tạ “Thạch đại hiệp, tại hạ là Nhâm Thiên Du, ta thay Tiểu Lược cảm tạ ơn cứu mạng của huynh.”

“Thương thể của thể nào rồi?” – Thạch Lỗi hỏi

“ sao rồi.” – Thiên Du trả lời, ngồi xuống trước mặt Thạch Lỗi.

Phù Dung cũng hiểu được bọn họ có chuyện muốn , vì thế mượn có tránh .

“Ta chuẩn bị cho hai vị chút rượu và đồ nhắm.” – xong muốn đứng dậy rời khỏi, bị Thiên Du giữ lại.

“, Phù Dung nương, nương ở lại , hai nam nhân ở trong phòng lại có nương hầu hạ, làm người khác chú ý.”

“Ta sao cả, chỉ sợ có người vừa lòng.” – Phù Dung liếc Thạch Lỗi cái, cái nam nhân này từ lúc tiến vào liền hề liếc mắt nhìn nàng cái, làm cho nàng dễ chịu gì.

“Nhâm huynh đệ, ta cũng có sao cả, ta đến nơi này là muốn biết rằng mọi chuyện.”

“Vậy Phù Dung cung kính bằng tuân lệnh.” – Phù Dung ngồi vào bàn của hai nam nhân kia, “Tóm lại, những lời hai người , ta nghe tai trái, ra tai phải, nhất quyết nghe được gì hết.”

Thiên Du cầm ly rượu, cung kính “Thạch đại hiệp, ta kính huynh, cảm tạ huynh cứu Tiểu Lược mạng.”

Thạch Lỗi sáng khoái đem ly rượu uống sạch, thẳng thẳng hỏi “Nhâm huynh đệ, người cùng cầm kiếm sơn trang có quan hệ gì?”

Thiên Du kinh ngạc chút, nhìn Thạch Lỗi lúc, quyết định ra .

“ dấu gì Thạch đại hiệp, Bạch Vân sơn trang cùng cầm kiếm sơn trang có quan hệ rất tốt, ta cùng Âu Dương Xảo Sơ có đính ước từ , nghĩ tới lúc ta ở Côn Lôn học nghệ, cầm kiếm sơn trang lại phát sinh thâm án.”

“ vậy, quả nhiên Tiểu Lược là hậu nhân của cầm kiếm sơn trang, cũng là người duy nhất còn sống trong vụ án năm xưa.” – Bộ dáng Thạch Lỗi giống như mọi chuyện nằm ngoài dự liệu của “Lần đầu tiên ta nhìn thấy Tiểu Lược, ta liền cảm thấy nàng cùng Âu Dương phu nhân giống nhau đến mười phần.”

“Tiểu Lược nàng quên tất cả mọi chuyện trước kia, mấy năm nay, nàng luôn dùng thân phận nam nhân mà sống.” – Thiên Du .

“ ra là thế. Bất quá có thể sống đến giờ may mắn, Âu Dương đại hiệp cùng phu nhân trời có linh thiêng cũng cảm thấy vui mừng.”

Bằng trực giác của nữ nhân, Phù Dung nghe mỗi khi nghe Thạch Lỗi nhắc tới Âu Dương phu nhân, có chút ngượng ngùng.

“Thạch đại hiệp, nghe giọng của huynh, giống như cùng Âu Dương phu nhân rất quen thuộc?” – Phù Dung cố ý hỏi

“, ta chỉ gặp qua vài lần, mười năm trước lúc đó ta mới vào nha môn, theo lão bộ đầu truy bắt tội phạm bị triều đình truy nã cường đạo Sa Thất Dao, đường , có ở lại sơn trang ba ngày.”

nhìn ra, tên mặt đen này cũng có lúc lộ ra vẻ mặt ôn nhu này. Phù Dung cảm thấy có ý nghĩa, liền cố ý “Thạch Lỗi đại hiệp, nhìn ra huynh là người có tâm nha, mới chỉ có ba ngày liền đem Âu Dương phu nhân nhớ trong lòng cả đời a.”

Gương mặt đen của Thạch Lỗi cảm thấy sắp đỏ như gan heo.

Thiên Du đem đề tài thay đổi, tránh làm cho Thạch Lỗi lúng túng “Thạch đại hiệp, lúc trước ta từng nghi ngờ huynh là hắc y nhân kia, nên có thất lễ, mong huynh tha thứ.”

“Ta biết người có ác ý, nên để ở trong lòng. Hơn nữa ta nóng vội, làm Tiểu Lược sợ hãi, trong lòng thực áy náy. Còn nữa, huynh đừng kêu đại hiệp, đại hiệp nữa, huynh đừng gọi ta Thạch Lỗi là được rồi.”

“Đệ đây kêu huynh là Thạch đại ca, đại ca huynh đến nơi đây phá án sao?”

“Ta nghe có người tu sửa cầm kiếm sơn trang, liền đến đây nhìn chút, xem thử có tìm ra chút manh mối nào .”

Thạch Lỗi liếc mắt nhìn Thiên Du cái “Nhâm huynh đệ, người cho tu sửa cầm kiếm sơn trang là đệ phải ?”

“Đúng, ba năm nay ta khắp nơi tìm kiếm Xảo muội muội, nhưng vẫn có chút tin tức, vì thế ta nghĩ nếu ta tu sửa cầm kiếm sơn trang, xảo muội muội hay tin có thể xuất nhìn chút.”

“Đệ vô tâm làm, nhưng lại thu được những hai kết quả!”

“Thạch đại ca, ý huynh là hắc y nhân kia?”

“Đúng vậy, ta khẳng định là hung thủ hại cầm kiếm sơn trang, ta đuổi theo mấy đêm liền, nhưng vẫn để cho chạy thoát. Ta đoán hôm qua nhất định nhận ra đó là Âu Dương nương, sợ nàng nhận ra và chỉ ra , nên cố ý đưa nàng vào chỗ chết. Nhâm huynh đệ, từ đây tới lúc nàng nhớ ra mọi chuyện, tình cảnh của nàng rất nguy hiểm, đệ tốt nhất lúc nào cũng bên cạnh nàng ấy.”

Thạch Lỗi vừa như vậy, Thiên Du liền cảm thấy hoảng sợ, gật đầu .

“Đệ bảo vệ nàng, tuyệt đối thể để cho tên tán tận lương tâm kia có cơ hội đụng tới sợi lông tơ của nàng.” – Thiên Du oán giận .

Thạch Lỗi gật đầu cái “Ta tra nhiều năm như vậy, lúc này ta nhất định phải bắt , tể hai mươi mấy mạng người Âu Dương gia.”

Phù Dung nghe xong hộc mắt khỏi nóng lên “Nguyên lai Tiểu Lược là tiểu nương năm ấy trốn thoát... ta nghĩ hung thủ nhất định là người có quan hệ rất tốt với cầm kiếm sơn trang, mới sợ hãi Tiểu Lược nhận ra . ta thấy hai người hợp tác nhất định là có thể bắt được hung thủ ra quy án, như vậy Tiểu Lược mới có thể chân chính được an toàn.”

Thiên Du cùng Thạch Lỗi cũng đồng tình với ý nghĩ của Phù Dung.

-----oOo-----

Chương 14: Chương 6.1

Nguồn: EbookTruyen.VN

Vì gần đây phải bảo vệ Tiểu Lược, Thiên Du lấy phương pháp là khách nhân muốn bao nuôi Phù Dung mà tiến vào Vọng xuân lâu.

Chuyện này trong buổi tối truyền khắp Vọng xuân lâu, các nương đều hâm mộ Phù Dung có thể câu kim chủ như vậy, có thể trong thời gian cần bán rẻ tiếng cười mua vui cho khách.

Sáng sớm, Thiên Du từ phòng Phù Dung ra, vội vã tìm Tiểu Lược, chỉ thấy Dung bà ngoại ngồi mình ở cửa may vá quần áo.

“Dung bà ngoại, Tiểu Lược đâu?”

“Sau khi ăn sáng lúc, là muốn ra bờ sông dạo.”

“Thực làm càng! Bà ngoại sao bà có thể để mình nàng ra ngoài?”

“Tính tình của tiểu thư như thế nào, thiếu gia là người hiểu nhất, nàng muốn làm gì ai có thể cản kia chứ.” – bà ngoại dùng tay may, ngẩng đầu nhìn Thiên Du liếc mắt cái “Du thiếu gia, tiểu thư ghen vì người ở cùng Phù Dung nương a.”

“bà ngoại, ta ở đây cũng là vì bảo vệ cho nàng, nàng làm chi còn ghen tuông chứ, ta tìm nàng rằng.”

“Du thiếu gia, đừng quên tại nàng vẫn là Tiểu Lược.” – Dung bà ngoại nhắc nhở .

“Bà ngoại, ta có chừng mực.”

Thiên Du chạy ra khỏi Vọng xuân lâu, hướng bờ sông đến.

Xa xa liền nhìn thấy Tiểu Lược ngồi bờ sông, ném đá lung tung xuống mặt sông, qua, nhặt hòn đá ném xuống, hòn đá nhảy năm bước chìm xuống, mặt nước nổi đầy bong bóng.

Tiểu Lược cũng quay đầu lại, thềm nhìn người tới là ai.

Thiên Du vẻ mặt tự nhiên, quan tâm hỏi “Tiểu Lược, vết thương người đệ còn chưa khỏi hẳn, cần phải ngoan ngoãn nằm ở giường sao lại chạy loạn ra đây, làm cho người ta lo lắng.”

“Ta cần huynh quan tâm! Trái lại đêm xuân của huynh ngán ngủi, huynh ngồi đợi ở trong phòng Phù Dung tử, quan tâm tên Xú tiểu tử như ta làm gì? Nếu bởi vậy mà lạnh nhạt mỹ nhân, Phù Dung tử nổi giận, huynh coi chừng bị đuổi ra khỏi phòng đấy!”

“Ân, bờ sông này sao lại có mùi chua như vậy chứ?” – Thiên Du ngồi xuống bên cạnh Tiểu Lược, nhìn cái miệng của nàng, đùa giỡn “Tiểu Lược, là từ đệ sao?”

“Huynh đúng rồi, giờ khắp người ta đều là giấm chua!”

“Đệ là ghen vì ta cùng Phù Dung ở cùng nhau?”

“Đúng vậy! Mọi người đều biết tình cảm của đệ cùng Phù Dung tử rất tốt, giờ bị nam nhân thối như huynh chiếm lấy, lòng đệ đương nhiên thoải mái.” – Tiểu Lược nhìn chăm chăm bóng của hai người mặt sông, hai khuôn mặt thỉnh thoảng còn đụng vào nhau, vì thế nhặt hòn đá lên, hướng vào mặt Thiên Du trong dòng nước ném, đánh vỡ mặt của .

“Làm như vậy uổng phí sức lực! đệ có cái gì bất mãn với ta, trong lòng có gì thoải mái, muốn đánh người, như vậy liền đánh vào ta, đem tức giận phát ra, nếu động thành bệnh đấy.” – Thiên Du cầm lấy tay Tiểu Lược, “Đến đây, dùng sức mà đánh, ta tuyệt đối nhú mày.”

“Đệ đánh huynh làm chi? Đánh huynh, tay của đệ còn bị râu đâm đau, như vậy tự chuốc khổ vào thân, đệ mới mắc mưu của huynh.”

xong Tiểu Lược rút tay về, cũng lùi người về phía sau.

“Tiểu Lược, ta cùng Phù Dung trong sạch, quy cũ, giống như đệ nghĩ đâu.”

“Phù Dung tử xinh đẹp, lại nhiệt tình, mọi nam nhân đều có thể thích nàng, nhưng huynh thì.”

“Vì sao ta lại thế?” – Thiên Du hứng thú dạt dào hỏi.

“Bởi vì huynh thuộc về xảo muội muội.” – Tiểu Lược nhích thân thể lại gần, ngồi đối diện với , khởi binh vấn tội truy vấn “Du ca ca, huynh quên

xảo muội muội đầu của huynh sao? Nếu xảo muội muội của huynh biết chuyện này, nàng rất thương tâm a.”

“Ta có làm chuyện gì có lỗi với nàng, mỗi giờ mỗi khắc ta đều nhớ tới nàng ấy, nhưng nàng ấy lại quên ta rồi.” – Thiên Du .

Tiểu Lược kinh ngạc “Du ca ca, huynh tìm được xảo muội muội rồi?”

“Tìm được rồi..., nhưng...” – Thiên Du nhìn Tiểu Lược lâu, tinh thần âm trầm “Hai người nhau nhưng khi đối mặt với nhau lại thể nhận ra, cái đó và hai người xa lạ có gì khác nhau, ta cũng chỉ có thể đem tương tư cùng đau khổ đè nén trong lòng.” dđlqd

“Đối mặt nhưng biết nhau, đây là chuyện gì?” – Tiểu Lược đưa ánh mắt nghi hoặc nhìn Thiên Du.

“Này...”

Tiểu Lược thấy áp úng, lộ ra bộ dạng khó xử, liền tự cho là đúng

“Đệ hiểu được, xảo muội muội của huynh có người khác rồi, phụ tâm lòng của huynh.” Tiểu Lược cảm thấy tức giận “Nàng làm sao có thể đối xử với huynh như vậy được? Du ca ca huynh , nàng ấy ở đâu, để đệ tìm nàng giáo huấn chút, sao nàng ấy có thể để huynh thương tâm khổ sở.”

Thiên Du nhìn thấy bộ dáng nghiêm túc kia của Tiểu Lược, rất muốn ôm nàng vào trong ngực, cho nàng biết nàng chính là xảo muội muội của .

“Đệ cũng đừng xen vào chuyện của người khác, xảo muội muội của ta cũng phải là có người tình khác, cái đầu của đệ cũng chỉ lo suy nghĩ mấy chuyện tình cảm này, chuyện đại cũng nhớ tới.” – Thiên Du bất đắc dĩ .

“Chuyện gì mà đệ nhớ chứ...” – Tiểu Lược vò đầu suy nghĩ chút, mới bừng tỉnh “Đúng rồi là hắc y nhân kia...”

“Đệ cần phải lo chuyện của hắc y nhân.” – Thiên Du đột nhiên đứng lên nghiêm túc dặn dò “Tiểu Lược, đồng ý với ta, từ hôm nay trở được mình ra ngoài, làm cho người khác cả ngày lo lắng cho đệ.”

“Nhưng mà bảo đệ cả ngày ở trong phòng, đệ chịu nổi...”

“Đồng ý với ta!” – Thiên Du nghiêm túc .

Tiểu Lược chưa bao giờ thấy vẻ mặt Thiên Du nghiêm túc như vậy, đành gật đầu cái, chậm rãi “Được...đệ đồng ý với huynh.”

Thiên Du nâng mặt của Tiểu Lược lên, vỗ vỗ hai má nàng, “Tiểu Lược, đệ biết , chỉ cần đệ xa khỏi ánh mắt ta, lòng ta khắc cũng an tâm, ta rất sợ đệ lại lần nữa, đệ đem thân đầy máu chạy về.”

tới đây, Tiểu Lược cảm nhận được, thân thể run rẩy chút.

“Du ca ca, đừng lo lắng, về sau đệ biến thành cái đuôi của huynh, huynh tới đâu, đệ theo đến đó, đến lúc đó huynh đừng chê đệ phiền nha.”

“Đệ cả đời bên cạnh ta cũng được, ta bao giờ đệ phiền.” Thiên Du cảm lòng được, đem Tiểu Lược ôm vào trong ngực.

“Du ca ca...” – Tiểu Lược trong lòng hơi nhúc nhích.

“Tiểu Lược, đừng nhúc nhích, để như vậy, cho ta ôm đệ chút là tốt rồi.” – Thiên Du rơi vào cảm giác ôm xảo diệu diệu của mình.

Tiểu Lược im lặng, chôn mình trong cái ôm ấm áp an toàn của , nghĩ rồi . Huống hồ chi nơi này lại có người khác.

Hai người lẳng lẳng ôm nhau, cả hai đều cùng nghĩ về chuyện, hy vọng gió ngừng thổi, mây bay , nước sông bất động, trời đất dừng lại tại giây phút này...

Bỗng chốc, phía sau truyền tới tiếng cười duyên dáng, hai người vội vàng tách nhau ra.

Thạch Lỗi xấu hổ nhìn ra ngoài sông, Phù Dung lại gần hai người bọn họ.

“Buổi sáng ta tỉnh lại, thấy khách nhân của ta đâu, ra là ra bờ sông khanh khanh ta ta với Tiểu Lược.” – Phù Dung trêu chọc .

Tiểu Lược đỏ mặt vội vàng giải thích “Phù Dung tỷ tỷ, tỷ bày gì thế?

Ghen cũng phải nhìn đối tượng, làm sao lại cùng nam nhân tranh giành tình nhân?”

“Đệ cũng phải là xú nam nhân, đệ...”

Thiên Du vội vàng ho tiếng.

Phù Dung cười duyên tiếng, tiếp tục cố ý đùa giỡn “Tiểu Lược, đệ chính là tuấn mỹ tiểu tử nam nữ đều thích, nữ nhân thương đệ, nam nhân động tâm với đệ, chỉ cần có đệ ở đây, ánh mắt râu đại hiệp đều thể rời khỏi đệ, vậy nên lúc có người, cũng khó trách muốn ôm đệ, vừa rồi nếu phải ta cùng Thạch Lỗi xuất hiện, có thể hay hai người hôn môi?”

“Chúng ta... nào có như vậy!” – Tiểu Lược quỳnh lên, mặt càng đỏ hơn “Vừa rồi chúng ta ôm nhau là bởi vì... bởi vì... đúng rồi! Vết thương của đệ đau đến mức chân như những ra cũng may có Du ca ca, nếu đệ ngã xuống sông bắt cá...”

Phù Dung còn định gì đó, nhưng Thiên Du chớp tay vái chào, có ý cầu xin tha thứ “Phù Dung nương, đến đây là tìm ta sao?”

“ phải ta, là Thạch Lỗi” – Phù Dung chỉ tay vào tảng đá đứng kè bên – Thạch Lỗi.

Thạch Lỗi nghe có người nhắc đến tên , mới hướng bọn họ tới.

Tiểu Lược thấy Thạch Lỗi còn sợ như trước nữa, ngược lại có phần cảm động, Tiểu Lược chớp tay “Đại thúc, Tiểu Lược cảm tạ ơn cứu mạng của ngài!”

Đại thúc? Thạch Lỗi nhất thời sửng sốt, biết phải trả lời như thế nào.

Phù Dung thấy khuôn mặt đen thui của Thạch Lỗi, cũng che miệng ôm bụng cười to.

“Tiểu Lược, đệ cũng là, Thạch Lỗi đại hiệp người ta bất quá cũng chỉ ba mươi tuổi, đệ nhìn thế nào mà kêu người ta là đại thúc?”

“Gạt người...” – Tiểu Lược hô to tiếng, vội vàng bị bịch miệng lại.

“Tiểu Lược, phải gọi Thạch đại ca!” – Thiên Du sửa đúng .

“Kêu đại thúc hay đại ca cũng sao, trời sinh ta bộ dáng già hơn so với người khác.” – Thạch Lỗi rộng lượng , cũng nhìn Thiên Du “Nhâm huynh đệ, mượn người chuyện chút, ta có chuyện quan trọng muốn thương lượng với huynh đệ.”

“Chuyện gì mà thần bí vậy? Đệ cũng muốn nghe.” – Tiểu Lược tò mò .

“Tiểu Lược, khó có khi tử thức sớm như vậy, đệ liền theo giúp tử chợ chuyển, tử nghĩ muốn mua ít trang sức và son phấn.”

“Nhưng Du ca ca và Thạch đại ca có chuyện muốn , đệ cũng muốn ở lại nghe, nhiều người dễ thương lượng.”

“Tiểu Lược, đệ có lương tâm, giờ có Du ca ca liền nghe lời tử, ủng hộ công tử thương đệ như vậy.” – Phù Dung hờn giận .

“Đệ có!” – Tiểu Lược vội vàng phủ nhận, sau đó gật đầu “Được rồi, Phù Dung tử tử, đệ chợ với tử.”

“Như vậy mới ngoan.” – Phù Dung kiên kị gì kéo tay Tiểu Lược rời .

Thiên Du chăm chú nhìn bóng dáng hai người rời , lo lắng gọi các nàng lại.

“Chờ chút, ta nghĩ hai người nên về Vọng xuân lâu tốt hơn.”

“ có gì đâu, râu đại hiệp, thanh thiên bạch nhật, chợ lại đông người, ai lỡ măng gậy đâu.”

“Du ca ca, huynh yên tâm, đệ bảo vệ Phù Dung tử tử, để tên háo sắc nào lại gần làm phiền tử ấy. – Tiểu Lược nghĩ rằng Thiên Du lo lắng cho Phù Dung, liền vỗ ngực cam đoan.

Hai người xa, nhưng tâm của Thiên Du còn ngóng theo, có nghe được những lời Thạch Lỗi .

Thạch Lỗi chụp bả vai của Thiên Du, “Nhâm huynh đệ, Phù Dung nương rất gan dạ, sáng suốt, lại rất tinh táo, để Tiểu Lược xảy ra chuyện gì đâu.”

Thiên Du ngượng ngùng gãi gãi đầu, liền “Thạch đại ca, vừa rồi huynh ....”

-----oOo-----

Chương 15: Chương 6.2

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Cái gì? Du thiếu gia, ngài muốn dẫn tiểu thư về Cẩm kiếm sơn trang ở vài ngày sao?” – Dung bà ngoại kinh ngạc hỏi.

“Đúng vậy, bà ngoại ta nghĩ trở về nhà của mình giúp nàng rất nhanh có thể nhớ lại chuyện trước kia, nàng thể cứ tỉnh tỉnh mê mê mà sống như vậy.”

“ được, ta đáp ứng, như vậy rất nguy hiểm.”

“Bà ngoại, ta làm sao có thể lấy tính mạng của nàng ra đùa giỡn chứ? Ta biết bà muốn bảo vệ nàng bình an, nhưng bà ngoại cũng thể để nàng sống suốt đời như vậy, chuyện gì cũng thể nhớ tới. người thường , Tiểu Lược luôn nằm mơ thấy cùng cơn ác mộng, nhưng người có biết vì sao ?”

“Ta...” – bà ngoại đáp được.

“Ác mộng kia chính là tình cảnh khủng khiếp đêm đó ở Cẩm kiếm sơn trang.”

Bà ngoại khiếp sợ “Nàng có cho ta biết...”

“Ta nghĩ Tiểu Lược là vì sợ người lo lắng mới ác mộng kia là ở Cẩm kiếm sơn trang. Bà ngoại, Tiểu Lược cũng phải là mất trí nhớ, nàng chỉ là đem mọi chuyện chôn chặt trong lòng mà thôi. Bất quá gần đây trí nhớ của nàng ngày càng rỗng, số lần lại ở Cẩm kiếm sơn trang càng ngày càng nhiều mới có thể xảy ra chuyện tập kích hôm đó. Ta nghĩ thay vì để nàng mù quáng sờ soạng, đem chính mình tiến vào nguy hiểm mà tự biết, chẳng bằng giúp nàng tìm lại trí nhớ, nếu thể đảm bảo chuyện đêm

đó còn phát sinh nữa hay .”

Lời này của Thiên Du làm bà ngoại bất an thôi, trong lòng thể quyết định, vì vậy vào phòng, lấy ra bài vị của Âu Dương gia.

Thiên Du theo vào nhà. Thắp hương bái tế.

“Bà ngoại, ta biết người lo lắng chuyện gì, ta bảo vệ nàng, ngoài ra còn có Thạch đại hiệp thăm chiếu cố nàng, Tiểu Lược thực an toàn, có chuyện gì đâu.”

“Du ca ca, huynh đến rồi...” Tiểu Lược cao hứng chạy vào, khi thấy bài vị của cha mẹ, khỏi kinh ngạc hỏi “Bà ngoại, hôm nay chưa đến ngày giỗ mà?”

“Tiểu Lược, thắp cho lão gia và phu nhân nén hương, họ phù hộ con bình an.”

Sau khi Tiểu Lược thắp hương xong, hai người ra khỏi phòng, nàng nhìn Thiên Du hỏi “ kì quái, bà ngoại chưa bao giờ lấy bài vị cha mẹ ra trước mặt người ngoài, ngờ bà đối với huynh lại hề giấu diếm, thế nhưng để huynh dâng hương cho cha mẹ ư.”

“Bởi vì ta phải người ngoài.”

“Du ca ca, đệ phát ra thái độ bà ngoại đối xử với huynh khác với người khác, gần đây đệ suy nghĩ bà ngoại cùng huynh hay là có quan hệ gì?”

“Đệ là thích nghĩ chuyện râu ria, ta cùng bà ngoại có quan hệ gì, bà chỉ cảm thấy ta có thể bảo vệ an toàn cho đệ. Mới đem tất cả mọi chuyện cho ta biết.”

“Vậy bà ngoại có hay cho huynh biết đệ là...” – Tiểu Lược muốn hỏi , bà ngoại có với nàng là nương hay , nhưng tới miệng lại thấy thẹn thùng.

“Đệ là cái gì...?”

“Chính là... đệ quên tất cả mọi chuyện trước kia? Du ca ca gần đây có rất nhiều việc làm cho đệ cảm thấy giống như từng biết. Cũng cảm thấy mình sắp nhớ ra mọi chuyện, lại thể nhớ được, điều này làm tâm lí của

đệ ổn định.”

“Chuyện này có gấp cũng được.” – Thiên Du thương tiếc nhìn Tiểu Lược, dặt tay nàng “Trời còn sớm nữa, thôi.”

“đâu?”

“Cầm kiếm sơn trang.”

“Cầm kiếm sơn trang?” – Tiểu Lược kinh ngạc hỏi “tại trời còn chưa tối, nếu chúng ta vào đó, còn bị đuổi ra sao?”

“Yên tâm, có huynh ở đây!”

“cũng đúng, Du ca ca võ công cao cường, những người kia phải là đối thủ của huynh.”

Tiểu Lược hưng phấn thôi, mỗi lần bọn họ đều là trời tối, lại quá vội vàng, thể nhìn thấy toàn bộ Cầm kiếm sơn trang, hôm nay nàng cẩn thận dạo từng nơi ở Cầm kiếm sơn trang.

Còn có, khi nàng phát ác mộng của mình thể nhưng là ở Cầm kiếm sơn trang, nàng kinh ngạc rất nhiều, nàng có cảm giác mãnh liệt, có thể trí nhớ đánh mất kia có lẽ là bị chôn ở đó.

Nàng muốn tìm lại a!

Hai người vào cửa Cầm kiếm sơn trang, thấy Tiểu Lược sắp sử dụng khinh công leo tường mà vào, Thiên Du đứng lúc đưa hai tay ôm lấy thắt lưng, đem nàng ngăn lại.

“Chúng ta trèo tường vào, chúng ta quan minh chính đại từ cửa lớn vào.”
– Thiên Du

“?” – Tiểu Lược nghi ngờ nhìn Thiên Du.

Thiên Du tiêu sái, tiến lên gõ cửa, rất nhanh có người mở cửa, Lý quản gia vừa thấy Thiên Du, liền cúi người, cung kính “Nhâm thiếu gia, ngài trở lại.”

màn này làm Tiểu Lược há hốc.

“Du ca ca, chuyện này là sao...?”

“Tiểu Lược, ta là...”

“Khoan , huynh khoan , để đệ từ từ đoán.” – Tiểu Lược nghiêng đầu suy nghĩ chút, vỗ tay kêu “Đệ biết, huynh chính là người đưa tiền ra tu sửa Cầm kiếm sơn trang.”

“Đệ đoán đúng rồi, người kia chính là ta. Tiểu Lược, sau này tùy ý đệ ra vào Cầm kiếm sơn trang, cần trèo tường mà vào, chúng ta thôi.”

Nhưng Tiểu Lược cũng có di chuyển bước chân, kinh ngạc nhìn chăm chăm ngọn núi giả trước mắt, giật mình.

“Sao vậy? Đệ nghĩ vào sao?”

“ phải, đệ chỉ là...tự nhiên trong lòng nảy lên cảm giác rất kì quái, giống như là...là về gần nhà của mình, nhưng ngoài ra, đệ cảm thấy, giống như mình chỉ ở trong mộng, chờ mộng tỉnh, nguyên lai mình vẫn nằm giường ở Vọng xuân lâu.” – Tiểu Lược nhợt nhạt cười “Đệ những lời này, huynh lại muốn cười đệ những chuyện râu ria.”

“Ta có cười đệ. Có lẽ đệ cho rằng chỉ có trong mộng cảm giác mới an tâm.”

“Du ca ca, đây là ý gì? Đệ cảm giác huynh có gì đó dấu đệ.”

“Tiểu Lược, đệ đúng rồi, ta có việc dấu đệ, nhưng tất cả những chuyện này là vì tốt cho đệ, chờ ngày nào đó ta cho đệ biết, đến lúc đó đệ hiểu được.”

Tiểu Lược sợ run chút, nghĩ thầm, huynh ấy đây là chuyện nàng là nữ nhi sao? có khả năng, ngay cả thân thiết như Phù Dung tử còn chưa phát ra, Du ca ca làm sao biết chứ? Hơn nữa huynh ấy lại mở miệng gọi mình là huynh đệ tốt mà.

Aizz ! Nàng muốn cho huynh ấy biết mình là nữ nhi, nhưng mà nàng phải thương lượng với bà ngoại .

Tiểu Lược vào Cầm kiểm sơn trang, liền trực tiếp vào đứng trước bức họa kia, lần đầu nhìn bức họa này ở ban ngày, cảm thấy nữ tử trong bức họa này càng thêm sống động, ý cười ở khóe miệng giống như là mỉm cười với nàng vậy.

“Tiểu Lược, đệ giống như thích bức họa này?” – Thiên Du đứng bên cạnh hỏi

“Tuy rằng đệ thể nhớ nổi bộ dáng của nương, nhưng đệ cảm thấy nàng rất giống nữ nhân này, vừa xinh đẹp lại ôn nhu.”

“Đúng như vậy.”

Tiểu Lược nghiêng mặt, trong mắt lên kinh ngạc hỏi “Du ca ca, huynh làm gì khẳng định như vậy, hay là huynh gặp qua nương của đệ?”

“Nhìn đệ biết, đệ ngẫm lại xem, nếu nương của đệ phải là nữ nhân xinh đẹp làm sao có thể sinh tiểu tử tuần tú như đệ.”

“Phù Dung tỷ cũng như vậy.” – Tiểu Lược suy nghĩ chút, lại nghiêm túc hỏi “Du ca ca, đệ hỏi huynh, huynh có cảm giác đệ giống với nữ nhân bức họa này ?”

“Ta nhìn xem...” – Thiên Du nâng cằm Tiểu Lược lên, cẩn thận tỉ mỉ xem, đứng đắn “Mắt đệ tròn lại lớn, nhưng khuôn mặt có vẻ như thích hợp, mà cái mũi lại rất súp, về phần đôi môi như đào này, chính là...”

Tiểu Lược đá cước “Đệ thích nghe huynh ‘chính là’, dù sao trong mắt huynh đệ cũng xinh đẹp.”

xong Tiểu Lược xoay người chạy .

“Tiểu Lược, tầm mắt lại như vậy, huynh vừa rồi là đùa với đệ, đệ giận sao?” – Thiên Du đuổi theo.

Tiểu Lược tự nhiên chạy lên lầu các, giống như chạy về phòng của mình, tâm trạng thoải mái, tự tại.

“Du ca ca, đệ nghĩ nơi này nhất định là phòng của .” – Tiểu Lược cầm lấy

đôi búp bê nam nữ đặt giá xuống, lần nữa làm ra tư thế hai người hôn nhau.

Thiên Du nhìn bóng dáng xinh đẹp của nàng như con bướm trong phòng bay tới bay lui, quen thuộc khắp nơi, ở bên đông sờ sờ, tây chạm chạm, tuyệt cảm thấy mình là nam nhân.

Đột nhiên Tiểu Lược tới góc tường phía bên trái, cúi người xuống, cầm lấy tấm ván gỗ kéo ra, lộ ra cái lỗ , liền với tay vào lục lọt hồi lấy ra mấy tờ giấy .

Tiểu Lược kinh ngạc nhìn cái lỗ bí mật trong góc, thào “ kì quái!”

“Chuyện gì kì quái?” – Thiên Du đến bên người Tiểu Lược hỏi.

“Chính là cái lỗ này, nó chính là nơi bí mật của chủ nhân căn phòng này, làm sao đệ lại biết chứ?”

“Có thể đệ cùng chủ nhân căn phòng này cùng dạng thông minh sắc xảo. tốt lắm, khoan hãy đến vì sao đệ biết, hãy xem trong giấy viết gì?” – Thiên Du cũng tò mò giấy viết cái gì, mà xảo muội muội dấu kĩ như vậy, cho người khác thấy.

“Được.”

Tiểu Lược cúi đầu nhìn chữ tờ giấy, cũng đem nó đọc ra...

“Du ca ca thương xảo muội muội, xảo muội muội thương Du ca ca, xảo muội muội là tân nương của Du ca ca, tân lang, tân nương báí đường thành thân, nhất báí thiên địa, nhị báí cao đường, phu thê giao báí....” – đọc tới đây, Tiểu Lược run sợ chút, giương mắt nhìn Thiên Du, kinh ngạc hỏi “Này...nơi này là....?”

“Nơi này là phòng của xảo muội muội.”

“Tại sao có thể như vậy... ?” – lúc này Tiểu Lược nhớ tới thảm cảnh của Cẩm kiếm sơn trang, sắc mặt khôi trắng xanh, thân thể run rẩy thôi.

Thiên Du đỡ Tiểu Lược ngồi xuống.

lúc sau Tiểu Lược bình tĩnh trở lại.

“Du ca ca, theo như huynh , vậy xảo muội muội chính là nương duy nhất trốn thoát năm đó ?”

Thiên Du nghiêm túc gật đầu.

“ tại nàng ở đâu?”

Thiên Du nhìn sâu trong mắt Tiểu Lược, cúi đầu “Ta đợi đệ cho ta biết.”

“Đệ làm sao biết được ” – Tiểu Lược hô to tiếng cảm thấy hiểu gì cả, sau đó nâng tay sờ trán Thiên Du, cười “Có điểm phát sốt. Đệ thấy huynh tương tự như vậy, cái gì cũng có thể làm khi tuyệt vọng, tìm lắm đối tượng. Được rồi, chúng ta là hảo huynh đệ, hôm nào đệ lên chùa, xin cho huynh quẻ, mong thần linh chỉ điểm, có thể biết được hành tung của xảo muội muội của huynh.”

“Làm gì phải xa như vậy chứ?” – Thiên Du bắt lấy tay Tiểu Lược, liếc mắt lên bàn cờ chút, hỏi “Tiểu Lược, đệ biết chơi cờ phải ?”

“Đệ chưa có chơi qua, bất quá huynh có thể dạy đệ.”

Thiên Du quy tắc chơi cờ, Tiểu Lược gật đầu liên tục, đặc ý “Rất đơn giản, đệ có thể đánh tan quân của huynh rất nhanh.”

Thiên Du bình tĩnh “Vậy phóng ngựa lại đây!”

“ , ai sợ chứ. Đệ trước hạ...” – Tiểu Lược vừa hạ quân mã xuống lúc, Thiên Du cho xe qua ranh giới, thắng tiến quân doanh của Tiểu Lược.

Trong quá trình chơi cờ, Thiên Du dùng phương pháp lật mềm buộc chặt, làm cho Tiểu Lược ở mức nguy hiểm nhất lại có thể cứu thành công, lại chém giết đến khi cờ của Tiểu Lược chỉ còn quân tướng, tốt qua sông, từng bước từng bước ép từng bước, hô “Chiếu tướng.”

“Này... ván cờ này tính.” – Tiểu Lược xấu xa .

“Đều phân thắng thua, làm sao là tính?”

“Vậy huynh cần ăn tướng của đệ, như vậy là được rồi.”

“Đệ còn quân cờ khác cho ta ăn, ta ăn tướng của đệ, đệ lại chịu thua, muốn ta đánh tiếp như thế nào đây?”

“Huynh còn nhiều quân cờ như vậy, muốn đánh như thế nào đánh như thế đó, nhưng được ăn tướng của đệ.”

“Ta mã, cũng là chiếu tướng, tượng qua cũng là chiếu tướng, pháo qua sông cũng là ...”

Lúc này Tiểu Lược cầm lấy tướng của mình, cười “Du ca ca, tướng của đệ mặc kệ xe pháo mã của huynh, đều .” xong phi thân ra ngoài.

“Ta cũng đuổi theo.” – Thiên Du thả người tùy ý bay theo.

Thân ảnh bọn họ như hai con chim vui vẻ bay lượn truy đuổi giữa trung, như bay vào đường hầm thời gian trở về thời gian vui vẻ hạnh phúc lúc trước.

Đột nhiên, phát ra tiếng sấm, mặt trời còn chưa lặn, trong trung mù mịt sương mờ, sắc trời nháy mắt liền tối đen.

Tiểu Lược dừng chân đứng mái ngói đỏ, ánh mắt nhìn vào lôi điện trước mắt, ở phía đông mây đen nghìn nghịt, phát ra tia chớp.

“Tiểu Lược, trời mưa, chúng ta vào phòng !” – Thiên Du .

Tiểu Lược giống như nghe thấy lời của Thiên Du, ánh mắt vẫn kinh ngạc nhìn về hướng xa xa, yếu ớt “Đệ đến tốt cùng là ai? Vừa rồi vui vẻ, trước kia đệ giống như từng vui vẻ như vậy, nhưng khi chính đệ cũng sắp bắt được tia sáng đó, nháy mắt nó lại vụt tắt, giống như tia chớp vừa rồi, nhảy vụt qua...”

“Tiểu Lược, loại việc này có gấp cũng được, ta tin tưởng ngày đệ nhớ lại mọi chuyện.”

“Đến khi nào? Đệ sống trong bóng tối mười năm, đệ quên bộ dáng cha mẹ mình như thế nào, đệ cũng quên cuộc sống trước kia là như thế nào, có lần đệ lấy dũng khí hỏi bà ngoại. khi đó bà ngoại lại khóc, từ đó đệ

bắt đầu dám hỏi lại nữa. Đệ nghĩ rằng, có lẽ cuộc sống trước kia quá thê thảm nên bà ngoại đành lòng cho đệ biết, nhưng cho dù là như thế, đệ cũng muốn biết...” tới đây nước mắt Tiểu Lược tiếng động rơi xuống.

Thiên Du đau lòng ôm nàng vào ngực, miệng ra “Nàng là xảo muội muội của ta.”

Tiếng sấm ầm ầm che lấp lời của Thiên Du, lập tức trời mưa to xối xả, xối ướt cả hai người.

Thiên Du hơi đẩy Tiểu Lược ra, lau nước mưa cùng nước mắt mặt.

“Tiểu Lược, chúng ta vào nhà .”

Thiên Du muốn mang Tiểu Lược bay trở về lầu các, nhưng thân thể nàng vẫn bất động, ngược lại đưa tay vuốt vuốt đám râu ướt sũng mặt Thiên Du.

“Du ca ca, râu này của huynh giống như tảo ngâm trong nước, nếu lại thêm viên trứng, đó là thuốc tảo trứng đệ thích nhất. Nếu huynh sinh bệnh, đệ hàm chén thuốc tảo trứng dứt cho huynh...”

Thiên Du hôn nàng, trong cơn mưa hai người hôn nhau nồng nhiệt, cơn mưa bên ngoài cũng thể làm tắt cuồng nhiệt trong lòng họ.

Tiểu Lược như say trong cái hôn nồng nhiệt này, trong lòng lên những gì nàng đọc lúc nãy

Du ca ca xảo muội muội, xảo muội muội thương Du ca ca...

Đột nhiên Thiên Du ôm lấy Tiểu Lược, nhanh chóng xoay thân thể nửa vòng, lưng vừa lúc đón chướng từ phía sau.

Tiểu Lược thấy Thiên Du nôn ra ngụm máu, hoảng sợ nhảy dựng lên, sắc mặt trắng bệch, khóc “Du ca ca! Huynh sao rồi...”

Tiểu Lược nhìn thấy hắc y nhân kia tay cầm đao tới.

“Tiểu Lược, ... đừng lo cho ta, mau chạy !” – Thiên Du thúc giục.

“! Đệ bỏ huynh lại mà chạy mình.” – Tiểu Lược tức giận trừng hắc y nhân, cắn giận

“Người rốt cục là ai? Ta và người có thù oán gì, sao năm lần bảy lượt người muốn lấy mạng ta?”

“Người đến tào địa phủ, gặp cha mẹ người rồi, họ cho người biết.” hắc y nhân chém đao lại, Thiên Du đẩy Tiểu Lược ra, lấy thân mình che cho Tiểu Lược.

Bỗng nhiên có bóng đen bay nhanh lại.

“Tiểu Lược, mau dẫn Nhâm huynh đệ rời khỏi đây!”

“Được, Thạch đại ca.” – Tiểu Lược nhìn thấy Thạch Lỗi như thấy được cứu tinh, tinh thần an tâm ít. Nàng xoay người, nâng Thiên Du dậy, quan tâm hỏi “Du ca ca, huynh còn sức để được?”

“...vấn đề gì...”

xong hai người vận khí bay ra khỏi sơn trang.

-----oOo-----

Chương 16: Chương 7.1

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chạy về tới vọng xuân lâu, Thiên Du chỉ còn lại tia hơi thở, chương trí mạng vừa rời của hắc y nhân, làm cho lục phủ ngũ tạng của bị thương nặng, lâm vào hôn mê.

“Vì Du ca ca thay đệ đỡ chương này mới biến thành cái dạng này, đều là do đệ hại huynh ấy...” về tới vọng xuân lâu lúc lâu, nhưng nước mắt của Tiểu Lược vẫn chưa ngừng chảy ra.

“Tiểu Lược, Du ca ca của đệ có chuyện gì đâu, Thạch Lỗi vận khí chữa thương giúp, đệ lại khóc ngừng như vậy, hại bọn ta phân tâm, khí chuyển ngược, như vậy Du ca ca của đệ tỉnh lại nữa.”

Tiểu Lược nghe lời Phù Dung , sợ tới mức nước mắt cũng dừng lại.

“Tốt lắm, mau đem quần áo ướt sũng này thay ra, bằng khi tỉnh lại, đôi lại là dề ngã xuống, chẳng phải làm đau lòng đến chết sao.” Phù Dung .

“Chính là Du ca ca còn chưa hết nguy hiểm, dề muốn rời khỏi...”

Lúc này Thạch Lỗi mệt mỏi từ trong phòng ra.

Tiểu Lược vội vàng chạy lại hỏi “Thạch đại ca, Du ca ca thế nào?”

“Nội thương có gì đáng ngại, bất quá nguyên khí bị thương nặng, thân thể suy yếu, còn sốt cao, các người chạy nhanh nấu cho chút cháo, cố gắng cho uống.”

“Dề ...” khi Tiểu Lược muốn rời , Phù Dung gọi nàng lại

“Dề làm sao có thể làm việc đó? Để ta phân phó Tiểu Hoa kêu đầu bếp nấu cho.”

“Vẫn nên để ta , phải là chuyện của mình, ta sợ các nàng làm việc chu toàn.” Dung bà ngoại đem quần áo sạch của Tiểu Lược lại đưa cho Tiểu Lược, dặn dò “Tiểu Lược, mau thay quần áo ướt sũng người ra , cũng đừng để cả hai đều ngã bệnh, chút cháo nấu rồi, con cũng phải uống chén.”

“Con chăm sóc cho Du ca ca.” Tiểu Lược ôm quần áo bước vào phòng

Sau khi Tiểu Lược thay đổi quần áo sạch , ngồi bên giường, trơ mắt mình Thiên Du, cũng dám chớp mắt cái, chỉ sợ xảy ra chuyện gì.

Lúc này râu bên miệng của Thiên Du hơi run run, Tiểu Lược nghĩ đến chuyện, vội vàng cúi người đưa lỗ tai lại gần nghe.

Tiểu Lược nghe rên rỉ vài tiếng, trong miệng thảo lời vô nghĩa, ý nghĩa hàm hồ, cũng nghe lắm gì.

“Du ca ca, huynh muốn cái gì sao?” Tiểu Lược lo lắng hỏi.

“...Xảo muội muội... xảo muội muội....ta rất...nhớ muội...”

Nguyên lai trong lòng Du ca ca chỉ tâm tâm niệm niệm nhớ tới xảo muội muội, căn bản có dư chỗ cho nàng.

Tiểu Lược đối với xảo muội muội vừa hâm mộ lại vừa đố kị, nếu Du ca ca biết hôm ấy người huynh ấy hôn ở Tương tư lâm là Tiểu Lược nàng chứ phải xảo muội muội , huynh ấy thích nàng sao?

“Xảo muội muội, muội ở đâu... cần cùng Du ca ca chơi trò trốn tìm đâu!” – Thiên Du mê sảng liên tục, ngủ yên được.

Tiểu Lược cẩn thận vượt vượt vài sợi râu của , vượt cái trán nóng như đốt của , cũng ở bên tai giọng “Du ca ca, xảo muội muội ở bên cạnh huynh, nàng hề chơi trốn tìm với huynh, huynh phải mau tỉnh lại, nàng còn chờ người bồi nàng đọc sách, luyện chữ, cùng nàng chơi cờ, hai người bay lượn vui vẻ..., còn có... nàng chờ huynh dạy võ công cho nàng, trả thù cho cha mẹ...”

tới đây, Tiểu Lược cũng biết là lệ rơi đầy mặt, cũng mình là ai.

Nhất thời, tất cả cảm xúc xáo trộn mạnh mẽ, càng ngừng trong đầu nàng va chạm, vì thế nhìn được dựa vào ngực Thiên Du khóc lên.

“Ta... ta đến tốt cùng là ai...”

Tiểu Hoa bung bát súp tiến vào, Tiểu Lược vội vàng ngồi xuống

“Tiểu Lược, làm sao huynh khóc?”

“Ta nào có khóc? Chỉ là cẩn thận hắt xì cái, nhất thời dùng sức, sặc đến chảy nước mắt.” Tiểu Lược vội vàng lau nhanh nước mắt mặt.

“Mặc kệ huynh khóc hay là hắt xì ra nước mắt, bà ngoại ra lệnh cho huynh đem bát súp này uống cạn, đây là dùng linh chi cùng thuốc tốt hầm ra, huynh cũng nên bỏ phí.”

“Ta uống hết.”

Tiểu Hoa đưa mắt nhìn Thiên Du nằm giường hỏi “Huynh ấy còn chưa

có tỉnh lại sao?”

“Còn chưa tỉnh, Tiểu Hoa muội để thuốc xuống đó , chờ chút huynh ấy tỉnh lại, ta dứt huynh ấy uống.”

“Cũng tốt, Tiểu Lược, huynh ngàn vạn lần nhớ phải đem thuốc uống nha.” Trước khi Tiểu Hoa ra khỏi phòng, còn lo lắng dặn dò nhiều lần.

Tiểu Hoa rồi, Tiểu Lược bưng bát súp bàn uống ngậm, cảm thấy chút nguyên khí từ dưới bụng tăng lên, vì thế đến bên cạnh giường gọi Thiên Du tỉnh lại.

“Du ca ca, huynh mau tỉnh lại, tỉnh lại đem bát súp này uống chút xong lại ngủ tiếp, Du ca ca, huynh mau tỉnh lại...”

Kêu vài tiếng, vẫn thấy Thiên Du có dấu hiệu tỉnh lại, Tiểu Lược liền chút do dự, uống ngậm thuốc, cúi người che lên cái miệng của , cứ như vậy chút lại chút dứt uống đến hai bát súp thấy đầy mới dừng lại.

Lúc này, thân thể Thiên Du hơi nhúc nhích, mi mắt run run mở ra, suy yếu kêu tiếng “Tiểu Lược...”

Tiểu Lược nghe thấy Thiên Du kêu tên nàng, khỏi vui mừng khóc.

“Du ca ca, cuối cùng huynh cũng tỉnh, đệ rất... vui mừng, Đệ...” Tiểu Lược khóc thút thít .

“Đệ rất sợ huynh cứ ngủ vậy mãi, cũng tỉnh lại nữa.”

Thiên Du nghĩ muốn ngồi dậy, nhưng làm sao cũng có khí lực nhút nhích, vì thế phân phó “Tiểu Lược, giúp ta ngồi dậy.”

“ được, Thạch đại ca lục phủ ngũ tạng của huynh bị thương nặng, phải nghỉ ngơi nhiều.”

“Vậy... đệ ngồi bên cạnh ta, để cho ta có thể nhìn đệ gần chút.”

Tiểu Lược lập tức ngồi bên cạnh giường.

Thiên Du cố gắng nâng tay lên, Tiểu Lược hiểu ý đưa mặt lại gần.

“tốt quá, đệ có chuyện gì...” Thiên Du vuốt ve hai má của Tiểu Lược, mắt của nàng, cái mũi cùng đôi môi.

“Đừng khóc.” Thiên Du vuốt khắp mặt nàng, Tiểu Lược cả người nằm phục ngực “Ta che chở cho đệ, che chở ai đây?”

“Mạng này của huynh phải giữ lại để gặp xảo muội muội của huynh a. Nếu huynh có chuyện gì, xảo muội muội của huynh làm sao bây giờ?”

“Đứa ngốc, người ta đề ý là đệ nha.” Thiên Du đem Tiểu Lược ôm càng nhanh, cũng hôn trán nàng chút.

“Vậy xảo muội muội của huynh đâu? Huynh thương nàng?”

“Ta cũng nàng a, ở trong lòng ta hai người đều như nhau.”

Tiểu Lược cùng xảo muội muội đầu của Du ca ca có thể quan trọng ngang nhau, Tiểu Lược cảm thấy như vậy thỏa mãn.

“Du ca ca, chờ thương thể của huynh tốt hơn, đệ có điều này muốn cho huynh biết.” qua vài ngày cùng bà ngoại thương lượng, Tiểu Lược tính toán đem chuyện mình là nương cho biết.

“Được, chờ vết thương của ta đỡ hơn ta cũng có việc muốn cho đệ biết.” Thiên Du cũng muốn để Tiểu Lược hoang mang thêm nữa, mà cũng thể chịu đựng nổi gặp nhau nhưng thể nhận nhau, ôm nhau nhưng thể lên tâm tư dây vò cùng thống khổ.

Tiểu Lược sợ thân thể Thiên Du suy yếu thể chịu đựng nổi sức nặng của nàng, vì thể muốn rời khỏi ngực , lại bị Thiên Du ngăn lại.

“Đừng đứng lên, cứ nằm vậy .”

“Nhưng là như vậy... huynh cảm thấy thoải mái sao?”

“ . Nếu như có thể ôm đệ như vậy, thương thể của huynh cũng tốt hơn phân nữa.”

Tiểu Lược nghiêng thân thể xuống thức lưng Thiên Du, đem tai dán tại

lòng ngực nghe quả tim đập thình thịch kia, Tiểu Lược nghe tiếng tim đập ổn định, an tâm ngủ.

“Du ca ca, huynh mau đuổi theo muội... Du ca ca, huynh có muội ,... Du ca ca, huynh lên núi Côn Lôn, muội chờ huynh học xong trở về, sau đó làm tân nương của huynh...”

Trong mộng thâm tình biết bao nhiêu? có đôi mắt trong veo như nước nhìn chăm chú thiếu nam, có chút then thùng hỏi thẳng đôi phương, xong cũng định luôn duyên nợ kiếp này của hai người.

Đột nhiên, ánh mắt ôn nhu của thiếu niên lại biến thành ánh mắt hung ác của hắc y nhân.

Tiểu Lược bừng tỉnh dậy, lại thấy mình vẫn nằm an ổn trong lòng ngực của Thiên Du. Nàng cẩn thận đỡ cánh tay ôm nàng xuống, nhàn bước xuống giường.

Tiểu Lược nhìn chăm chú Thiên Du ngủ giường, vừa hồi tưởng lại giấc mộng vừa rồi, khỏi tự hỏi “Đó chỉ là giấc mộng thôi sao?”

-----oOo-----

Chương 17: Chương 7.2

Nguồn: EbookTruyen.VN

Nhưng cảm giác ngọt ngào kia chân , đến giờ vẫn còn lưu lại trong lòng nàng, vì có xuất của hắc y nhân kia mà biến mất. Và gương mặt của thiếu niên thiếu nữ trong mộng rằng, cũng phải vì ngày suy nghĩ đêm nằm mơ thấy đơn giản chỉ có vài chữ như vậy là có thể giải thích được nghi hoặc dần lớn trong lòng nàng.

Còn có, hắc y nhân uy hiếp đe dọa giết nàng kia, cùng đủ loại tình cảnh ở cầm kiếm sơn trang, từng việc đều lộ nhiều nghi vấn, hơn nữa nhất định là có liên quan đến đoạn trí nhớ mất kia của nàng.

Tiểu Lược quyết định tìm hiểu rằng, nàng sờ trán Thiên Du chút, thấy sốt giảm bớt, nàng liền an tâm rời khỏi phòng.

Tiểu Lược tìm Dung bà ngoại, hỏi thẳng vấn đề “Bà ngoại, con rốt cục là ai?”

Dung bà ngoại hoảng sợ “Tiểu Lược, con làm sao lại hỏi vấn đề kì quái như vậy?”

“Bà ngoại, con ngoại trừ chỉ biết mình tên là Âu Dương Xảo Sơ ra, những chuyện khác con đều biết, gia cảnh thân thế con như thế nào? Cuộc sống trước kia của con trải qua như thế nào? Bộ dáng của cha mẹ con... thiệt nhiều, thiệt nhiều chuyện con đều nhớ , bà ngoại, xin người hãy cho con biết.”

“Tiểu Lược, chờ con...”

“ cần! Con chờ nổi nữa, con sống mơ hồ qua mười mấy năm, tại con trưởng thành, con muốn biết. Bất luận có bao nhiêu kích động cùng đáng sợ, con cũng có dũng khí đối mặt. Bà ngoại, cầu xin người cho con biết.”

“Này...” Dung bà ngoại do dự bất an “Tiểu Lược, để cho ta suy nghĩ chút rồi cho con biết được ?”

“Bà ngoại, người chỉ cần trả lời con chuyện, con cùng cảm kích ơn trang rốt cục là có quan hệ gì?”

Bà ngoại thần sắc hoảng sợ, run rẩy hỏi “Tiểu Lược, con phải... là nhớ ra cái gì?”

“ có, con nhớ ra được chuyện gì, nên con mới hỏi người a.”

“Tiểu Lược, tiểu thư tốt của ta, đừng ép ta...”

“Bà ngoại, đem mọi chuyện cho nàng .” Thiên Du tiến vào, Tiểu Lược vội vàng lập tức đỡ ngồi xuống.

“Du ca ca, thân thể của huynh rất suy yếu, làm sao lại có thể xuống giường lại?”

“Tiểu Lược, đệ cũng ngồi xuống , ta có lời muốn với đệ.” Thiên Du .

Tiểu Lược kéo ghế ngồi gần bên chân Thiên Du, ngẩng khuôn mặt nhẵn, đôi mắt trông mong, ngóng nhìn .

Dung bà ngoại vẫn còn điều cố kị, liền “Du thiếu gia, người mới bị thương, ta nghĩ chuyện này nên để vài ngày nữa rồi tốt hơn.”

“Bà ngoại, người kia vẫn nhìn chăm chăm Tiểu Lược, cho nên vẫn nên cho nàng , để nàng biết đường phòng tránh, nếu dựa vào cá tính biết nặng của nàng, nếu nguy hiểm ở trước mắt nàng, nàng vẫn có thể ngốc lảng vào đó.”

“Đệ chỉ là mất trí nhớ, đệ phải là đứa ngốc.” Tiểu Lược kháng nghị .

“Đệ chính là đứa ngốc vừa làm người ta vừa làm cho gười ta lo lắng.” Thiên Du thương .

“Du thiếu gia, người có muốn thương lượng với Thạch đại gia chút hay ?” Bà ngoại lo sợ Tiểu Lược nếu biết được chân tướng, lập tức nhớ lại thảm án ngày đó, nàng chịu nổi.

“Du ca ca, huynh mau , đừng để ý đến bà ngoại, người chuyện gì cũng lo lắng sợ hãi.” Tiểu Lược có chút chờ được thúc giục.

“Tiểu Lược, bà ngoại đều là vì lo lắng cho an toàn của đệ.” Thiên Du nhàng giáo huấn câu.

“Bà ngoại, xin lỗi, con biết mấy năm nay người mang theo con sống cực khổ như thế nào, nhưng con muốn biết. đoạn trí nhớ con quên kia có thể là do con tự mình từ bỏ, nên để cho người thay con gánh vác, người làm cho con nhiều lắm, tại là lúc người gỡ xuống gánh nặng bao lâu nay, thoải mái mà sống.”

Dung bà ngoại cảm động, lấy tay áo lau nước mắt, đứng dậy ra cửa phòng.

“Tiểu Lược...” Thiên Du đưa tay vuốt khuôn mặt nhẵn của nàng, từ từ “Nàng gọi là Âu Dương Xảo Sơ, là con duy nhất của chủ nhân cầm kiếm sơn trang Âu Dương Kính Hồ cùng Giang Nam đệ nhất tài nữ Hương Tuyết Hải.”

Tiểu Lược kinh ngạc há miệng, lúc sau mới có thể lắp bắp “Ta là... con của trang chủ Cẩm kiếm sơn trang... vậy... vậy... ta cũng là nữ nhân Du ca ca thương Xảo muội muội...”

“Đúng vậy, nàng chính là xảo muội muội của ta. Thời điểm mới gặp nàng, ta chỉ cảm thấy nàng có chút giống xảo muội muội, bất quá lúc đó ta nghĩ có lẽ do mình tưởng niệm quá sâu mới có thể đem thiếu niên nghĩ thành nương. Sau đó nàng thân đầy máu trở về, là ta thay muội chữa thương, phát ra nàng chính là nương, sau đó ta gặp Dung bà ngoại, ta thập phần xác định nàng chính là xảo muội muội của ta.”

“Ta là xảo muội muội? ta là xảo muội muội...” Tiểu Lược kinh hỷ, vừa khóc vừa cười, thảo tự .

“Ta là xảo muội muội...”

Thiên Du gặp Tiểu Lược rơi nước mắt ngừng, kinh ngạc hỏi “Làm sao lại khóc? Nàng thích mình là xảo muội muội?”

“,... phải,... Du ca ca, lúc trước ta thấy huynh si tình với xảo muội muội như vậy, ta cảm thấy hâm mộ nàng, thậm chí hi vọng mình có thể là xảo muội muội.”

“ tại nàng chính xác là xảo muội muội, phải là nên cao hứng hay sao?”

“Muội khóc... là bởi vì...” Tiểu Lược thương tâm nhào vào lồng ngực Thiên Du, khóc “Muội thương huynh như vậy, lại quên mất huynh, làm cho huynh thương tâm khổ sở...”

“Tốt lắm, tốt lắm. Đừng khóc, cũng phải do nàng nguyện ý.” Thiên Du nhàng vỗ hai má nàng “Cũng phải là nàng đem ta quên , chỉ là nàng nhất thời đánh rơi mà thôi. Đánh rơi gì đó, chỉ cần nàng có tâm, nhất định tìm lại được.”

“Du ca ca, muội phải nhanh chóng nhớ lại, muội cần nhìn thấy huynh như vậy, nhưng trong đầu lại trống rỗng.”

“ cần gấp, từ từ nhớ, chúng ta có thời gian.”

“, muội muốn nhanh nhớ lại mooij chuyện trước kia! Muội,...muội

muốn biết thời gian chúng ta ở cùng nhau có bao nhiêu vui vẻ cùng ngọt ngào, muốn đem chúng nó lần nữa nhồi vào chỗ trống trong lòng muối.”

“Ta tin tưởng nàng nhất định làm được, xảo muối muối, sau này ta dùng cả hai tay mình nắm lấy muối. cho muối rời xa ta nữa. xảo muối muối, chờ thương thể của tta tốt hơn, ta gửi thư về bẩm báo với cha mẹ, thỉnh hai vị nhân gia làm chủ, để chúng ta mau chóng bãi đường thành thân.”

“Nhưng huynh ở cùng chỗ với ta rất nguy hiểm, muối nghĩ hắc y nhân kia tìm cơ hội xuống tay với muối.” Tiểu Lược nghĩ tới Thiên Du vì mình mà bị trọng thương, khỏi rùng mình, sợ hãi “Du ca ca, muối muốn huynh chết...”

“Ai ta muốn chết? ta chẳng những chết mà còn bắt tên hung thủ ác độc kia, thay cha mẹ nàng cùng hai mươi mấy mạng người Âu Dương gia báo thù.”

“Du ca ca...” Tiểu Lược trong lòng cảm động, lại khóc.

Thiên Du nâng khuôn mặt đầy nước mắt của nàng lên, nhàng hôn lên nước mắt của nàng, sau đó hôn nàng sâu.

-----oOo-----

Chương 18: Chương 7.3

Nguồn: EbookTruyen.VN

Thiên Du nâng khuôn mặt đầy nước mắt của nàng lên, nhàng hôn lên nước mắt của nàng, sau đó hôn nàng sâu.

Sau hôm đó, Thạch Lỗi canh giữ ở Cầm kiếm sơn trang bảy ngày bảy đêm nhưng hắc y nhân vẫn xuất , giống như cơn ác mộng chứ hề có .

đêm này, bốn người ở trong phòng Phù Dung bàn tính, đầu mỗi duy nhất đột nhiên bị gián đoạn, cảm giác có chút thất vọng.

“Con người thể nào tự dung biến mất, tại sao chúng ta phải sợ gặp báo ứng? phải người xưa thường , thiện hữu thiện báo, ác giả ác báo sao? Chỉ

là thời cơ chưa tới, ta tin ông trời bỏ qua cho tên ác nhân giết người chớp mắt kia.” Phù Dung

“Nhưng nếu vĩnh viễn xuất , làm sao chúng ta có thể tìm được .” Thiên Du lo lắng , người này ngày nào còn chưa bắt được, ngày đó Tiểu Lược vẫn thế an toàn.

“Tiểu Lược, đệ là người duy nhất có thể chỉ ra và xác nhận hung thủ!” Phù Dung .

“Đệ so với ai khác càng muốn bắt hung thủ, nhưng bà ngoại hung thủ hôm đó bịt mắt, cho dù đứng trước mặt đệ, đệ cũng nhìn ra .” Tiểu Lược ủ rũ .

“ phải như vậy, người cùng kẻ thù tuy hai cái khác nhau cái đến tâm khảm, cái hận tới xương tủy, nhưng đều ảnh hưởng sâu sắc tới con người. cho dù đối phương hóa thành tro cũng có thể nhận ra , hướng chỉ còn lộ ra đôi mắt, như vậy đủ rồi.” Phù Dung nhìn Thiên Du liếc mắt cái, trêu ghẹo “ mặt Du ca ca của đệ bị đồng râu che khuất, đệ chỉ nhìn cái liền có thể nhìn ra , phải sao?”

Tiểu Lược cùng Thiên Du thâm tình nhìn nhau.

‘Phù Dung nương rất đúng, nếu đó là người biết cầm kiếm sơn trang, chỉ cần Tiểu Lược hồi phục trí nhớ là có thể nhận ra được hung thủ là ai.” Thạch Lỗi .

“Đúng vậy, ý ta là như vậy” Phù Dung liếc mắt nhìn Thạch Lỗi cái, phụ họa .

Thạch Lỗi ngượng ngùng cúi đầu uống ngụm rượu, liền đứng dậy cáo từ.

Tiểu Lược cùng Thiên Du cũng muốn đứng dậy theo ra ngoài, Phù Dung đột nhiên gọi Thiên Du lại.

“Râu đại hiệp, huynh muốn đâu?”

“Ta trở về...”

Phù Dung nhìn bộ dáng ghen tuông của Tiểu Lược, nhin được bốn cột

“Huynh bao ta tháng, tại chỉ quá nữa, huynh ghét bỏ ta rồi sao?”

“Phù Dung nương, ta cũng phải....”

Phù Dung có ý cho Thiên Du xong, liền xước lời “Mọi người đều biết ta là người thân mật của huynh, giờ huynh lại suốt ngày ở cùng với Tiểu Lược, người khác biết, còn cho là công phu hầu hạ nam nhân của ta tốt, nên huynh mới tìm tên tiểu tử, việc này nếu truyền ra ngoài, thanh danh của Phù Dung chẳng phải bị phá hư sao, sau này làm sao ta có thể giữ được vị trí đầu bảng của xuân lâu chứ?”

“Du ca ca... huynh hãy bồi Phù Dung tử cho tốt, ta quấy rầy hai người nữa.” Tiểu Lược đem Thiên Du đẩy về phía Phù Dung, xoay người chạy ra ngoài.

“Xảo muội muội!” Thiên Du sốt ruột kêu tiếng, sau đó đối mặt với Phù Dung, oán giận “Phù Dung nương, lúc đó chúng ta ràng có chuyện gì, vì sao nương còn cố ý lời mập mờ trước mặt Tiểu Lược?”

Khóe miệng Phù Dung hạ xuống chút có điểm ảm đạm.

“Thực xin lỗi, ta chỉ là nhìn thấy các người tình cảm ngọt ngào, trong lòng vừa hâm mộ lại đố kị, ta nghĩ tới Phù Dung đến khi nào mới có thể tìm được nam nhân lòng đối tốt với ta, nghĩ như vậy để ý để cảm xúc dâng lên, liền đùa các người chút, ta có ác ý.”

“Phù Dung nương, tuy rằng xuất thân phong trần, nhưng tấm lòng hăng hái và nhiệt tình của nương làm người ta bội phục, ta khẳng định nương có được người tâm mình.”

“Tốt lắm, ta phải là người đa cảm như vậy, tại người huynh nên an ủi phải ta mà là xảo muội muội của huynh.” Phù Dung khua khăn lụa trong tay, đuổi người “Huynh còn mau đuổi theo, tâm nhãn của Tiểu Lược giống như con kiến vậy, nếu đuổi kịp, có khả năng nửa tháng nữa huynh phải ngủ đất trong phòng ta.”

Thiên Du nghe vậy liền phi thân đuổi theo. vào tiểu viện bên hông Vọng xuân lâu, từ đầu đến cuối gọi Tiểu Lược, nhưng vẫn thấy trả lời. Nghĩ nàng có thể là chạy ra bờ sông, chân vừa bước ra cửa, sau lưng liền truyền tới tiếng gọi

“đâu vậy?”

Thiên Du ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy Tiểu Lược ngồi nóc nhà.

thả người bay lên nóc nhà, ngồi bên cạnh Tiểu Lược, giải thích “Xảo muội muội, ta cùng Phù Dung nương là trong sạch, chúng ta cũng có...”

“Huynh cần giải thích, muội cũng phải là sinh khí với huynh và Phù Dung tỷ.”

“Vậy muội tin tưởng ta?”

“phải huynh, mà là Phù Dung tỷ. Muội rất hiểu Phù Dung tỷ, tuy rằng tỷ ấy thân ở chốn phong trần, nhưng luôn giữ mình trong sạch. Trừ khi là người trong lòng tỷ ấy nếu tỷ ấy lãng phí chính mình.”

“Huynh biết cho nên huynh vẫn luôn tôn trọng nương ấy.”

Tiểu Lược nghiêng mình nhìn chăm chú Thiên Du lúc, sau đó nhắm mắt lại.

“Xảo muội muội, nàng làm gì đó?” Thiên Du khó hiểu hỏi.

“Du ca ca, muội nghĩ tới khuôn mặt của huynh.” Tiểu Lược đưa tay vuốt mặt Thiên Du, như sờ soạng trong bụi cỏ.

“Dưới đám râu này, mắt của huynh, miệng của huynh, môi của huynh, hơn nữa trong mộng của muội chỉ là thiếu niên, muội muốn nhớ tới bộ dáng của huynh.”

Thiên Du nắm lấy tay Tiểu Lược, đặt lên môi hôn cái.

“Ta tìm được muội, râu này cần để lại, ngày mai ta đem râu này cạo, xem thử muội còn có thể nhận ra ta được ?”

Tiểu Lược đột nhiên mở mắt ra, nhảy xuống đất, chạy vào trong phòng.

“Xảo muội muội, lại làm sao vậy?” Thiên Du than thở tiếng, tính cách vẫn thay đổi, nghĩ có gió chính là có mưa, cũng biết thông báo tiếng.

Thiên Du theo phía sau, vào phòng thấy Tiểu Lược mài mực, bàn cũng trải ra tờ giấy, sau đó cầm cây bút lông, chấm mực, định hạ bút xuống vẽ, thấy Thiên Du đứng bên cạnh liền đặt bút xuống.

“Làm sao lại vẽ? Huynh còn chờ thưởng thức a!”

“Du ca ca, huynh ra ngoài, tại huynh được xem nha.”

“Vì sao tại cho huynh xem?”

“Dù sao ngày mai huynh cũng biết, huynh ra ngoài , đừng làm phiền muội.”

Tiểu Lược kiên quyết đẩy Thiên Du ra khỏi phòng, còn đóng chặt cửa lại, phòng ngửa tiến vào.

Nàng trở lại bàn gỗ, nhắm mắt trầm tư chút, sau đó cầm lấy bút, từng nét từng nét vẽ lên Nhâm Thiên Du trong trí nhớ của nàng.

-----oOo-----

Chương 19: Chương 8.1

Nguồn: EbookTruyen.VN

Giữa trưa Phù Dung ôm gói đồ tìm Tiểu Lược.

“Dung bà ngoại, Tiểu Lược đâu?”

“Đêm qua biết vẽ cái bức tranh gì, để cho tới hừng đông mới ngủ.”

“Dung bà ngoại, sau khi ta biết chuyện của Tiểu Lược, ta cảm thấy người giỏi, đối với Tiểu Lược cẩn thận chiếu cố, cho dù là mẹ ruột bất quá cũng tốt hơn như thế.”

“Ta làm vậy bất quá là vì báo đáp ân tình của Âu Dương gia.” Dung bà ngoại sau khi thần nhiên , lại cảm khái tiếng.

“Gần đây ta nhìn Tiểu Lược, liền nhận được nhớ tới phu nhân, bộ dáng của nàng càng lúc càng giống phu nhân lúc trẻ.”

“Âu Dương phu nhân nhất định rất xinh đẹp.” Phù Dung nhìn thấy tay Dung bà ngoại may vá quần áo của Tiểu Lược, lại hỏi

“Dung bà ngoại, nay Tiểu Lược biết thân thể của nàng, bà ngoại còn tính cho nàng hồi phục thân phận nữ nhi sao?”

“Ta là nghĩ thân phận của nàng chỉ cần vài người các người biết, tạm thời thể công bố thân thể của nàng ra ngoài, để cho nàng tiếp tục lấy thân phận của nam nhi mà sống ở xuân lâu, ta cảm thấy an tâm hơn.”

“Chỉ sợ có người tính như vậy.”

“Là người nào...” Tiểu Lược hai tay dụi mắt buồn ngủ, há miệng ngáp to cái, sau đó thoải mái duỗi thân cái.

“Xem muội bộ dáng tính tình này, nơi nào giống danh môn thiên kim tiểu thư?” Phù Dung giễu cợt .

“Nếu thiên kim tiểu thư thể há mồm ngáp, thể duỗi thẳng lưng, muội tình nguyện lại làm Tiểu Lược, nơi nào cũng thoải mái tự tại.”

“Chỉ sợ có người đáp ứng.”

“Ai dám can thiệp quyết định muội là nam hay nữ chứ?”

“Muội cứ ?” Phù Dung cười tiếng “Du ca ca của muội cũng muốn suốt ngày ôm xù tiểu tử hôn tới hôn lui, để cho người khác gặp được khó có thể chịu được.”

“Ai... .. chúng ta nào có suốt ngày hôn tới hôn lui? Miệng đầy râu đem môi người ta đụng ngứa ngứa, rất thoải mái.” Tiểu Lược vội vàng thanh minh càng làm giấu đầu lòi đuôi.

“Nguyên lai cùng cái miệng đầy râu thân ái lại có tư vị này a, ta cũng có phúc phần hưởng qua.” Phù Dung liếc mắt nhìn nàng cái, mờ ám “ta nghĩ chỉ có cái miệng ngứa ngứa, ngay cả tâm, cả thân đều ngứa ? giống như... giống như có ngàn, có vạn con kiến ở người muội di động, lúc

này càng giống như muốn người khác thay mình gãi ngứa, Tiểu Lược ta rất đúng có phải ?”

“Phù Dung tử, tử...” Tiểu Lược đỏ mặt dậm chân cái, “Muội thèm nghe tử nữa.”

“Muội cần e lệ, ta đem chuyện nương dạy cho muội cho muội biết thôi.” Phù Dung gỡ túi đồ ra, bên trong là bộ quần áo màu xanh và vài món trang sức “Sáng sớm bảo ta chuẩn bị ít đồ của nương cho Tiểu Lược, Dung bà ngoại, phiền người giúp Tiểu Lược rửa mặt, chải đầu.”

Tiểu Lược then thùng “Làm gì nha, cũng phải là lên kiệu hoa?”

“Nếu hôm nay muội nghĩ muốn lên kiệu hoa, ta nghĩ lập tức đem kiệu hoa nâng tới cửa.” Phù Dung “Tiểu Lược đừng có nhăn nhó nữa, mau ngồi xuống để bà ngoại giúp muội chải đầu, Du ca ca của muội đợi kịp rồi.”

“Muội cũng bảo chờ.” Tiểu Lược khẩu thị tâm phi câu, ánh mắt nhìn chằm chằm bộ quần áo, khỏi nhớ tới ngày đó ở tương tư lâm hôn nhau triền miên.

Dung bà ngoại thấy là chủ ý của Thiên Du, cũng tiện nhiều lời, nghĩ rằng họ là tình nồng mật ý, chuyện này cũng là sớm hay muộn, vì thế bắt tay vào chuẩn bị cho nàng.

bao lâu giai nhân xinh đẹp lung linh đứng trước mặt, Dung bà ngoại nước mắt tràn ra.

“Dung bà ngoại, sao lại khóc? Nếu người thích con thay đổi thân phận nữ nhi, con lập tức cởi xiêm y này ra , đổi về bộ dáng của Tiểu Lược.”

“ phải, tiểu thư, là bà ngoại nhìn bộ dáng của tiểu thư như vậy tự chủ nhớ đến phu nhân mất...” Dung bà ngoại nghẹn ngào .

Tiểu Lược thay bà ngoại lau nước mắt, hỏi “Bộ dáng của con giống mẹ sao?”

“Quả như khuôn đúc ra.” Bà ngoại

Phù Dung thấy trì hoãn ít thời gian, liền thúc giục “Tiểu Lược, chúng ta thôi, bằng đợi được người, nghĩ rằng muối xảy ra chuyện.”

“ ở đâu?” Tiểu Lược hỏi

“ theo tử là được.”

Tiểu Lược hai chân vừa bước ra khỏi cửa đột nhiên nhớ đến chuyện, vội vàng chạy trở lại phòng, cuộn nhanh bức họa người đêm qua mới vẽ, như bảo bối, ôm vào trong lòng, chạy tìm Nhâm Thiên Du.

Xe ngựa dừng lại ở Mẫu Đơn viên.

“Tiểu Lược, ta chỉ đưa muối đến đây.” Phù Dung

“Phù Dung tử, cảm ơn tử làm hết thầy cho muối.” nhớ tới lúc mình ở xuân lâu, nàng đối xử tốt với Tiểu Lược như thế nào, Tiểu Lược cảm động .

“Đừng lời như thế ta thích nghe. Ta nghĩ cái đêm của mười năm trước, ta chạy tới cửa nhà muối, nhất định là do chúng ta có duyên phận.” Phù Dung vỗ hai má xinh đẹp của nàng, “ nhanh, còn đợi muối.”

“Vâng” đầu Tiểu Lược điểm chút, váy cũng nâng, nhảy mạnh xuống khỏi xe ngựa.

Phù Dung nhìn được lắc đầu chút, tựa đầu bên ngoài cửa xe, phân phó “Tiểu Lược, muối quên lễ nghi nữ nhân ta dạy muối như thế nào sao? nữ hài tử động tác phải thanh tú chút, như muối lỗ mãng như vậy, làm nam nhân bị dọa chạy hết.”

Tiểu Lược làm cái mặt quỷ đáng , bỏ lại câu “Du ca ca phải người nhất gan.”

xong nàng nhanh như chớp biến vào tương tư lâm

-----oOo-----

Chương 20: Chương 8.2

"Du ca ca, huynh ở nơi nào? huynh mau ra đây, đừng chơi trốn tìm với muội. Du ca ca. . . . ." Tiểu Lược ở trong rừng dạo qua vòng, bóng người cũng có thấy, thào tự : "Du ca ca chắc chờ đến kiên nhẫn, trước bước rồi? Vẫn là. . . Phù Dung tỷ tỷ tìm sai chỗ?"

Tiểu Lược ngóng nhìn rừng cây tương tự trước mắt, hồi tưởng đến ngày nữ nhân nào đó, Du ca ca chính là ở dưới tàng cây tương tự hôn nàng, giờ nàng lại đứng ở chỗ này, nhớ tới tình cảnh ngày đó, rung động trong lòng.

Đột nhiên, Tiểu Lược nhìn ra lá tương tự đất như che mất đường mòn, nàng đến phía trước, ở gốc cây tương tự cao lớn nàng nhìn thấy cánh cửa. Nàng có do dự vào.

Sâu trong rừng biết là chỗ nào, những cây tương tự cao lớn che mất bầu trời, bốn phía mảnh u ám, ngẫu nhiên có ánh mặt trời len qua khe lá chiếu xuống, làm khí cả tương tự lâm có phần quỷ dị.

Nhưng Tiểu Lược tuyệt sợ hãi, nàng cảm thấy được chỗ cánh rừng này giống như trí nhớ đen tối của nàng; có lẽ đến cuối là có thể thấy cảnh nàng hi vọng.

Càng hướng bên trong đến, cây tương tự càng thưa thớt, ánh mặt trời càng nhiều, mơ hồ còn có thể nghe được tiếng nước róc rách.

Tiểu lược theo trực giác tìm đến tiếng nước, xuyên qua gốc cây cuối cùng, thêm khoảng trăm mét , tức nhìn thấy con sông, sông còn có con thuyền .

Nàng nghĩ cũng nghĩ nhiều, phi thân nhảy lên thuyền, phía sau truyền đến thanh quen thuộc.

"Xảo muội muội, nàng đến rồi."

Tiểu lược vội vàng địa quay đầu lại, mở miệng định trách bày chuyện huyền bí nhưng khi nhìn thấy trước mắt chính là nam tử tuấn tú sạch , mà phải vẻ mặt đầy râu của râu đại ca.

Đây là khuôn mặt của Du ca ca!

Thiên Du gặp Tiểu Lược bộ dáng ngốc lảng, khỏi thất vọng : "Xảo muội muội, người quả nhiên nhận ra ta."

"Ai ?" Tiểu lược phục .

"Vây biểu tình của nàng. . . . ." Thiên du giả bộ giật mình hiểu được :
"Ta biết, nàng là kinh ngạc nghĩ, nguyên lai bộ dạng của Du ca ca lại đẹp như vậy!"

"Mới phải đâu! Muội kinh ngạc là cho chính mình, mà phải cho huynh."
Tiểu lược đem bức tranh cầm trong tay giao cho Thiên Du."Du ca ca, chính huynh xem ."

Thiên Du mở tranh cuộn ra, khỏi lú lẫm, bức tranh vẽ hình người
nghiêm nhiên là bản thân , trông rất sống động.

Tiểu Lược xem xét vẻ mặt của , dào dạt đắc ý : "Du ca ca, mặt huynh lộ ra biểu tình mười phần kinh ngạc, có thể thấy được bức tranh của muội cùng huynh thập phần rất giống."

Thiên Du cao hứng : "Xảo muội muội, nàng nhớ tới bộ dáng của ta ."

"Đêm qua, thời điểm khi muội nhắm mắt lại, trong đầu thực tự nhiên liền lên bộ dáng của huynh, cùng với đủ loại tình cảnh khi ở cùng chỗ với huynh." Tiểu lược dừng chút, mặt khỏi lộ ra vẻ mặt thất vọng, ảm đạm :

"Chính là khi muội cố gắng suy nghĩ đến thời điểm đó, nhưng cái gì cũng nhớ được. Du ca ca, vạn nhất muội nhớ nổi những chuyện khác, như vậy là thể bắt được hung thủ, mà muội cũng có thể thay cha mẹ báo thù ."

", xảo muội muội, nàng có thể theo đường mòn ở rừng tương tự đến nơi này, liền có thể là trí nhớ muội chôn ở đáy lòng dần thức tỉnh lại."

"Muội hiểu. . . . ."

"Tòa mẫu đơn viên viên là cha nàng vì chúc mừng nàng được sinh ra,

quyên tiền xây dựng nên để mọi người có thể cùng ngắm hoa đào chơi ở đây, nhưng lại làm ảnh hưởng đến yên tĩnh của cầm kiếm sơn trang, vì thế lợi dụng mảnh rừng lớn cây tương tự ngăn cách vườn hoa cùng sơn trang, người quen thuộc, là thể theo cánh rừng đến nơi này."

"ra là thế."

"Xảo muội muội, nàng nhận ra được đường rừng tương tự, chứng tỏ ở trong nội tâm muội có gì đó thôi thúc muội nhớ lại mọi chuyện. Ta tin tưởng chỉ cần trở lại những nơi quen thuộc, nàng nhất định có thể nhớ lại mọi chuyện trước kia."

"Vì cha mẹ cùng cầm kiếm sơn trang hai mươi mấy mạng người, muội nhất định phải cố gắng."

"Còn gì nữa?"

"Còn có huynh. . . . . Du ca ca." Tiểu Lược vừa đưa mắt lên liền cùng ánh mắt của Thiên Du gặp nhau, nhớ tới lúc này nàng thân quần áo nữ nhi, bất giác thẹn thùng cúi đầu."Làm gì nhìn người ta như vậy? Huynh cũng phải có gặp qua bộ dáng nữ nhi của muội."

"Lần đó nàng tới vội vàng, ta chưa nhìn hết." Thiên Du nâng cằm của nàng lên, si mê : "Xảo muội muội, bộ dáng nữ nhân của nàng rất đẹp, làm cho người ta nhìn hoài chán.."

Ca ngợi của Thiên Du giống như gió xuân, làm cả người Tiểu Lược vui sướng.

"Muội đây trước kia là bộ dáng nam hài, chính là xấu thua mấy tên Xú tiểu tử ?" Tiểu lược giả vờ vui .

", trước kia muội là tuấn tú tiểu tử, ta cũng thực thích, chính là ta càng bộ dáng tại của nàng hơn, cứ như vậy, ta là có thể chút nào cố kỵ mà ôm muội, hôn muội, người khác cho là ta bị mê hoặc, thích cái tiểu tử."

Tiểu Lược nũng nịu hừ tiếng : "Muội khôi phục bộ dáng nữ nhân cũng cho huynh tùy tiện hôn môi, nếu để cho người khác nhìn thấy, có thể muội bị cho là ngã ngón, vũ nhục gia môn Âu Dương gia."

Thiên Du khẽ cười tiếng, nụ cười này , như ánh mặt trời chiếu khắp, chói mắt làm người khác luyến tiếc dời ánh mắt.

"Nguyên lai huynh cười như vậy mê người. . . . ." Tiểu lược phì cười nhìn được nâng tay sờ gương mặt bóng loáng của , cũng kiễng gót chân hôn chút lên miệng của Thiên Du.

"Có phải cảm giác có râu cùng có râu khác nhau ?"

Tiểu lược gật gật đầu, lại lập tức lắc đầu.

"Lúc trước Du ca ca bị râu che hơn phân nửa gương mặt, biểu lộ hỷ, nộ, ái ố mặt huynh đều nhìn ra, như vậy để người bên cạnh nhìn được cảm xúc của mình, làm cho trong lòng người ta rất thoải mái lại bất an, cho nên sau này muội cho huynh để râu."

"Được, hảo muội muội được để râu để." xong, hai tay vòng qua eo Tiểu Lược, lại hôn trụ đôi môi đỏ mọng của nàng.

Thiên Du hề lo lắng nàng là nam hài, mà Tiểu Lược cũng sợ bị phát mình là , vì thế nụ hôn này, như thiên lôi lửa nóng, hôn nồng nhiệt, hôn quên mình.

-----oOo-----

Chương 21: Chương 8.3

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chân trời đám mây trắng bay đến, chỉ hơi dừng lại, nhuộm thâm đỏ ửng, rồi lại bay .

Thiên Du ôm lấy Tiểu Lược, vào khoang thuyền, nhàng đem nàng thả giường, thân thể chút do dự dựa vào.

"Du ca ca, này. . . . ." Tiểu Lược trong lòng kinh hoàng thôi, nàng mặc dù hiểu tình, nhưng nàng ở xuân lâu nhìn nhiều năm, ít nhiều cũng hiểu được nam nữ cùng giường là chuyện gì, vì thế kinh hoàng lại có chút xấu hổ chống đẩy.

"Xảo muội muội, đừng sợ, đừng xấu hổ, hôm nay chúng ta liền làm vợ chồng . . . . . ." Thiên Du cho nàng nụ hôn hết sức ôn nhu.

Tiểu Lược mềm mại vô lực ưm tiếng địch, Thiên Du muốn cưỡi xuống đai lưng của nàng, rút vạt áo của nàng, lộ ra da thịt tuyết trắng, giống như pho tượng búp bê bạch ngọc, miệng đường hôn xuống, tiểu mỹ nhân sắp hòa tan ra.

"Xảo muội muội, từ hôm nay trở , nàng sống ta cùng sống, nàng chết ta chôn cùng nàng, tuyệt sống mình." Thiên Du ở bên tai nàng nỉ non, tay ôn nhu âu yếm thân thể run rẩy của nàng, mỗi lần từng tấc da thịt của nàng, như bù lại bao nhiêu năm tương tư khổ sở.

Tiểu Lược mãnh liệt cảm nhận được thân thể của cùng với nhiệt tình của .

Ân. . . . . Có chút đau đớn, lại ngừng phần khởi, còn có. . . . . lần lại lần sung sướng. . . . .

"Du ca ca. . . . ."

Trong lúc ngủ mơ, Tiểu Lược gọi tiếng, sau đó chậm rãi mở to mắt ra, thấy Thiên Du bên cạnh, vì thế xuống giường ra khoang thuyền, thấy Thiên Du đứng ở mũi thuyền.

Nàng qua cùng sóng vai đứng cùng nhau, thuyền dừng ở bên sông, bên trái là cầm kiếm sơn trang sừng sững đắm chìm trong mảnh hoà thuận vui vẻ dưới ánh trăng, là an bình cùng yên lặng.

"Nguyên lai theo dòng sông này xuống, là có thể đến cầm kiếm sơn trang." Tiểu Lược .

"Trước kia chúng ta rất thích chèo thuyền du ngoạn, nhưng khi đó chúng ta còn , thể mình chèo thuyền ra ngoài, nhưng chúng ta vẫn là thường xuyên thừa dịp cha muội có ở nhà, trộm chèo thuyền ra ngoài chơi."

Tiểu Lược nghe, trong đầu lên ít cảnh tượng, nhưng đầy đủ lắm.

"Du ca ca, muội nhớ . . . . . Thuyền xuống chút nữa , là có thể tới Hàng

Châu, đúng hay ?"

"Đúng vậy!" Thiên du cao hứng nhìn nàng, chờ mong hỏi: "Xảo muội muội, nàng có phải là nhớ tới chuyện gì hay ?"

"Có vài chuyện, nhưng trí nhớ rất mơ hồ. . . . . muội cũng xác định. . . . ."

" sao, nghĩ đến cái gì ra, chỉ cần kí ức khi mở ra, trí nhớ tự nhiên mạnh mẽ chảy ra như dòng nước."

Tiểu Lược nghe cô vũ suy nghĩ chút, sau đó : "Muội nhớ . . . . . Có lần biết muội làm sai chuyện gì bị phạt cả ngày được bước ra cửa phòng, huynh sợ muội đem cửa ở lầu các phá hủy, vì thế huynh như con chim từ cửa sổ tiến vào, muốn dẫn muội ra ngoài hít thở khí."

"Đúng vậy, đó là lần đầu tiên ta dạy muội tiêu dao du khinh công."

"Muội thực thông minh, học lần biết, đúng hay ?"

Thiên Du xoa đầu Tiểu Lược chút, : "Lúc ấy muội vội vã muốn ra ngoài, cho nên mới dụng tâm học, nhưng sau này ta dạy cho muội ít quyền cước công phu, muội giống như có học cũng giỏi được."

"Muội học giỏi, nhất định là bởi vì sư phụ dạy tốt." Tiểu Lược tự nhiên mở miệng phản bác, có đặc biệt suy nghĩ.

Đây là cách xấu của Xảo muội muội, chuyện tốt là công lao của chính mình, chuyện xấu là do chịu, mà Thiên Du cũng là cam tâm tình nguyện, nhường cho nàng tất cả.

Tiểu Lược suy nghĩ chút, chuyện cũ xuất khắp trí nhớ của nàng, làm cho nàng lại tiếp tục :

"Muội nhớ kỹ khẩu quyết, dưới trợ giúp của huynh, chúng ta cũng bay ra khỏi cửa sổ, cũng trộm thuyền của cha để lại, vui vẻ chèo thuyền du ngoạn. . . . . Sau lại. . . . . Đúng rồi, chúng ta sợ bị quở trách, dám về nhà, thế nhưng có ý nghĩ kỳ lạ là muốn từ nay về sau lưu lạc thiên nhai, vì thế để cho thuyền trôi theo nước đến Hàng Châu, Du ca ca, muội đúng hay ?"

"Đại khái mọi chuyện đều đúng, chỉ có chuyện khác với chút.."

"Điểm nào?"

"Chúng ta phải lưu lạc thiên nhai, mà là muội muốn cùng với ta bỏ trốn."

"Huynh. . . . . bậy, muội làm sao bỏ được cha mẹ cùng huynh bỏ trốn chứ?" đôi tay của Tiểu Lược như phấn như mưa đánh vào ngực , xấu xa :
"Huynh có ý xấu, thừa dịp muội nhớ được mọi chuyện cố ý lừa bịp muội."

"Trời đất chứng giám, Nhâm Thiên Du ta luôn luôn bao giờ lừa dối người khác." Thiên Du lấy trong ngực ra cây trâm tinh xảo."Xảo muội muội, muội còn nhớ món trang sức này ?"

"Muội. . . . . muội nhớ . . . . ." Tiểu Lược nhìn thấy cây trâm vàng này, cố gắng muốn nhớ lại tình cảnh lúc đó, nhưng nàng càng muốn nhớ lại, trí nhớ trong đầu càng như thủy kinh nhất thời hóa thành từng mảnh vụn, từng mảnh đâm vào đầu nàng đau quá.

Thiên Du thấy đầu mi nàng nhú chặt, biết đầu của nàng lại đau.

"Đủ rồi, nghĩ được cũng cần miễn cưỡng chính mình." Thiên Du đau lòng ."Xảo muội muội, bất luận vận mệnh trên cột như thế nào, khiến cho chúng ta tách ra, nhưng đến cuối cùng chúng ta vẫn là ở cùng nhau; bởi vì trong lòng muội có ta, tâm ý của ta có muội, chẳng sợ trời cao bao nhiêu, đất có rộng bao nhiêu, chúng ta thủy chung đều nghe được tiếng gọi của nhau, như vậy là đủ rồi."

"Chính là bởi vì dạng này, muội mới nếu muốn nhớ lại! Du ca ca, muội nhất định nhớ lại, tin tưởng muội. . . . ."

Tiểu Lược quật cường , tay nàng ôm chặt lấy đầu mình. "Muội nhớ khi đó. . . . . Khi đó muội với huynh. . . . ."

Thiên Du bắt lấy tay Tiểu Lược, lấy trâm cài lên tóc nàng.

"Khi đó muội với ta, khi ta ở núi Côn Lôn, nhìn đến cây trâm vàng này như nhìn thấy người; mà ta với muội, ngày nào đó muội trở thành thê tử

của ta, ta nhất định tận tay cài cây trâm này lên tóc muối." Thiên Du thâm tình : "Xảo muối muối, thời gian ở cầm kiếm sơn trang cùng muối ở chỗ đọc sách, du ngoạn, là thời gian ta hạnh phúc nhất."

Tiểu lược gì, hai hàng nước mắt tràn khắp mặt nàng.

"Xảo muối muối, em đẹp như thế tại sao lại khóc?" Vừa thấy nước mắt của xảo muối muối, Thiên Du liền luống cuống, nâng tay lau nước mắt của nàng, nhưng nàng vẫn rơi lệ ngừng.

"Du ca ca, muối cũng muốn với huynh như vậy, nhưng muối cái gì cũng nhớ . . . . ." Tiểu Lược thương tâm , ánh trăng trong lòng đau xót cũng trốn vào mây rơi lệ.

"Ta cần, xảo muối muối, chỉ cần muối cùng ta sống bình an vui vẻ là đủ rồi."

"Nhưng muối đề ý! Du ca ca, muối nhớ huynh từng qua, hai người nhau nhưng đối diện lại biết nhau, khi đó muối , tại muối mới sâu sắc hiểu hết trí nhớ muối mất , làm cho huynh cảm thấy rất thống khổ."

"Khi đó là bởi vì ta thể nhận muối, mới có thể ra như vậy , tại hoàn cảnh giống lúc đó, ta có thể mỗi ngày nhìn thấy muối, lòng ta liền cảm thấy thực hạnh phúc, huống chi muối cũng phải là vĩnh viễn đều nhớ được."

"Du ca ca, nếu như muối vĩnh viễn đều nhớ được sao?" Tiểu lược chua xót .

"Như vậy ta liền mỗi ngày kể cho muối nghe, muối muốn nghe trăm lần, ta trăm lần; muối muốn nghe. . . . ."

"Đây giống như vậy! Du ca ca, cho dù huynh ngàn lần, cũng như chính muối nhớ được, đối với huynh công bằng."

"Xảo muối muối, nàng hãy nghe ta , đối với hai người này, quan trọng là hai người lúc nào cũng cạnh nhau, nếu chúng ta mãi ôm quá khứ, nếu chúng ta có tại cùng tương lai, gặt gao ôm cái quá khứ ngọt ngào kia có ý nghĩa đâu?"

" cần! Muối chính là muốn quên mọi chuyện có quan hệ với Du ca ca,

như vậy đối với huynh rất công bằng, rất tàn nhẫn! Du ca ca, muội chỉ cần tại cùng tương lai, muội càng phải nhớ lại quá khứ. . . . ." Tiểu lược bị thương hô, thả người nhảy lên bờ, hướng cầm kiếm sơn trang vội chạy .

"Xảo muội muội! Từ từ, ta. . . . ." Thiên du bay nhanh đuổi theo.

Tiểu lược tiến vào cầm kiếm sơn trang, trong trang mảnh tối đen, bốn phía lặng yên tiếng động, chỉ có tiếng tim đập cùng tiếng hít thở của chính mình.

Nàng từng bước vào đại sảnh, sau đó đến trước bình phong trăm điều, khi ánh mắt nhìn ngược ra đại sảnh, thân thể tự chủ được run lên cái, cảm giác phảng phất giống như tình cảnh trong ác mộng của nàng, trong góc đại sảnh là thi thể nhà của bà ngoại, mà cha toàn thân đầy máu ngồi ở chiếc ghế kia, mà nương rất thương tâm nằm người cha, Hắc y nhân kia giờ cao dao từng bước qua.

" cần a! Cha, nương. . . . ." Tiểu Lược che mặt khóc ròng thất thanh, nước mắt theo khe hở chảy xuống.

Thiên Du đến, ôm lấy thân thể run rẩy của Tiểu Lược, quan tâm hỏi: "Xảo muội muội, làm sao vậy? Sao lại bị dọa thành cái dạng này."

"Du ca ca, ta. . . . . Ta thấy Hắc y nhân muốn giết nương. . . . ." Tiểu lược rơi lệ đầy mặt, thở được, ngất ở trong lòng Thiên Du.

Lúc này có vị phụ nhân từ trong phòng ra ——

Thiên Du thấy, kinh ngạc hỏi: "Nương? Người làm sao lại đến đây?"

"Ta nhận được thư của con liền lập tức chạy tới ." Nhâm mẫu nhìn Tiểu Lược trong lòng Thiên Du, hỏi: "Thiên du, nàng chính là Xảo Sơ?"

"Đúng vậy, nàng chính là Xảo muội muội."

Nhâm mẫu lần tràng hạt trong tay, cảm kích : "A di đà phật! Bò Tát phù hộ! Cuối cùng Âu Dương gia cũng còn lại đứa . Mấy năm nay đứa đáng thương này làm như thế nào sống?"

"Nương, là Dung mẹ đem Xảo muội muội trốn , bắt quá nàng đối trước kia chuyện hoàn toàn nhớ ."

" nhớ . . . . . Ai! Như vậy cũng tốt, chuyện tàn nhẫn như vậy, nhớ để làm gì?" Nhâm mầu thương hại vô về mặt Tiểu Lược , phát mặt của nàng lạnh như băng, vì thế phân phó : "Thiên du, vừa rồi tiếng thét chói tai kia, ta nghĩ Xảo Sơ nhất định bị cái gì kinh sợ, mau đưa nàng ôm đến giường, ta kêu người sắc thang thuốc an thần cho nàng uống, bình tĩnh tinh thần, tinh thần đưa này nhận ít thống khổ rồi."

Thiên Du nghe mầu thân xong, lập tức ôm Xảo Sơ quay về lầu các.

-----oOo-----

Chương 22: Chương 9.1

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trí nhớ mất ở đâu, ở nơi đó tìm thấy.

Cầm kiếm sơn trang là cửa vào trí nhớ của Tiểu Lược, vì vậy nàng quyết định trở về cầm kiếm sơn trang, Dung bà ngoại cũng muốn trở lại nơi thương tâm, đáng sợ đó nữa, bắt quá có Bạch Vân sơn trang phu nhân ở đó chăm sóc cho Tiểu Lược bà cũng an tâm.

Buổi trưa tĩnh lại, Tiểu Lược liền ngồi trước bàn án, cầm lấy bút lông, chấm mực, chút do dự hạ bút xuống.

Lúc này Thiên Du vào, lén lút lại phía sau xem nàng vẽ tranh, cũng có quấy rầy nàng.

lâu sau, hình ảnh nam tử lên giấy.

“Xảo muội muội, nam nhân này là ai?” Thiên Du ghen tuông

Tiểu Lược liếc mắt nhìn Thiên Du cái, khóe miệng che dấu ý cười, gì thêm, lập tức bắt tay vào vẽ thêm khăn bịt mặt màu đen, cuối cùng lộ ra đôi mắt hung ác.

“Nguyên lai là hắc y nhân.”

“Đúng vậy, là hung thủ sát hại cha mẹ muội. Du ca ca trước đây muội hiểu hết mọi chuyện, cho nên tâm lý mới sinh ra sợ hãi. Nhưng từ giờ trở , khi xuất trong đầu muội, muội cũng sợ, cho dù là ở trong mộng, muội cũng phải đem nhìn kĩ ràng. Sau đó tỉnh lại, đem mặt của vẽ thành tranh. Nhất định có ngày, muội đem khăn bịt mặt của gỡ xuống, xem thử là ma quỷ phương nào, sao có thể ác độc như vậy.?”

“Xảo muội muội, muội có thể trưởng thành trong đêm, còn là Tiểu Lược xúc động lại lỗ mãng nữa.”

Tiểu Lược đắc ý cười “Kia là đương nhiên, giờ muội là Âu Dương Xảo Sơ của cầm kiếm sơn trang, còn là Tiểu Lược của Vọng xuân lâu nữa, cử chỉ đương nhiên phải chú ý, nếu làm nhục gia môn Âu Dương gia, có lỗi với cha mẹ muội.”

Thiên Du si tình nhìn đôi má xinh đẹp của nàng, khỏi tâm tư xao động, là nhìn mãi chán, mỗi ngày trôi qua càng nàng hơn, Thiên Du nhìn được ôm nàng từ phía sau.

“Xảo muội muội, ta với nương về hôn của chúng ta, nương , mấy hôm nữa cha từ Đông Bắc trở về, lập tức tổ chức hôn lễ cho chúng ta.”

“Thực xin lỗi, Du ca ca, tại muội chưa thể báí đường thành thân với huynh.” Tiểu Lược với Thiên Du

“Cái gì? Nàng muốn gả cho ta?”

“ phải, kiếp này phải huynh gả, nhưng muội muốn dùng toàn bộ huynh mới gả cho huynh, cùng huynh bên nhau cả đời, mà phải vì có hôn ước mới gả cho huynh.”

Thiên Du nhìn ánh mắt kiên định của nàng nhìn được nhắc nhắc lại câu “Ta sớm nên biết nàng là giả vờ ngoan ngoãn thôi.”

Tiểu Lược cười cười “Như vậy, được rồi, huynh phải theo ý của muội.”

Thiên Du cũng cười cười quỷ dị “Xảo muội muội, ta muốn hỏi việc mới quyết định có theo ý muội hay ?”

“Chuyện gì?”

“Xảo muội muội, ta hỏi muội, có phải lúc trong thân phận của Tiểu Lược, chưa biết thân phận của xảo muội muội, khi đó muội sớm thích râu đại ca của muội có phải hay ?

Tâm Tiểu Lược khẽ run cái, nhất thời nghẹn lời “Muội... muội...”

“Muội như thế nào? Mau ra a! đừng mong có thể trả lời qua loa...”

“thôi, thích người vì sao lại xấu hổ dám mở miệng. Du ca ca, khi đó muội lấy thân phận là nam tử, thích huynh, giống như huynh đệ thương nhau.”

“Phải ? Nếu như là tình cảm huynh đệ, vậy sao muội lại ghen ta với Phù Dung nương?”

“Muội nào có ghen?”

“Đêm đó ta ở đình Vân Trai uống rượu, sau khi muội cùng Phù Dung nương đỡ ta về phòng, muội vẫn chần chừ chịu rời , bởi vì muội thấy ta cùng Phù Dung nương ở chung phòng, cảm thấy khó chịu phải hay ?”

Tiểu Lược tại hồi tưởng đến tình cảnh lúc đó, trong lòng vẫn có chút ghen tuông.

“Phù Dung tỷ sao tới việc này cũng cho huynh biết.” Tiểu Lược trầm câu.

“Xảo muội muội, sau này ta vì muội mà ở nhờ phòng của Phù Dung nương, muội lại vì vậy mà sinh khí rất lớn, còn chỉ trích ta phản bội xảo muội muội.”

“Muội cũng có tức giận huynh, là muội khổ sở thay cho xảo muội muội của huynh mà thôi.”

“Muội nhất định cũng khổ sở cho chính mình, bởi vì khi đó muội phát râu đại ca. ta nghĩ muội nhất định vụng trộm trốn ở nơi nào đó khóc rồi mới quay về.”

“Muội mới vì những chuyện như vậy mà khóc đâu...” Tiểu Lược mạnh miệng phủ nhận, nhưng trong đầu của nàng lại lên hình ảnh hôm đó nàng thâm rơi lệ ở bên sông.

Thiên Du lại tiếp tục đánh vỡ bí mật nàng sớm, tiếp “Còn có thời điểm ta bị thương, muội dùng miệng đút ta uống hết chén thuốc.”

“Huynh làm sao biết được chuyện này?” Tiểu Lược kinh ngạc hỏi

Thiên Du giao hoạt, tiếp tục “Ta là bị thương, chứ phải là người chết, đương nhiên là ta có cảm giác nha.”

xấu hổ mất mặt mà! Tiểu Lược dậm dậm chân quay lưng lại “ nghĩ tới Du ca ca là người giao hoạt như vậy, muội đây thể cùng người chưa hiểu gì hết là huynh đây thành thân.”

Thiên Du đem thân thể của nàng xoay lại đối diện với mình, dịu dàng “Tốt lắm, ta chuyện này phải để giấu cột muội, mà là muốn với muội, tuy rằng xảo muội muội nhớ Du ca ca, nhưng Tiểu Lược lại lần nữa râu đại ca, hơn nữa xảo muội muội lại Du ca ca, như vậy tính lại, muội đối với ta cả hai phần, như vậy vấn đề muội lo lắng có tồn tại.”

“Du ca ca, chờ cha huynh về sau, có thể ông ấy cũng có thích muội.”

“ , xảo muội muội, ta nghĩ muội có lẽ là cũng quên cha ta, ông ấy là người rất tốt.”

Tiểu Lược nhìn bức họa xuất thần, cũng nhớ được mặt của cha Thiên Du. Lập tức nàng nghĩ việc tìm ra hắc y nhân là ai, cũng có tâm trạng nghĩ đến hôn , hơn nữa nàng phi thường chắc chắn rằng, hắc y nhân có liên quan đến cánh cửa trí nhớ của nàng.

“Du ca ca, huynh cũng gặp qua hắc y nhân, huynh thấy có giống với trong tranh của muội ?”

Thiên Du cẩn thận nhìn người trong tranh, chắc chắn “Đêm đó ta lòng nghĩ đến an toàn của muội, với lại lúc đó mưa rất to, ta cũng chỉ là nhìn thoáng qua , để lại ấn tượng gì, Bất quá ta nghĩ Thạch đại ca giao đấu với nhiều lần, có thể nhận ra .

“Đúng rồi, sao muội lại quên Thạch đại ca chứ!”

Tiểu Lược cuộn bức tranh lại, thả người nhảy lên, người bay đến trước cửa sổ thì bị Thiên Du ôm lại

“Du ca ca, vì sao cản muội?”

“Ta mới khen muội trưởng thành ít, lại chứng nào tật đấy!”

“Muội làm sao lại chứng nào tật nấy?” Tiểu Lược nhất thời nghĩ ra được mình làm chuyện gì lỗ mãng

“cầm kiếm sơn trang là nhà của muội, muốn liền cửa lớn, động chút là leo cửa sổ, nếu để cho hạ nhân nhìn thấy, còn tưởng rằng là tên tiểu tử xem đây là quán trọ.

Tiểu Lược le lưỡi “Thói quen, nhất thời chưa sửa được.”

“Còn có, lúc ta có ở bên cạnh, cũng được tùy tiện ra ngoài, lỡ gặp phải hắc y nhân làm sao?”

“Muội sợ.”

“Nhưng ta sợ a, xảo muội muội, càng thương muội, ta càng sợ lại mất hành tung của muội. ta cũng thể chịu nổi thêm cái mười năm nữa.”

“Du ca ca, huynh yên tâm, muội vất vả như vậy mới gặp lại huynh, muội rời khỏi huynh, sau này muội chú ý an toàn của mình, để có thể báo cáo tình hình cho huynh.”

“Nghe muội như vậy, ta như buông xuống nửa trái tim.”

“Sao chỉ có nửa, nửa còn lại đâu?”

“Nửa trái tim còn lại phải chờ muội lên kiệu hoa của ta, ta mới có thể chính thức an tâm.”

xong, Thiên Du nghiêng người muốn hôn Tiểu Lược, nhưng nàng lại nghiêng mình tránh , nhảy người bay ra khỏi cửa sổ, chỉ để lại tiếng cười

như chuông bạc.

Thiên Du cách nào khác thở dài, bay theo ra ngoài.

-----oOo-----

Chương 23: Chương 9.2

Nguồn: EbookTruyen.VN

Thạch Lỗi nhìn chăm chăm vào bức họa của Tiểu Lược, trầm ngâm

“Thạch đại ca, có phải bức họa giống hay ?” Tiểu Lược sốt ruột hỏi “Vậy huynh đem hắc y nhân miêu tả lại lần, muội sửa lại, đem bức tranh vẽ lại.”

“Tiểu Lược, đừng nóng vội, để Thạch đại ca suy nghĩ cẩn thận rồi cho muội biết! huống chi mỗi lần hắc y nhân kia xuất đều là buổi tối, mặt lại có cái khăn che khuất nửa mặt, nếu có nhãn lực tốt, người bình thường e là thể nhìn ra được.” Thiên Du

“Cho dù là như vậy, cũng đâu cần xem lâu như vậy chứ.” Phù Dung ngồi bên cạnh rót rượu, “Thạch đại hiệp, uống ly rượu này , sau đó kết quả cho Tiểu Lược.”

Thạch Lỗi uống xong ly rượu, quả nhiên mở miệng chuyện.

“Bức tranh rất giống, tuy rằng chỉ lộ ra đôi mắt, nhưng đôi mắt này làm cho bức tranh sinh động. chính là có chuyện ta cảm thấy khó hiểu, chỉ là trùng hợp hay hai người đó có liên hệ gì đó với nhau?”

“Thạch đại ca, huynh đem mọi chuyện ra, chúng ta cùng nhau thương lượng, sau đó quyết định.” Thiên Du Tiểu Lược liên tiếp gật đầu đồng ý.

“Đúng rồi, Thạch Lỗi đại hiệp, người tuy rằng rất lợi hại, nhưng vẫn có ít chỗ chưa toàn vẹn, thừa lúc mọi người đều ở đây, trong lòng huynh có chuyện gì ra, phải mọi người đều giống huynh đều như tảng đá lớn, bất cứ chuyện gì cũng dấu ở trong lòng mà lạnh nhạt.” Phù Dung

Thạch Lỗi lấy ra tờ giấy cũ kỹ từ trong ngực áo, mở ra thấy bức ảnh vẽ người mang bộ mặt đầy râu.

“Đây phải là râu đại hiệp sao?” Phù Dung hỏi

“Mới phải đâu! Người trong bức tranh này đôi mắt hun tàn, hơn nữa đầu có chút hói, sao có thể là Du ca ca được chứ?”

Tiểu Lược sáng suốt

“Phải ? Nam nhân để râu nhìn bội đáng đều có gì khác biệt, Tiểu Lược, muội lợi hại, nhìn cái biết phải là Du ca ca của muội.” Phù Dung trêu ghẹo , Tiểu Lược thâm tình liếc mắt nhìn Thiên Du chút.

“Bởi vì ánh mắt dịu dàng của Du ca ca là đột nhất vô nhị...” tới đây, Tiểu Lược đột nhiên kêu tiếng, “Muội hiểu, Thạch đại ca ánh mắt của người trong bức tranh này và trong bức tranh của muội giống nhau.”

“Đúng vậy Tiểu Lược, phản ứng của muội nhạy bén, vừa nhìn nhìn ra. Người trong bức tranh này là người quan phủ truy nã hai mươi mấy năm trước cường đạo Sa Thất Dao, lão bộ đầu đuổi theo truy bắt hai mươi mấy năm, nhưng vẫn thể bắt được quy án, cho nên hối tiếc cả đời. Năm trước lão bộ đầu trước lúc lâm chung giao phó cho ta, hy vọng ta có thể hoàn thành tâm nguyện cho ông ấy, thể để cho tên Sa Thất Dao tội ác chồng chất này sống ngoài vòng pháp luật.”

“Thạch đại ca, tên Sa Thất Dao này phạm vào án tử gì?” Tiểu Lược hỏi

“Cường đạo, giết người, có việc ác nào làm. Ta nhớ lão bộ đầu , vụ án cuối cùng của Sa Thất Dao là sau khi giết chết phú thương ở Đông Bắc, từ đó về sau liền mai danh tích. Mười năm trước có tin báo thân tại nơi đây, ta cùng lão bộ đầu ngừng nghỉ đuổi từ phương bắc đến nơi này.”

“Chính là lúc huynh ở cầm kiếm sơn trang?” Tiểu Lược

“Đúng vậy, Âu Dương trang chủ rất tốt, nhiệt tình hỗ trợ chúng ta, nhưng chúng ta vẫn là phí công mà trở về, nghĩ tới tháng sau, lại nghe được chuyện của Cầm kiếm sơn trang.” Thạch Lỗi u ám

Tiểu Lược nghe, nhin được giọng khóc

“Xảo muội muội....” Thiên Du biết lúc này gì cũng vô dụng, nên chỉ cầm chặt tay nàng, cho nàng an ủi, ấm áp.

“Muội sao..., chỉ là nghe mọi chuyện của Cầm kiếm sơn trang, thể không chế cảm xúc mới khóc.” Tiểu Lược ghen ngào, lấy tay lau mặt chút, nở nụ cười “Muội tìm bà ngoại, các người tiếp tục chuyện, cần lo cho muội.”

xong, Tiểu Lược liền chạy

“Nhâm thiếu gia, huynh đuổi theo nhìn nàng sao?” Phù Dung hỏi

“Xảo muội muội thích người khác thấy nàng khóc, chờ tâm tình nàng bình tĩnh lại, ta lại tìm nàng.” Thiên Du xoay qua Thạch Lỗi, hỏi ra nghi vấn trong lòng “Thạch đại ca, có phải huynh nghi ngờ thẩm án năm đó của cầm kiếm sơn trang có liên quan tới tên Sa Thất Dao kia phải?”

“Ta loại trừ khả năng này.” Thạch Lỗi vừa vừa nhìn chăm chăm hai bức họa.

“Nếu hung thủ là người hiểu biết về Cầm kiếm sơn trang, như vậy chỉ cần điều tra những người thường lui tới, thân thiết với Âu Dương gia, như vậy phạm vi điều tra thu lại.” Phù Dung “Nhâm thiếu gia, huynh có biết Âu Dương gia thường lui tới với những ai?”

“Âu Dương bá phụ kết gia ngũ hồ tứ hải, tri giao khắp thiên hạ, người lui tới thường là nhân sĩ chính phái, tuyệt đối thể nhận thức tên đạo tặc Sa Thất Dao này.”

“Có lẽ tên Sa Thất Dao này có tiền tài, rửa tay gác kiếm, thay đổi bộ dáng, kết giao với danh môn quyền quý, ai mà biết được?” Phù Dung thà, lại thường ra chi tiết mà người ngoài xem

“ là câu của Phù Dung nương đánh thức người hồ đồ!” thạch Lỗi vỗ bàn cái, lớn tiếng “Ta điều tra nhiều năm như vậy, sao lại nghĩ tới khả năng này chứ? tại manh mối duy nhất nằm ở người Tiểu Lược, chỉ cần nàng nhớ lại mọi chuyện, như vậy chuyện tìm ra hung thủ chẳng khó khăn nữa.”

“Nếu như vậy, tình cảnh của Tiểu Lược càng thêm nguy hiểm. được, ta tìm nàng.” Thiên Du chút cũng an tâm, liền chạy

Sau khi tâm tình bình tĩnh lại Tiểu Lược mới vào nhà, gặp Dung bà ngoại làm nữ công dưới đèn, Tiểu Lược qua ngồi bên cạnh bà ngoại, chuyên chú nhìn bà thêu hoa mẫu đơn.

“Hoa mẫu đơn đẹp. bà ngoại, là vị tỷ tỷ nào tìm người giúp nàng chuẩn bị giá y?” (áo cưới đây)

“Đây là chuẩn bị cho tiểu thư.”

“Cho con?” Tiểu Lược bất giác thẹn thùng “Bà ngoại, con bây giờ cũng có lập tức thành thân cùng Du ca ca, người cần vất vả làm giá y cho con như vậy.”

“Đây là chuyện sớm hay muộn, hơn nữa ta hy vọng càng sớm càng tốt.”

“Vì sao? bà ngoại trong lòng con giống như nương của con, người muốn con ở bên cạnh người sao?”

“Tiểu thư, ta vui vì tiểu thư nghĩ như vậy, nhưng mà có Du thiếu gia bên cạnh chăm sóc con ta càng an tâm hơn.”

“Nhưng con hy vọng có thể tìm ra hung thủ, thay cha mẹ báo thù, sau đó mới thành thân với Du ca ca, nếu trong lòng con cảm thấy có tiếc nỗi. Bà ngoại, lúc trước con cái gì cũng biết, vô ưu vô lo mà sống, tại giống nữa, người con còn mang huyết hải thâm thù, tuy rằng con còn chưa nhớ mọi chuyện, nhưng con vẫn thể xem như chưa phát sinh chuyện gì, trở lại như trước được.”

Bà ngoại thương tiếc thở dài “Có lẽ chuyện gì cũng với con, đối với con như vậy tốt hơn.”

“, con cao hứng khi biết được mọi chuyện, , biết được mọi chuyện tốt. bà ngoại trước kia con thường vụn trộm nghĩ, có phải cha mẹ con là người xấu hay , như vậy mới muốn cho người khác biết cha mẹ là ai? Nhưng tại con biết được cha con là chính trực nam nhân, mẹ con là nữ nhân xinh đẹp lại ôn nhu, con có cha mẹ tốt như vậy, con rất vui.” đến đây Tiểu Lược thay đổi giọng điệu, nghiêng răng nghiêng lợi “Nay con muốn

biết ai nhẫn tâm như vậy, giết hại người tốt như cha mẹ con, con thề, con nhất định phải bắt được hắc y nhân kia, nhìn rằm bộ mặt của .”

“Tiểu thư, ta hy vọng con đừng quá nóng vội trong chuyện này, có thể thay lão gia và phu nhân báo thù tốt, nhưng ta tin tưởng họ càng mong muốn tiểu thư có thể sống cả đời bình an, hạnh phúc bên nam nhân mình thương.”

-----oOo-----

Chương 24: Chương 9.3

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Bà ngoại đúng” Thiên Du vào “Chuyện bắt hung thủ liền giao cho ta và Thạch đại ca, muội nên an phận ở yên trong nhà đừng chạy loạn bên ngoài, làm cho người khác đề phòng, lo lắng.”

“Chính là lời này” trong lòng bà ngoại cũng như vậy “Mỗi lần tiểu thư vừa ra khỏi cửa, lòng ta liền như treo mấy mươi thùng nước, bất an, cho đến khi tận mắt thấy tiểu thư vui vẻ bước vào cửa tâm treo cao mới có thể hạ xuống.”

“Bà ngoại, mấy năm nay cũng nhờ có người, ta và Xảo muội muội hiếu thảo với người.” Thiên Du

Tiểu Lược đột nhiên nhớ đến chuyện, liền hỏi “Bà ngoại, cha của Du ca ca là người như thế nào? Trước kia ông ấy có thích con hay ?”

Bà ngoại nhớ lại chút “Nhâm lão gia luôn ở bên ngoài liên hệ buôn bán, cũng ít lui tới cầm kiếm sơn trang. Nhớ có lần Nhâm lão gia thấy tiểu thư đáng liền ôm tay đùa giỡn, nhưng tiểu thư bướng bỉnh, liền cắn ông ấy ngậm, từ đó về sau tiểu thư thấy ông ấy liền lẩn trốn.”

ra là thế, hèn chi lòng nàng luôn cảm thấy cha của Du ca ca thích nàng.

“Cha của Du ca ca nhất định chán ghét con.” Tiểu Lược lo lắng

“Muội nghĩ nhiều rồi, cha ta tính toán chi li với tiểu nương.” Thiên Du

“Bởi vì là cha huynh nên huynh mới chuyện thay ông ấy.” Tiểu Lược trả lời, trong lòng vẫn an tâm “Du ca ca, nếu cha huynh thích ta, cho chúng ta thành thân, lúc ấy huynh làm gì?”

“Xảo muội muội, bụng muội luôn nghĩ chuyện như vậy sao? muội luôn nghĩ mọi chuyện phức tạp, chuyện có. Còn có, cũng đừng có kêu cha huynh cha huynh, cha của ta cũng là cha của muội, muội chỉ cần đem cha của ta xem như cha của mình mà hiếu thuận, mọi chuyện có gì để nữa.”

“Cái gì mà cha ta cha muội, huynh bị lẫn lộn từ rồi sao?”

“Xảo muội muội, muội có đem lời ta cho lọt vào tai ?”

“Du ca ca, huynh còn chưa trả lời câu hỏi của muội.”

“Cha ta luôn thương ta, chỉ cần là người trong lòng của ta, ông ấy có lý do gì mà chán ghét, ta vậy chứ muội đáng như vậy, ai mà thích muội chứ.”

“Vậy nếu muội thích cha huynh sao? Tiểu Lược lại hỏi câu

“Tiểu Lược, muội muốn tìm phiền phức sao?” Thiên Du tức giận

Tiểu Lược nhìn thấy bộ dáng tức giận của , nhin cười được liền phì cười khanh khách.

“Du ca ca, huynh ta trong bụng nghĩ gì, nếu ruột thả ra khí thôi lắm, huynh để ý bụng ta nghĩ gì làm chi?”

Bà ngoại cũng nở nụ cười, nhưng vẫn giáo huấn câu “Tiểu thư, người còn là tên tiểu tử, là khuê tú danh môn, chuyện văn nhã chút.”

“Con còn muốn làm thân nam nhi, bị lễ nghi ràng buộc.” Tiểu Lược chuyển qua Thiên Du “Du ca ca, tại huynh hỏi hận còn kịp.”

“Mặc kệ muội là tiểu tử hay là nha đầu, ta vẫn hối hận, hơn nữa ta còn muốn bắt muội lại, giáo huấn chút, cho đến khi muội cầu xin tha thứ mới thôi.” Thiên Du , đưa tay chụp cái, Tiểu Lược thông minh né tránh, làm

Thiên Du hệt cái.

“Du ca ca, muội ở trong này, vào bắt muội ...”

Hai người đuổi bắt vòng trong phòng, Tiểu Lược thấy sắp bị chụp lại, tinh mắt nhìn thấy Tiểu Hoa tiến vào, vội vàng trốn sau Tiểu Hoa, lấy nàng là tấm chắn.

“Tiểu Lược, tỷ là tiểu thư, còn trẻ con như vậy, hợp lý, sau này làm sao tỷ gặp mẹ chồng?”

Tiểu Hoa đứng đắn dạy bảo Tiểu Lược chút lại quay qua với Thiên Du “Nhâm thiếu gia, nhà huynh gửi thư đến thông báo là Nhâm lão gia về nhà, kêu huynh đem Tiểu Lược về Bạch Vân Sơn Trang.”

“Nhanh như vậy?” cả Thiên Du lẫn Tiểu Lược đều lắp bắp kinh hãi, Thiên Du kinh hỷ, Tiểu Lược kinh hoảng (người vui người sợ)

“Du ca ca, phải huynh cha huynh mấy ngày nữa mới về sao?”

“ phải cha ta chính là cha muội, về sau liền trực tiếp kêu cha, cần phân biệt của ta của huynh.” Thiên Du sửa đúng

“Ai nha! tại muội quan tâm là cha ai. Du ca ca hay là huynh trở về trước, chờ muội chuẩn bị tốt liền trở về gặp ông ấy.” Tiểu Lược nghĩ đến bà ngoại trước đây nàng thấy ông ấy vội vàng trốn, trong lòng nghĩ đề phòng trước, hôm nay có thể gặp nhất định gặp

“Làm sao có thể? Cha ta có thể là vì muội mới gấp gáp trở về, giờ muội gặp ông ấy, ta biết ăn thế nào?” sắc mặt Thiên Du có chút khó xử nhưng cũng tức giận

“Tiểu Lược, con dâu xấu cuối cùng cũng phải gặp cha mẹ chồng, tỷ mau cùng Nhâm thiếu gia quay về .” Tiểu Hoa ở bên Thiên Du

“Tiểu thư, lại đây ta chải đầu cho con, lần nữa để cho Nhâm lão gia ấn tượng tốt.” Dung bà ngoại đẩy Tiểu Lược ngồi xuống trước gương, thành thạo chải đầu búi tóc cho nàng.

Tiểu Lược chăm chú nhìn mình trong gương, quả thực giống với bức

tranh của nung như đúc, khối có thêm dũng khí.

Hai người vào Bạch Vân sơn trang, Thiên Du đỡ Tiểu Lược xuống xe.

Tiểu Lược ngẩn đầu nhìn Bạch Vân sơn trang còn có khí thế hơn cầm kiếm sơn trang, hỏi “Du ca ca, trước đây muội có đến đây chưa?”

“trải qua mọi chuyện của muội như vậy, hôm nay ta mới phát đây là lần đầu muội tới đây. Trước đây cha vì buôn bán luôn ở bên ngoài, nung thường xuyên ở phật đường ăn chay niệm phật, cho nên ta luôn đến cầm kiếm sơn trang đùa với muội.”

“Khó trách trong lòng muội cảm thấy thực xa lạ.”

“ lần xa lạ, đến thêm lần thứ hai thành quen thuộc, lại nơi này cũng là nhà của muội.” Thiên Du nắm tay Tiểu Lược

“Xảo muội muội, đừng khẩn trương, chúng ta vào thôi.”

Tiểu Lược theo Thiên Du vào Bạch Vân sơn trang, trong lòng nhớ tới lời Phù Dung tử , ánh mắt thể nhìn lung tung, đường được nghênh ngang, bước chân phải mềm mại, như vậy mới thể được thần thái mãnh mai của nung.

Thiên Du thấy Tiểu Lược tứ chi cứng ngắc, giống như người gỗ đường, nhìn được hỏi “Muội làm gì đó?”

“Muội bắt chước thực nữ đường, muội muốn cha huynh ta có bộ dạng của nung, cho nên thích muội, làm Du ca ca khó xử.”

“Bộ dáng bình thường của muội mọi người đều thích.” Thiên Du cười “Dù sao từ ngày ta nhận biết muội đến nay, có lúc nào muội là nữ nhân an tĩnh, Âu Dương bá phụ từng , nhất định muội là Tôn Ngộ đầu thay nhâm, cần thận kiếp này biến thành .”

“Huynh đáng giận, quanh co lòng vòng mắng muội hầu tử.” Tiểu Lược đổi sắc mặt, giả bộ thương tâm “Muội đây vất vả nghĩ cách để cha huynh thích, nhưng huynh những cảm động, còn giễu cợt muội! muội muốn về nhà, sau này đến Bạch Vân sơn trang nữa.”

“Tốt lắm, đừng nóng giận, ta có giễu cợt muội. Xảo muội muội trước đây rất thích Tôn hầu tử, trước đây lúc xem “Tây Du kí”, muội thấy tôn hầu tử rút ra gây như ý ở sau tai, cũng học theo như vậy, muốn đem chiếc đũa giấu vào đó.”

“bây, muội đâu có ngốc như vậy! Du ca ca huynh khi dễ muội, thừa dịp muội nhớ chuyện lúc trước, liền giễu cợt muội.”

“Thực oan uổng, ta là giúp muội nhớ lại chuyện trước kia, để muội biết lúc trước cho dù muội có bao nhiêu náo loạn, ta vẫn cứ thích muội.”

“Hừ! ai hiếm lạ thích của huynh.”

Trải qua náo loạn với Thiên Du như vậy, Tiểu Lược quên mất khăn trương

Cả hai người cười hì hì tiến vào đại sảnh, Tiểu Lược liếc mắt cái, nhìn thấy nam nhân cao lớn ngồi ngay ngắn ở tiền thính, vẻ mặt đầy thịnh xê xuống, ánh mắt nghiêm túc lạnh lùng, tự nhiên làm lông tơ của nàng dựng đứng, dám nhìn thẳng, nhanh chóng hạ bả vai cúi đầu xuống, quên cả thỉnh an.

“Cha, nàng chính là Xảo muội muội – Âu Dương Xảo Sơ.” Thiên Du

Nhâm phụ nhìn chằm chằm chuyển mắt vào Tiểu Lược đứng cạnh Thiên Du, bất giác chấn động, run rẩy “Âu Dương phu nhân...”

“Cha, nàng là Xảo Sơ, có phải bộ dáng nàng rất giống với Âu Dương bá mẫu hay ?” Thiên Du

“Cực kỳ giống.... quả thực là cùng bộ dạng.” Nhâm phụ kinh ngạc

Thiên Du ngậm kéo áo nàng ám chỉ nàng mau chuyện.

“Xảo Sơ... thỉnh an Nhâm bá phụ.” Tiểu Lược nhanh chóng hạ người thỉnh an cái, lại cấp tốc chạy lại núp phía sau Thiên Du, ánh mắt của ông ấy làm nàng thoải mái”

“Xảo Sơ chất nữ, Thiên Du tìm được con cũng là ông trời phù hộ. năm đó khi cầm kiếm sơn trang xảy ra chuyện lớn như vậy, cả nhà chúng ta ở

Đông Bắc, nhất thời thể về kịp để giúp đỡ, ta vẫn cảm thấy áy náy. Mấy năm nay con cực khổ rồi, lại đây với Nhâm bá bá, để cho ta nhìn kỹ con, trước đây bộ dáng của con đáng , ta hy vọng có thể xem con như con của mình.”

“Con... cần.” Tiểu Lược quật cường

Nhâm phụ cùng Thiên Du lặng im chút, Thiên Du thấy sắc mặt của cha hờn giận, sợ ông ấy mất hứng, vội mở miệng giảng hòa.

“Cha, hảo muội muội nhớ mọi chuyện lúc trước, cảm thấy rất sợ người lạ, nên mới dám lại gần người.”

“Thiên Du, con là Xảo Sơ mất trí nhớ, nhớ ra ta?” Nhâm phụ

“Đúng vậy, cho nên xin cha đừng trách hảo muội muội, cho nàng chút thời gian để thích ứng.”

“Hài tử đáng thương, ta làm sao có thể trách nàng chứ?” Nhâm phụ

“Cha, hôn sau này của con và Xảo muội muội, xin cha làm chủ.”

“Con cũng đến tuổi đón dâu, mỗi hôn này là trước đây con tự mình quyết định, ta có ý kiến, giao cho nương con toàn quyền quyết định.”

“Cảm ơn cha.” Thiên Du chấp tay cảm tạ

Nha hoàn bên người của Nhâm mẫu tiến vào, “Lão gia, phu nhân nếu ngài chuyện với Nhâm thiếu gia và tiểu thư xong rồi xin hãy để họ đến Phật đường gặp mặt.”

“Thiên Du, mau đem Xảo Sơ gặp nương con .” Nhâm phụ

Tiểu Lược đợi được Thiên Du chấp tay cáo lui, nắm tay chạy ra khỏi đại sảnh.

“Xảo muội muội, chậm .” Thiên Du giữ chặt Tiểu Lược lại “Muội là, bị dọa sợ thành như vậy, cha ta cũng ăn thịt muội.”

“Du ca ca, muội ngờ bộ dáng cha huynh xấu như vậy, cũng hung dữ a!”

Tiểu Lược bình tĩnh nhìn chăm chú Tiểu Lược lúc, an tâm “Du ca ca may mắn huynh lớn lên giống nương, nếu giống cha huynh xấu như vậy, muội nhất định thích huynh.”

“Xảo muội muội, muội đừng nhìn mặt mà bắt hình dong, cha ta là mặt ác tâm thiện, nếu nương làm sao có thể gã cho ông chứ?”

“Nương của huynh vĩ đại, nếu là muội muội làm được. du ca ca, vợ chồng là cả đời, lấy người đương nhiên nhìn dung mạo chút, nếu ngày tháng dài như vậy làm sao qua được?” Tiểu Lược nghịch ngợm nắm lấy hai má Thiên Du, cười “ cũng may là mặt huynh tuần tú, thời điểm muội quên , gặp lại lần muội lại huynh, Du ca ca nếu huynh lớn lên giống cha huynh, trải qua vài năm chia lìa, cho dù muội mất trí nhớ, lúc gặp lại huynh muội cũng giả vờ quên huynh.”

“Luận điệu hoang đường của muội đặc biệt nhiều!” Thiên Du câu, sau đó nghiêm túc “Xảo muội muội, sau này thể vô lễ với cha ta như vậy, ta tôn kính ông ấy, vì ta, cho dù trong lòng muội thực thích ông ấy cũng phải tôn trọng ông ấy như ta, đáp ứng ta!”

“Muội đồng ý với huynh.” Tiểu Lược thúc giục “mau nhanh, đừng để nương chờ lâu.”

“Xảo muội muội, muội là bên trọng bên khinh quá , nương ta chính là nương, cha ta lại là cha huynh.”

Tiểu Lược cười khẽ tiếng “Ai bảo nương có bột mặt Bò tát, ai cũng muốn thân cận.”

cần Thiên Du dẫn đường, Tiểu Lược sớm nghe tiếng gõ mõ, tụng kinh phía sau viện truyền đến, nàng chút do dự qua.

-----oOo-----

Chương 25: Chương 10.1

Nguồn: EbookTruyen.VN

Nhâm mẫu làm chủ, mồng chín tháng này hai người bái đường thành thân.

Bất quá chỉ còn sáu ngày, chớp mắt là tới, làm cho Tiểu Lược rảnh nghĩ đến chuyện khác, nàng thường nhớ tới lúc vừa gặp Du ca ca nhưng nhận ra nhau, mặc dù ở giữa có chút mờ mịt, có chút chua xót cùng ủy khuất, nhưng sau lại rất ngọt ngào.

Bây giờ tạo hóa cũng làm cho người ta thể theo được! hôm qua nàng vẫn là tên tiểu tử Tiểu Lược, hôm nay nàng là tân nương của Du ca ca.

Ngày mồng chín này, lão thiên gia dường như hài lòng lắm, sáng sớm trời vẫn trong xanh thoáng đảng, ai ngờ giờ tỵ vừa đến, tân nương vừa bước lên kiệu hoa, đột nhiên xuất vài tiếng sấm vang.

Trong lòng Tiểu Lược khởi rung động, xóc khăn đỏ lên, nhìn lên trời “Cha nương, con biết là hai người tiền con lên kiệu hoa phải ? Cha, nương...”

Vừa dứt lời, mây đen kéo đến che phủ cả bầu trời, trong nháy mắt chung quanh bị màu xám xịt che phủ.

“Du ca ca, cha và nương nghe được, bọn họ nghe được, muội vui...”
Tiểu Lược nhin được lớn tiếng khóc.

Thiên Du lấy tay đặt lên miệng cũng hướng lên trời hô to “Cha, nương, con cố gắng bảo vệ Xảo muội muội tốt, xin hai người yên tâm!”

Mây đen kéo , trả lại bầu trời mảnh trong xanh, mọi người ai cũng bị chuyện này làm cho kinh ngạc.

“Tốt lắm, tiểu thư đừng khóc, làm phấn trôi hết rồi” Dung bà ngoài cầm lấy cái khăn tay Tiểu Lược, lần nữa trùm lên đầu cho nàng, đỡ nàng ngồi vào trong kiệu, cũng quay lại nhắc nhở Thiên Du “Nhâm thiếu gia, mau khởi kiệu, đừng làm chậm trễ giờ lành.”

Thiên Du cười ngựa trắng, tiếng nhạc vang lên phía sau, đoàn người rước dâu chậm rãi tiến về Bạch Vân sơn trang.

ra ngòi kiệu hoa lắc lắc thoải mái như vậy, đường như vậy mà đến nhà

chồng, nhất định là đem những gì trong bụng ói ra hết. cũng khó trách tân nương phải đội khăn trùm đầu, chắc là sợ quan khách nhìn thấy vẻ mặt thất sắc của dâu, hoảng sợ đến thể ngồi lại uống rượu.

bao lâu sau, Tiểu Lược như là con mèo bị hôn mê, há miệng ngáp cái, ở trong kiệu đánh giấc.

Gì! phải là Bạch Vân sơn trang bá đường cùng Du ca ca sao? vì sao lại quay về cầm kiếm sơn trang?

Tiểu Lược thân hỷ phục đồ tươi, cầm lấy khăn trùm đầu, vừa kêu Du ca ca vừa tiến vào đại sảnh, khi nàng bước đến bình phong trăm điều kia, lại nhìn thấy đôi mắt hung tàn của hắc y nhân, cầm đao từng bước tiến về phía nàng.

cần.... Tiểu Lược bị đánh thức, mới phát kiệu hoa được đặt xuống. ra vừa rồi chỉ là cơn ác mộng.

Khi màn kiệu hoa bị xóc lên nàng nhanh chóng đem khăn trùm lên đầu, được bà mối nâng ra khỏi kiệu hoa, cũng nắm chặt đầu hồng ti khác, theo Thiên Du vào trong.

Kì quái? Tiểu Lược buồn bực trong lòng nghĩ, từ khi nhận ra Du ca ca đến giờ vẫn mơ thấy ác mộng này nữa, sao ngày vui hôm nay lại thấy? nhưng trong mộng vừa rồi cùng với những giấc mơ trước giống, trong mộng người là bộ dáng tân nương, mà phải là bộ dáng trước kia của nàng, hơn nữa hôm nay là hung thủ hướng nàng tới.

kì quái! Hay là... Là cha nương cảnh báo cho nàng, hung thủ hôm nay có xuất , kêu nàng cẩn thận chút?

mãi suy nghĩ, khi chân nàng sắp bước vào chậu than trước cửa, Thiên Du đúng lúc kéo nàng lại, giọng “Muội suy nghĩ cái gì?”

“Nghĩ đến huynh thôi!” Tiểu Lược giọng trả lời “ hy vọng có thể quăng mấy cái lễ nghi rườm rà này, mau mau kết thúc.”

Thiên Du ngằm nắm lấy bàn tay bé của nàng, nhu tình mật ý trả lời “Ta cũng vậy.”

Lúc này có người báo canh giờ đến, hai người chuẩn bị bái đường.

Phút chốc, Thiên Du liền buông tay Tiểu Lược ra, hai người đứng sòng đôi nhau ở giữa đại sảnh.

“Nhất bái thiên địa”

Hai người cùng quay ra hướng bên ngoài bái lạy.

“Nhị bái cao đường.”

Lúc hai người xoay người lại, chuẩn bị hành lễ với vợ chồng Nhâm gia ngồi ngay ngắn tiền đường, bất ngờ gió mạnh thổi vào, làm cái khăn hỷ đầu Tiểu Lược bay lên, bay thẳng về phía trước, cuối cùng dừng lại mặt Nhâm phụ, chỉ còn lộ ra đôi mắt.

Tiểu Lược ngẩng đầu nhìn về phía trước, đột nhiên toàn thân chấn động, ánh mắt hoảng sợ nhìn về phía Nhâm phụ, toàn thân run rẩy.

“Xảo muội muội, bất quá chỉ là trận gió, làm sao muội lại bị dọa như vậy?” Thiên Du lo lắng hỏi “Có phải thoải mái hay ?”

Tiểu Lược nhanh chóng bắt lấy tay Thiên Du, vội vàng hô “Du ca ca, ... chính là...” đến đây nàng bỗng giật mình nhớ đến chính là cha của Du ca ca.

Tiểu Lược lập tức buông tay Thiên Du ra, hai mắt đăm lệ nhìn , tâm rất đau.

Thiên Du thấy nước mắt của Tiểu Lược, giật mình hỏi “Xảo muội muội, rốt cục là xảy ra chuyện gì, để muội khóc thương tâm như vậy?”

Tiểu Lược vẫn khóc, trong lòng lại oán hận ông trời, vì sao muốn đùa giỡn vận mệnh người khác như vậy?

Nhâm phụ cầm lấy khăn trùm đầu, về phía Tiểu Lược

“Người....người ... cần lại đây.” Tiểu Lược liên tục lùi lại phía sau.

“Xảo muội muội, ông ấy là cha ta, sau khi bái đường ông ấy cũng là cha

muội, muội cần sợ ông ấy.” Thiên Du trấn an

“vĩnh viễn cũng phải là cha muội.” Tiểu Lược oán giận

“Tiểu Lược, muội làm sao có thể lễ phép với cha ta như vậy, làm ta thương tâm.” Thiên Du khô sở

“Du ca ca, cha huynh... Cha huynh ông ấy...” nàng có thể sao? trong lòng Tiểu Lược hò hét: cha nương, hung thủ là cha của Du ca ca sao?

“Thiên Du, ta thấy vợ của con rất chán ghét cha của con?” Nhâm phụ mất hứng, đem khăn đỏ trong tay vứt xuống, quay trở lại ghế ngồi.

“Cha, phải như thế...” Thiên Du lo lắng, cũng quay sang Tiểu Lược, trách mắng “Xảo muội muội, mau xin lỗi cha.”

“...” Tiểu Lược hoa lê đá vũ, liên tiếp lắc đầu (khóc như mưa rồi)

“Thiên Du, ta thấy tinh thần của Xảo Sơ ổn định, con có muốn đem hôn nhân này dời lại hay?” Nhâm mẫu quan tâm

“cần, nương, hôm nay con phải cùng Xảo muội muội bái đường.” Thiên Du nhặt khăn trùm đầu đất lên

“Xảo muội muội, đến đây, đem khăn này đội lên, sau khi chúng ta bái cha mẹ, chúng ta chính là vợ chồng.”

“cần.” Tiểu Lược vung khăn trùm đầu ra, hai mắt đầm lệ, cứng rắn “Du... ca ca... muội thể...cùng huynh... kết làm vợ chồng...”

“Vì sao?” Thiên Du thể chấp nhận chuyện xảy đến, hai tay phản nộ nắm lấy bả vai rung rẩy của nàng, khó khăn hỏi “Xảo muội muội, hôm nay muội rốt cục là bị cái gì?”

“Muội... bởi vì...bởi vì...” Tiểu Lược oán giận nhìn Nhâm phụ cái, thương tâm chạy ra khỏi Bạch Vân sơn trang.

“Xảo muội muội...” Thiên Du muốn đuổi theo Nhâm phụ gọi lại.

“Thiên Du, con cưới dâu tốt, hôm nay thể nhưng để Bạch Vân sơn trang

ta mất mặt mũi như vậy.” Nhâm phụ lạnh lùng bỏ lại câu sau đó phát tay áo bỏ .

Sau khi Tiểu Lược thương tâm chạy ra khỏi Bạch Vân sơn trang, dọc đường , Thạch Lỗi luôn ở sau lưng nàng.

“Tiểu Lược” Thạch Lỗi kêu nàng tiếng

Tiểu Lược quay đầu thấy ánh mắt đồng tình của Thạch Lỗi dựa đầu vai khóc

“Ta hiểu, ta hiểu...” chính là chỉ lặp lại câu kia

Cảm xúc Tiểu Lược nhất thời dâng lên, nhịn được lớn tiếng khóc

Chờ Tiểu Lược khóc mệt, cũng gì với nàng, chỉ đem nàng thất hồn lạc phách về vọng xuân lâu.

Sau khi Phù Dung về từ Bạch Vân sơn trang, đứng ngồi yên qua lại, lúc này thấy Thạch Lỗi đưa Tiểu Lược về tới nàng mới an tâm.

Thạch Lỗi vài tiếng với Phù Dung sau đó rời .

Phù Dung lấy cái khăn mặt đến, lau khô khuôn mặt khóc ướt của Tiểu Lược.

Tiểu Lược tùy ý để Phù Dung lau chút, hỏi “Phù Dung tỷ, Thạch đại ca đâu?”

“ có việc phải ra ngoài, giao muội cho ta, là trước lúc trở về ta phải trông chừng muội, để muội ra ngoài.” Phù Dung

Tiểu Lược cúi đầu gì

Phù Dung liếc mắt xem xét Tiểu Lược chút hỏi “Tiểu Lược, muội nhận ra hung thủ phải ?”

Tiểu Lược giật mình cái “Phù Dung tỷ...”

“Vừa rồi lúc báỉ đường thành thân, lúc trận gió kia thổi bay khăn trùm

đầu của muối, mặt muối có hoảng sợ và tuyệt vọng, cùng với thần sắc ngưng trọng của Thạch Lỗi, ta liền đoán được.”

“Phù Dung tử, ta nhận ra được hung thủ.” Tiểu Lược vẽ mặt ảm đạm, trầm trọng

“Là Nhâm lão gia phải ?”

Tiểu Lược lại kinh ngạc nhìn Phù Dung.

Bộ dáng của Phù Dung giống như là có gì, cười “Tỷ chỉ nhìn sắc mặt của muối. lúc muối nhìn bộ dáng của Nhâm lão gia, vẽ mặt giống như kinh ngạc, lại như hận thấu xương. Lúc muối nhìn Nhâm thiếu gia, lại là bi thương cùng tuyệt vọng. tỷ liền hiểu chuyện gì xảy ra.”

Sau khi Phù Dung như vậy, tảng đá trong lòng Tiểu Lược nhất thời chuyển đổi, toàn thân vô lực dựa lên vai Phù Dung, giọng

“Phù Dung tử,... muối... hy vọng là mình nhận nhầm người, người kia... phải là cha của Du ca ca...”

“Tiểu Lược, nếu như vậy, tại muối có tính toán gì ?”

“Muối... muối biết...”

“Chuyện này có quan hệ với tương lai của muối và Nhâm thiếu gia, muối phải có chủ ý.”

“Muội cũng biết nên làm gì bây giờ, nếu hung thủ là cha của Du ca ca, vậy...”

“Muội im miệng cho ta, ta cho muối nghĩ như vậy. nếu như cha nợ tiền, con trả như vậy có chút đạo lý, nhưng đây là chuyện có liên quan đến mạng người. ông ấy giết người ông ấy đền mạng, cùng con mình có quan hệ chút nào. Muội có nghe hay ?”

“Phù Dung tử, muối biết Du ca ca có quan hệ gì trong chuyện này, nhưng lúc muối nhìn thấy huynh ấy, tự chủ được nhớ đến hai mươi mấy mạng người Âu Dương gia.”

Trong lòng Phù Dung là vội muốn chết. Tiểu Lược này bình thường bộ mặt cợt nhả, giống như quan tâm, thế nhưng vừa liên quan đến chuyện quan trọng, nàng so với với người nào cũng chú ý chuyện vụn vặt nhiều hơn.

“Tiểu Lược, muội suy nghĩ chút, Du thiếu gia vì tìm muội khắp thiên sơn vạn thủy, chịu ít đau khổ mới có thể gặp muội. còn có, lúc trước muội trúng độc, mặt còn nhẵn cái, dùng miệng mình hút độc ra cho muội, cũng nghĩ tới mình có thể vì thế mà trúng độc, loại dũng khí bất chấp tất cả này, nếu vì chẳng ai làm được đâu.”

“Phù Dung tử, muội hiểu tình cảm của Du ca ca, nếu hôm nay muốn muội dùng mạng để cứu huynh ấy muội cũng do dự đồng ý.”

“Muội có thể nghĩ như vậy là được rồi. Tiểu Lược, nghe tử , con người sinh ra đời này gặp được người lòng đối đãi với mình, chính là phúc phần tu được. mà muội cùng Du thiếu gia càng khó có được, hai người từ ở chung chỗ, sau đó tách ra mười năm lại có thể gặp lại, đây là có thể tu hơn ngàn năm, vạn năm mới có thể nắm tay nhau như vậy. muội ngẫm lại xem, đời này, có bao nhiêu đôi có tình chung được tới cả đời, muội là người thông minh lanh lợi, hẳn là càng quý trọng phần tình duyên này.”

Tiểu Lược cũng hiểu được đạo lý này, nhưng dễ dàng làm rất khó. Nàng bắt đầu dĩ thử dài, nghĩ rằng, hôm nay nàng cùng Du ca ca thành thân thành, hết thấy cũng chưa thành, nàng vẫn là Tiểu Lược ngây thơ, trước mắt Du ca ca nàng có thể vẫn là Xảo muội muội xấu tính.

“Tử thấy muội cũng mệt mỏi rồi, nghỉ ngơi . Vừa rồi muội thương tâm chạy ra khỏi đại sảnh, làm cho Nhâm thiếu gia sợ hãi, tử nghĩ nhất định sắp đuổi tới đây tìm muội, đến lúc đó muội hãy đem mọi chuyện với , để hai người có thể đồng tâm đối mặt với chuyện này.”

Sau khi Phù Dung ra ngoài, Tiểu Lược cười giá y ra, cả người mệt mỏi nằm xuống.

Nhưng vừa nằm xuống gối, lại tự chủ được nhớ tới cảnh cha mẹ nàng nằm vũng máu, xung quanh là hai mươi mấy mạng người Âu Dương gia, cùng với đôi mắt hung tàn của hắc y nhân. Lập tức lại nhớ tới đôi mắt thâm tình của Du ca ca, cùng nụ hôn dịu dàng... trong đầu Tiểu Lược luân phiên hình ảnh thê thảm cùng ngọt ngào, làm đầu nàng muốn vỡ ra,

thống khổ chịu nổi.

Nàng đem mặt chôn trong gối, hô “Cha mẹ con nên làm gì bây giờ?”

-----oOo-----

Chương 26: Chương 10.2

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 10.2

Nguồn: dđlqd

Sau khi Xảo muội muội chạy ra khỏi Bạch Vân sơn trang, biết muội ấy sao rồi?

Ngày thành thân cực kì vui mừng này, tân nương lại vừa khóc vừa chạy mất, trong lòng Thiên Du khổ khó chịu, còn có chút trách móc Xảo muội muội. nhưng khi nghĩ tới nước mắt của nàng tâm lại mềm xuống, hơn nữa ánh mắt của xảo muội muội lúc ấy có chút kì quái.

Thiên Du nghĩ tới đây, khắc cũng đợi được, chân vừa bước ra khỏi phòng liền gặp được Nhâm phụ.

“Thiên Du, con muốn đâu?” Nhâm phụ hỏi

“Cha, hôm nay Xảo muội muội kì lạ, con muốn tìm nàng hỏi mọi chuyện chút.”

“Hôm nay mặt mũi Bạch Vân sơn trang mất như vậy còn chưa đủ sao?”
Nhâm phụ mất hứng

“Cha, Xảo muội muội phải là nương biết nặng , con nghĩ nàng làm như vậy nhất định là có lý do, chờ con hỏi rằng, đem nàng lại đây xin lỗi cha.”

“Thiên Du, ta biết con từ thích Xảo Sơ, ta cũng tùy ý con. Nhưng qua chuyện hôm nay, ta hoài nghi tinh thần của nàng giống người bình

thường, dù gì nàng cũng trải qua chuyện bi thảm năm ấy, có khả năng tinh thần bị ảnh hưởng nghiêm trọng.”

“Cha, Xảo muối muối tốt lắm, nàng chính là...”

“Tốt lắm, chuyện này sau. Hôm nay mọi chuyện xảy ra đột ngột, là cho tâm tình nương con lộn xộn, bà ấy muốn lên núi tĩnh tu tháng, con theo chăm sóc cho bà ấy.”

“Vâng.”

Tuy rằng chậm trễ tìm hiểu Xảo muối muối, nhưng lời Nhâm phụ, Thiên Du cũng thể làm khác là theo Nhâm mẫu lên núi.

Thiên Du cưỡi ngựa, trước cổ kiệu của Nhâm mẫu, tới bờ sông Nhâm mẫu cho gọi dừng lại.

“Thiên Du, ta biết con nhớ Xảo Sơ, bây giờ con tìm nàng nhanh.” Nhâm mẫu

“Nhưng mà nương, giờ con tìm Xảo muối muối, người làm sao bây giờ, nếu cha biết được ông ấy mất hứng.”

“Yên tâm, con tìm Xảo sơ, dẫn nàng cùng con lên núi. Hải tử đáng thương này, tâm của nàng nhất định là bị tra tấn rất lớn, có lẽ rời khỏi nơi huyên náo, lên núi tĩnh dưỡng đối với nàng có thể tốt.”

“Cảm ơn nương, con nhất định đem xảo muối muối đến bồi nương.”

Thiên Du cao hứng từ giã mẫu thân, lên ngựa, vội vã chạy.

Tiểu Lược bị thanh tranh luận bên ngoài làm cho tĩnh lại, xuống giường bước lại cửa, kéo tấm màn lên, theo khe hở liếc nhìn Thiên Du.

Cái nhìn này dường như là đời, thế giới của bọn họ giống nhau.

“Phù Dung nương, Tiểu Lược có với nương rốt cục xảy ra chuyện gì hay?”

“Nhâm thiếu gia, chuyện này để người ngoài như ta đây ra tốt lắm, chờ

Tiểu Lược tỉnh lại, tâm tình bình tĩnh lại, huynh gặp nàng hỏi rằng.”

Tiểu Lược lén rời khỏi cửa, ngồi ghế suy nghĩ. Gặp mặt, nên cái gì? Có thể cái gì? Nàng còn chưa chuẩn bị tốt để gặp Du ca ca...

Nàng đứng dậy đẩy cửa sổ ra, lặng lẽ bay ra từ cửa sổ

vào Cầm kiếm sơn trang, thẳng vào trước bức họa, nàng nhìn chăm chăm vào đó, thảo tự hỏi

“Nương, người cho con, con nhận nhầm người rồi... hung thủ phải là cha của Du ca ca... làm sao có thể là ông ấy chứ...? Ông ấy là cha của Du ca ca, cũng là cha của con, ông ấy có khả năng là kẻ giết người đáng chết ấy, nhất định là con nhận nhầm người, nhất định là như vậy, đúng hay ? Cha nương...các người mau cho con biết, con đau khổ, con biết phải làm gì...?”

“Để ta cho con biết nên làm cái gì!”

Phía sau truyền đến thanh lạnh lùng, làm Tiểu Lược lạnh cả người, nàng xoay người lại, chăm chú nhìn .

“Xảo Sư chất nữ, ta là cha của Thiên Du, cũng là cha con, con căn bản cần sợ ta, ta cũng làm gì con.”

“Ta.... sợ ngươi. Bởi vì ở cầm kiếm sơn trang, vong hồn cha mẹ, cùng hai mươi mấy mạng người ở đây bảo vệ ta.”

Vừa như vậy, lá gan của Tiểu Lược cũng mạnh mẽ hơn.

Nhâm phụ tiếng động cười cái “Ngươi quả nhiên là nhận ra ta!”

“Đúng, dù ngươi có che dấu như thế nào, đôi mắt gian tà của ngươi cũng tố cáo tội ác ngươi làm.”

“Lúc trước là do ta quá sơ xuất, mới để cho như ngươi trốn thoát, nghĩ tới qua mười năm Thiên Du lại tìm được ngươi trở về.” Nhâm phụ lạnh lùng nhìn Tiểu Lược “Ngươi dám cho Thiên Du phải ?”

Nghĩ đến điều này, tâm Tiểu Lược liền đau.

“Từ đến lớn, Thiên Du đều sùng bái người cha này, ở trong tim , trong mắt , cha là người vui vẻ, tốt bụng thiện lương nhất thiên hạ, ta cho người cơ hội phá hư hình tượng của ta, cho nên người nhất định phải chết.”

“Chờ... chút! Trước khi chết cũng nên để ta biết được mọi chuyện. Nhâm bá bá, ta là hiểu được, hai nhà chúng ta quan hệ tốt, lại có thù hận, vì sao người nhẫn tâm hại chết gia đình ta?”

“Ta thích Âu Dương trang chủ, cùng Âu Dương phu nhân, nhưng bọn họ nhiều chuyện, muốn làm lộ bí mật của ta, ta thể giết họ.”

Tiểu Lược linh quang chợt lóe, “Ta hiểu được, người chính là đạo tặc Sa Thất Dao, , cha mẹ ta phát , cho nên người muốn giết người diệt khẩu đúng hay ?”

“Người giống với Âu Dương phu nhân thông minh lanh lợi, lại giống trang chủ là người tốt, bất quá như vậy sống thọ, người nhận mệnh , đến tào địa phủ kiện Diêm vương cho người dương thọ quá ngắn.”

Đao trong tay cắm cắm bước qua, làm Tiểu Lược thể làm gì.

“Người... người thể giết ta... Du ca ca biết...”

“Thiên Du, bồi mẹ lên núi, tháng sau mới trở về, lúc đó ta người rơi xuống nước, tìm thấy thi thể.” Nhâm phụ tuyệt đối lo lắng, đao trong tay chém về phía Tiểu Lược, Tiểu Lược tùy tiện nắm cái bình sứ sau lưng ném về phía , thân mình chợt lóe, phóng phi tiêu ra.

“Loảng xoảng.” Phi tiêu trúng kiếm dừng lại

“Du ca ca!” Tiểu Lược mừng rỡ kêu , cũng “Muội biết huynh nhất định bỏ rơi muội, nhất định tới cứu muội.”

Tâm Nhâm phụ run cái, kinh ngạc hỏi “Thiên Du phải con bồi nương con núi sao?”

Thiên Du kinh ngạc trừng mắt nhìn Nhâm phụ, bị phẫn, ghen ngào
“Cha... vì sao là người? , có khả năng là người...”

“Ai mà có quá khứ, bắt quá ta thay đổi. Thiên Du ta muốn làm người tốt muốn hưởng cuộc sống vui vẻ, nhưng vợ chồng Âu Dương gia lại nhiều chuyện, chịu buông tha ta, ta muốn người khác phá hư chuyện của ta, nên ta mới giết người diệt khẩu.”

Nhâm phụ nhìn Thiên Du chăm chú, ánh mắt hung tàn kia xơ xác tiêu điều, lộ ra đôi mắt từ ái

“... ta tin người cha ta tôn kính lại là ma đầu giết người chớp mắt, ta tin...” Thiên Du thống khổ la hét, xoay người chạy ra ngoài.

“Du ca ca...” Tiểu Lược muốn đuổi theo liền bị Nhâm phụ ngăn lại

“Vốn là có chuyện gì, hai nhà hòa thuận vui vẻ kết thông gia, người và Thiên Du có thể kết thành đôi hạnh phúc, nhưng Âu Dương gia lại muốn, cố tình muốn truy ra gốc ngọn mới xảy ra chuyện hôm nay, chuyện này oán hận ta được.” Nhâm phụ dữ tợn, đao trong tay cản trở hướng về Tiểu Lược chém tới, Tiểu Lược nhanh nhẹn lui về phía sau, Nhâm phụ đuổi theo bỏ

Lúc này Thạch Lỗi từ bên kia chạy lại.

Tiểu Lược yên tâm “Thạch đại ca, huynh luôn đến đúng lúc, muội nghĩ huynh cũng đoán được là hắc y nhân che mặt kia, muội giao lại cho huynh, muội tìm Du ca ca.”

xong, Tiểu Lược theo hướng Thiên Du vừa bay nhanh theo.

Tiểu Lược tìm thấy Thiên Du ở bờ sông.

“Du ca ca, muội biết huynh ở đây.” Tiểu Lược ngồi bên cạnh Thiên Du

“Xảo muội muội, muội đừng lại gần ta, ta là con của hung thủ giết hại cha mẹ muội, cũng coi như là kẻ thù của muội, ta có mặt mũi nhìn muội.”

“ phải! huynh là huynh, cha huynh là cha huynh, đánh đồng như vậy, huynh vĩnh viễn là Du ca ca của muội.”

“Du ca ca của muội còn mặt mũi quay lại gặp Xảo muội muội của nữa, chết rồi.” Thiên Du quay lưng lại, vẻ mặt xấu hổ nhìn xuống đất dám đối mặt với nàng.

Tiểu Lược vòng lại ngồi trước mặt Thiên Du, thấy hốc mắt ẩm ướt.

“Huynh khóc...” Tiểu Lược nâng tay lau giọt lệ nam nhi của “Huynh cần vì người như vậy mà khóc, đáng.”

“Xảo muội muội, tuy rằng ta tận tai nghe được đối thoại của muội và cha ta, nhưng ta vẫn tin cha ta... người mà ta từ tôn kính lại là ma đầu giết người chớp mắt, ta thể tin đây là ...” Thiên Du kích động quỳ xuống, hướng lên trời hô “Ông trời, ông quá tàn nhẫn.”

Tiểu Lược quỳ bên cạnh Thiên Du, ôm lấy đầu , nhàng vỗ lấy đầu .

“Du ca ca, muội biết lòng huynh khổ sở, thể chấp nhận, muội cũng như thế? Nhưng đây là chúng ta nên cùng nhau đối mặt .”

“Cùng nhau đối mặt?” Thiên Du ngẩng đầu lên, tuyệt vọng nhìn nàng, khóe miệng thông khổ “Xảo muội muội, thù của cha mẹ đội trời chung , tại lúc muội nhìn thấy ta, nghĩ tới thảm trạng của cầm kiếm sơn trang sao?”

“Du ca ca, huynh hãy nghe muội , tại nhìn thấy huynh, muội thâm nghĩ chính là kiếp trước mình tu ngàn năm, vạn năm mới có thể kiếp này được ở bên cạnh người như vậy.”

“Xảo muội muội, nhưng khi ta nhìn muội, ta lại nhớ tới cha ta là hung thủ hại chết cả gia đình muội, ta thể quên gương mặt hoảng sợ của muội mỗi khi nhìn thấy ác mộng, cũng quên được đêm ấy muội cả người đầy máu...”

Tiểu Lược chủ động hôn .

Thiên Du cũng hôn nàng sâu, giống như đây là lần cuối cùng.

“Du ca ca mọi chuyện qua, muội cũng còn thấy ác mộng, cũng còn người đuổi giết muội, muội vui vẻ sống dưới mắt của huynh, làm huynh lo lắng nữa.”

“Xảo muội muội, cảm ơn muội cho ta những ngày tươi đẹp cùng nụ hôn ngọt ngào này...” Thiên Du quyến luyến vỗ về má nàng, quyết tuyệt “Đời này ông ấy chỉ có ta là con, mọi chuyện cũng thể bỏ qua như vậy. ông ấy là cha ta, ta thể thay muội báo thù, nhưng ta có thể dùng mạng này thay thế cha ta.”

xong, Thiên Du cầm lấy thanh kiếm đặt lên cổ, Tiểu Lược kinh hoàng nhào qua, ôm lấy cánh tay cầm kiếm của Thiên Du.

“ cần a, Du ca ca...” Tiểu Lược sợ tới mặt biến sắc, thương tâm khóc “Huynh... huynh tàn nhẫn, chúng ta cách xa nhau mười năm, vất vả mới gặp lại, thế nhưng huynh nhẫn tâm muốn để ta lại mình thế gian này..”

“Xảo muội muội, xin lỗi, ta thể đổi mặt với muội...” Thiên Du đẩy Tiểu Lược ra, dứt khoát muốn tự vẫn, lại bị tiếng ngăn lại.

“Thiên Du, buông thanh kiếm xuống.”

Tiểu Lược cùng Thiên Du cùng quay lại, thấy là Nhâm mẫu tới, cùng Thạch Lỗi phía sau là hai quan sai áp giải Nhâm phụ.

Nhâm mẫu đến bên Thiên Du, lấy kiếm trong tay .

“Nương, con biết phải làm như thế nào? Cha ...” Thiên Du bị thương nhìn Nhâm phụ, trong lòng ngũ vị tạp trần, hận cũng phải, kính mất, còn lời gì để .

Nhâm mẫu cảm thán tiếng “Thiên Du, ông ấy phải là cha ruột của con!”

“Cái gì? Ông ấy phải là cha ruột của con? Đây... điều này sao có thể? có khả năng...”Thiên Du kinh ngạc ngập ngừng.

Tiểu Lược lau nước mắt hỏi “Nương, vì sao ông ấy phải là cha ruột của Du ca ca chứ?”

“Tiểu Lược, muội còn nhớ bức họa Sa Thất Dao ta cho muội xem, ánh mắt rất giống với hắc y nhân nhớ ?” Thạch Lỗi

“Muội nhớ , cha nương muội cũng vì phát là Sa Thất Dao mà bị hạ độc

thủ.” Tiểu Lược

“Nương, chuyện này là như thế nào? Sao cha có thể là Sa Thất Dao chứ?” Thiên Du đưa ánh mắt nghi vấn nhìn mẫu thân.

“Thiên Du, cha con là phù thương bậc nhất phương Bắc tên là Ân Thương, sau khi ta sinh ra con, thân thể vẫn luôn suy yếu, ông ấy cho là do thời tiết phương bắc lạnh, thích hợp để tĩnh dưỡng. cho nên quyết định đem cả nhà về miền nam, nghĩ tới nữa đường lại gặp bọn cướp.”

“Con biết! giết cha con.” Thiên Du chỉ vào Sa Thất Dao

“ phải, cha ruột của con phải do giết, mà là đồng bọn của .” Nhâm mẫu phủ nhận, sau đó

“lúc muốn giết con nằm trong lòng ta đột nhiên ngừng lại, xoay người giết chết đồng bọn của , sau đó với ta sau này con chính là con , mà ta thay Nhâm gia lưu giữ lại huyết mạch nhân nhục đồng ý.” Nhâm mẫu đến đây tâm bình tĩnh, mặt cũng oán hận, giống như là chuyện của người khác.

“Nương, vì sao người báo quan?” Thiên Du hỏi

“ban đầu ta sợ làm điều bất lợi với con nên dảm, sau này ông ấy lại hướng thiện, đối với ta tôn trọng lại có lễ, hơn nữa ông ấy hết lòng thương con. Con dần trưởng thành, lại rất tôn kính ông ấy, vì con, ta lại đem mọi chuyện giấu kín.” Nhâm mẫu dừng chút, thở dài “Aiz, nhưng ta lại ngờ phát sinh kiện nhà Âu Dương gia...”

“Nương, người có từng hoài nghi chuyện của Âu Dương gia là do ông ấy làm ?” Tiểu Lược hỏi

“Chưa từng có. Hơn nữa hai mươi mấy năm nay ta ăn chay niệm phật, sớm quên là cường đạo, cho đến khi Thạch gia đến tìm ta, ta mới thể tin tưởng.” Nhâm mẫu nhìn Tiểu Lược, “Xảo Sợ, ta nghĩ ta cũng phải phụ trách phần trong chuyện cầm kiếm sơn trang.”

“, ai giết người người đó đền mạng, người cùng Du ca ca có liên quan.”
Tiểu Lược

“Xảo Sợ, con là tốt, giao Thiên Du cho con ta thấy an tâm rồi.” Nhâm mầu nhìn Thiên Du “Bất luận người con gọi là cha hai mươi mấy năm nay là người như thế nào, ông ấy có công nuôi dưỡng con, đập đầu bái biệt ông ấy .”

Thiên Du đến trước mặt Sa Thất Dao quỳ xuống, khấu đầu ba cái “Cha, con cảm tạ ơn nuôi dưỡng của người.”

Nhâm phụ ngửa mặt lên trời cười to vài tiếng “Sa thất Dao ta trước khi chết cũng có người lo hậu , tốt...”

xong Nhâm phụ đẩy quan sai ra, cũng giật lấy đao, nhanh như chớp hướng lên cô cắt mạnh, chảy máu đến chết.

Nhâm mầu vì niệm tiếng A di đà phật.

Thiên Du xúc động, quỳ bên thi thể khóc

-----oOo-----

Chương 27: Kết thúc

Nguồn: EbookTruyen.VN

Bên bờ sông đỗ con thuyền, người đứng bờ quyến luyến lời tạm biệt

“Phù Dung tử, muội nhớ tới tử.” Tiểu Lược lưu luyến ôm Phù Dung cái

“Tiểu Lược, ta cũng nhớ muội, ta vốn hy vọng có ngày Trạng Nguyên lang đến chuộc thân cho ta, làm cho ta nở mày nở mặt làm trạng nguyên phu nhân, ai ngờ người là tiểu tử giả.” Phù Dung chịu được ly biệt sầu khổ, đành phải lời đùa giỡn “Bất quá ta cũng nhận mệnh, có trạng nguyên đến cưới ta, ta liền tranh thủ làm Bộ đầu phu nhân cũng được.”

Tròng mắt Tiểu Lược lưu chuyển giữa Phù Dung và Thạch Lỗi, bất ngờ cao hứng cười thành tiếng.

“Xảo muội muội, muội cười cái gì?” Thiên Du tò mò hỏi

“Có việc vui lớn.” Tiểu Lược liếc mắt nhìn Thạch Lỗi, đùa giỡn “Tảng đá phải cọ xát mới có thể nóng lên, có người chuẩn bị bốn phía cọ tảng đá.”

“Có ý gì?” Thiên Du vẫn hiểu

“Huynh hiểu cũng sao, Thạch đại ca hiểu là được rồi.”

Thiên Du dùng ánh mắt hỏi Thạch Lỗi, Thạch Lỗi gãi gãi đầu, vẻ mặt cũng mờ mịt như vậy. nhìn sắc trời còn sớm, nhắc nhở “Nhâm huynh đệ, cũng còn sớm, đệ mau lên đường .”

“Thạch đại ca, Phù Dung nương sau này còn gặp lại.” Thiên Du nắm lấy tay Tiểu Lược nhảy lên thuyền, hướng hai người bờ cúi chào, cho đến khi bóng hai người biến mất mới thôi.

Bọn họ đứng ở đầu thuyền đón gió, nhìn cảnh vật hai bên bờ, thuyền qua dòng sông, bất quá bên bờ sông cũng là chuyện cũ, có chuyện tươi cười vui vẻ, cũng có nước mắt tràn đầy, đọng ở cỏ lau bờ sông, gió thổi qua, bông trắng theo gió bay lên, nhớ lại những chuyện xinh đẹp.

“Du ca ca, muội nữ rời xa nơi này, chúng ta lần nữa gặp nhau ở dòng sông này, nếu có nó, huynh vẫn còn phải mang nỗi khổ tương tư, mà muội vẫn sống những ngày quên mất chính mình là ai.”

“Ta cũng luyến tiếc nơi này! May mắn sông này nối thẳng tới Hàng Châu, giống như liên kết chúng ta lại với nhau, tại cùng tương lai, sau này chúng ta có thể thường xuyên ngồi thuyền quay lại nơi đây.” Thiên Du , lấy tay gạt sợi tóc mặt Tiểu Lược “Xảo muội muội, gió lớn, chúng ta vào trong khoang thuyền .”

“muốn! muội thích đứng ở nơi này.”

Lúc này Cầm kiếm sơn trang lên trong mắt, lại biến mất trong mắt, Tiểu Lược bắt giác sầu não đứng lên.

Thiên Du ôm đầu vai của nàng, nhàng “Bất luận chúng ta ở nơi nào, chỉ cần muội nhớ đến Cầm kiếm sơn trang, ta nhất định đem muội trở về.”

“Muội biết huynh làm vậy.” Tiểu Lược chăm chú nhìn Thiên Du, khoe miệng lên chút ý cười tinh nghịch

“Muội nha, mỗi lần muội cười như vậy, nhất định trong đầu nghĩ đến chuyện cổ quái gì đó, ta phải đề phòng cẩn thận chút.”

“Du ca ca, vừa rồi muội nhớ đến lúc chúng ta vụng trộm chèo thuyền Hàng Châu, muội nhớ có đứa ngốc thế nhưng đem bạc người đánh mất, hại chúng ta lưu lạc đầu đường ở Hàng Châu.”

Thiên Du chỉ chỉ cái trán của nàng, sửa lại “Muội nhớ nhầm! đứa ngốc kia là muội, phải là ta, khi chúng ta phát thấy bạc người, bụng rất đói, đành phải quay về nhà. Vì thế chúng ta cao hứng chạy về đầu sông, tìm kiếm thấy chiếc thuyền, muội liền gào khóc, là ta tốt bụng công muội theo bờ sông về.”

Tiểu Lược ôm lấy Thiên Du từ phía sau, đem mặt chôn ở trong lưng Thiên Du, ngọt ngào “Du ca ca, lưng của huynh là trí nhớ dịu dàng nhất của muội.”

Thiên Du xoay người ôm nàng, cúi người định hôn nàng, khi môi sắp đụng đến môi nàng, bất ngờ nàng la lên “Du ca ca, huynh xem, mặt trời chiều đẹp quá.”

Mặt trời chiếu mặt sông, rực rỡ đầy trời, nước sông hồng hồng, là cảnh đẹp hoa mỹ.

Xa xa tận cùng ánh dương, tức là Hàng Châu.

Thiên Du chỉ vào mặt trời “Xảo muội muội, sau này chúng ta ở nơi nào cũng là hạnh phúc.”

Ngày hạnh phúc, cũng là tại cùng tương lai của bọn họ.

Toàn văn hoàn

-----oOo-----